

ДАЯНА ПАЛМЪР ЯРОСТНА СТРАСТ

Част 2 от „Приятели и любовници“

Превод от английски: Красимира Икономова, 2006

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Маги смачка телеграмата в ръка. Жалко за използваната дървесина, много по-добре би било да си бе останала дърво. Светлозелените ѝ очи сезираха с омраза в листчето.

— Лоши вести ли, мамо?

Тихото детско гласче проникна до съзнанието ѝ през болката и я върна в реалността на огромната стара викторианска къща.

— Какво, миличка? — Гласът ѝ прозвуча странно. Тя прочисти гърлото си и безпомощно стисна смачканата телеграма в ръката си. — Лоши вести ли? Ами... Да.

Беки въздъхна. Беше доста голяма за шестте си години, мислеше си понякога Маги. Още от самото начало животът ѝ беше разбъркан. Скъпият интернат не беше направил детето по-отворено, там болезнената му стеснителност само се бе усилила и беше станала по-лесно доловима.

— Отново ли от татко? — запита тихо Беки. Тя прочете отговора в разтревожените очи на майка си и сви рамене. — Нали леля Джанет ще дойде днес? — изрече с детско въодушевление и се усмихна. — Би трябвало да се радваш.

Маргарет Търнър ѝ се усмихна. Дъщеря ѝ рядко се усмихваше, но в такива случаи усмивката ѝ ѝ действаше чудотворно.

— Ще дойде, ала тя не ти е истинска леля, а е моя кръстница. Леля Джанет и баба ти Търнър бяха много близки приятелки. Колко хубаво беше, че се срещнахме с нея случайно миналата седмица. Тя дори не знаеше, че съществуващ, подейства ѝ като една малка прекрасна изненада.

Беки се изкикоти — сладък звук, който Маги чуваше така рядко напоследък. Животът в интерната се отразяваше на детето, но след като Маги тръгна на работа, не ѝ оставаше друг избор. Нямахше кой да гледа Беки след училище, понякога Маги стоеше до късно на работа, освен това работеше и в съботите. Тя не можеше да я оставя сама, а Денис само чакаше да му се открие някаква възможност, за да вземе

детето и да го скрие някъде. Той беше способен на всичко, що се отнася до пари. В тази последна заплаха, в телеграмата, ѝ съобщаваше ясно, че смята да я съди и да иска пълно попечителство над Ребека. Намерението му беше незабавно да уведоми Маги, че току-що бе накарал адвокатата си да започне съдебната процедура.

Тя приглади назад кичур от тъмнокестенявата си къса коса, която беше съвсем права, къдреше се само около високите ѝ скули. Беше слаба и висока, силуетът ѝ беше напълно подходящ за модерните за сезона дрехи. Не че си купуваше нови дрехи. Към абсурдното съдебно дело за издръжка, което бившият ѝ съпруг спечели, се прибавяше и фактът, че нейните адвокати продължаваха да я изцеждат финансово и с всеки ден положението ѝ ставаше все по-тежко.

Останала им беше само тази къща, която бе прекалено голяма за тях двете, сравнително нова кола, както и тръстът на Беки. Бащата на Маги не бе одобрил брака ѝ с Денис, макар че навремето тя не разбра защо. Той изключи напълно Маги от завещанието си и остави всичко в тръст за Беки. До смъртта му Маги не го знаеше и никога нямаше да забрави гневната реакция на Денис, когато прочетоха завещанието. Сърцето ѝ вече бе разбито, безсърдечното му отношение към нея бе смазало останките от духа ѝ. След това се чувстваше като умряла. Живееше по инерция заради Беки, а не заради себе си.

Денис се опита да оспори завещанието. То не можеше да бъде оспорено, ала съществуваха вратички, които биха позволили на управителя на тръста да продава ценни книжа и акции и да ги инвестира отново. Маги си представяше какво би направил Денис, ако имаше тази възможност — за нула време би превърнал Беки в беднячка, би ограбил наследството ѝ.

За да свързва двата края, Маги работеше дълги часове в книжарница. Тя обичаше книгите и беше доволна от работата си, но ѝ беше трудно, докато дъщеря ѝ бе в интерната. Молеше се да дойде ден, когато би могла да прибере Беки вкъщи и да не се тревожи, че може Денис да я отвлече, ако я остави с бавачка. Хубаво, че Маги не излизаше. Ала дори едно време, когато семейството ѝ беше богато и тя имаше всички възможности, общуването с хора не я привличаше. Обикновено стоеше сама и избягваше големите, шумни партита. Като дете беше почти като Беки — стеснителна и затворена. Не се бе променила.

— Нали няма да се наложи да живея с татко? — внезапно попита Беки и напрегнато я изгледа с големите си очи.

— О, скъпа, разбира се, че няма да се наложи! — Маги придърпа детето с тънки крака към себе си, погали го по гъстата коса и разтърка гърба му, изпънат като струна. Сега тя имаше на света само Беки — най-скъпоценното нещо, останало ѝ след шестгодишния брак, който няколко месеца по-рано бе събрала кураж да прекрати. Още щом ѝ дадоха развод, веднага си върна моминското фамилно име Търнър. Не желаше нищо от Денис — дори името му. — Никога — добави разсеяно. — Няма да се наложи да живееш с него.

Това би могло да се окаже благожелателна лъжа, помисли си нещастна, докато гушкаше дъщеря си, защото Денис се заканваше да ѝ вземе Беки. Двамата знаеха, че всъщност той желаше само огромния тръст, който Алвин Търнър бе завещал на внучката си. Който се грижеше за Беки, той би имал достъп до богатството ѝ. Досега Маги бе успяла да държи детето далеч от ръцете на бившия си съпруг. Той вече бе обявил годеща си с жената, при която се премести след развода, и адвокатът на Маги се боеше, че бе възможно Денис да спечели делото за попечителство, ако можеше да предложи стабилно семейство на малката Ребека.

Стабилност! Ако съществуваше нещо, което Денис Блейн не би могъл да предложи, то бе стабилност. По начало тя не трябваше да се омъжи за него. Постъпи против желанието на баща си и против съвета на леля си Джанет. Той я ухажваше вихрено, двамата изглеждаха добре като двойка — стеснителна дебютантка от Сан Антонио и обещаващ и енергичен млад търговец. Едва след сватбата и последвалата ѝ бременност Маги разбра, че основната амбиция на Денис бе богатство, а не щастлив брак. Той обичаше жените и не се задоволяваше с една. Едва три седмици след сватбата вече имаше връзка с друга жена, по-скоро като отмъщение към Маги, която отказа да изпълни плана му за бързо забогатяване, който той си бе съставил.

Тя въздъхна над копринената косичка на дъщеря си. Откри, че Денис бе отмъстителен и с времето това му качество се засилваше. Връзките му с жени бяха безброй. Опита се да го остави, ала той я наби. За пръв и последен път. Маги го заплаши, че ще се обърне към полицията, независимо от скандала, който би предизвикала, и той ѝ обеща със сълзи на очи, че никога повече няма да го прави, но имаше

други начини, чрез които можеше да ѝ отмъсти, особено след като се появи Беки. Много пъти я заплашваше, че ще открадне детето и ще го скрие, ако не изпълни желанието му да му осигури пари.

В края на краищата, заради Денис тя се изнесе и подаде молба за развод. Веднъж Беки се бе прибрала неочаквано рано и бе заварила баща си да лудува в семейното легло със своя любовница. Той я заплашил и я предупредил да не казва какво е видяла. Обаче на Беки не ѝ липсваше смелост. Разказа на майка си. Същия този ден Маги се премести с детето в старата семейна къща в Сан Антонио. Слава богу, родителите ѝ не бяха продали къщата след преместването си в Остин.

Междувременно Денис все пак успя да спечели нещо и остана в Остин, където премина шестгодишният им несполучлив брак с Маги. След като получиха развод, той заведе изтощително дело, колкото и да бе парадоксално, с парите на Маги, и в края на краищата получи разрешение да посещава дъщеря си.

Да, ала тя нямаше да се откаже от детето си заради този алчен за пари човек. Повтаряше го често. Обаче предстоящата женитба на Денис можеше да предизвика големи проблеми. Маги съвсем не знаеше какво да прави, как да се справи с това положение.

— Не може ли да избягаме? — попита Беки и се отдръпна от нея. — Не може ли да отидем да живеем при леля Джанет? Те имат истинско ранчо, а леля Джанет е толкова добра. Нали каза, че след като се върне в ранчото, може да ѝ отидем на гости, да яздим коне...

— Боя се, че не може да го направим — отвърна бързо Маги и веднага пропъди образа на Гейбриел Коулман, който застрашително изплува в съзнанието ѝ. Този образ я плашеше, навестяваше сънищата ѝ, макар че от години не го бе виждала. Дори сега, щом затвореше очи, той се появяваше. Висок, слаб, естествен. Мъжествен. Денис не би се осмелил да я заплаши в присъствието на Гейб, но Маги прекалено много се боеше от него, за да поиска закрила. Всеизвестен факт бе, че Джанет и синът ѝ не се разбираха. Маги си имаше достатъчно проблеми, за да добави към тях и враждебността на Гейб. Тя изобщо не го интересуваше. Той винаги я бе смятал за скучаеща хайлайфна дама. В светлите му очи предварително бе получила присъдата си. Не можеше да разчита на него, дори и когато бе по-млада. Гейб изобщо не я поглеждаше. Ала някога това ѝ се искаше, но след брака си с Денис,

Маги бе твърде много травмиране, за да мисли за друга връзка. Особено с мъж като Гейбриел.

— Защо да не можем? — настоя Беки, вперила в майка си с големите си зелени очи.

— Защото работата ми е тук — отвърна разсеяно Маги и поглади дългата копринена коса на малкото момиче. — Е, по изключение този месец съм в отпуск, докато Трудни е в Европа. Все пак магазинът е неин. — Трудни беше решила, че Маги също има нужда от почивка и затвори магазина, въпреки че така щеше да загуби пари. Това бе една от многото причини, поради които Маги толкова обичаше приятелката си.

— Тогава не може ли да заминем при леля Джанет? А? — помоли Беки, която едва не подскочаше от ентузиазъм.

— Не бива да я молим — каза рязко Маги. — Освен това ти остава още една седмица в училище, докато ви разпуснат. Ще трябва да се върнеш и да довършиш срока.

— Да, мамо — въздъхна Беки и отстъпи без борба.

— Добро момиче. Ще изтичаш ли до кухнята да напомниш на Мери, че за вечеря ще искаме ябълков пай в чест на леля Джанет — добави с усмивка.

— Добре, мамо — съгласи се Беки и разцъфна. Побягна с развяваща се пола от безукорната всекидневна с кресла с високи облегалки и диван в стил Чипъндейл — красиви останки от по-добри времена, мина по дългия коридор и стигна до голямата кухня.

Семейството на Маги притежаваше тази къща от осемдесет или повече години. Тук понякога с Денис прекарваха по някой уикенд с майка ѝ, след като баща ѝ почина от сърдечен удар. Сломните не ѝ пречеха, би страдала, ако загуби този дом. Прокара ръка с обич по ръкохватката на дивана. В по-щастливи времена майка ѝ седеше на това място и бродираше, докато баща ѝ се изтягаше в големия фотьойл, когато си беше вкъщи. Това не се случваше често през последните години, защото като посланик имаше задължения в далечни страни.

Майка ѝ пътуваше заедно с него, докато влошеното ѝ здраве не я принуди да остане в Тексас. Тя почина шест месеца след трагичната загуба на съпруга си, когото обожаваше. Маги често си мислеше, че такава любов е рядкост. Във всеки случай тя не я бе намерила в своя

брак. Беше прекалено уплашена, за да пробва втори път, а за Беки подобен риск би бил още по-голям, отколкото за самата нея.

Маги стоеше кротко, загледана в тънките си ръце, и вдъхваше с удоволствие едва доловимия мирис на лавандула, който идваше от старите мебели. Почукване на вратата прекъсна мислите ѝ, после дръжката бе натисната и в стаята врълетя Джанет Коулман.

— Скъпа! Навън е ужасно горещо! Не мога да ти кажа защо държа апартамент в Сан Антонио, когато бих могла да отида някъде на по-хладно.

Като белокоса вихрушка Джанет прегърна по-младата и по-висока жена и въздъхна дълбоко.

— Сигурно все пак обичаш града, имаш този апартамент, откакто се помня — усмихна се Маги и се отдръпна назад, за да огледа по-възрастната жена, облечена в елегантен сив костюм.

— Доста съм нахална, нали, след като се самопоканих на вечеря — засмя се Джанет. — Не можах да се сдържа. Толкова години не сме се виждали и най-изненадващо да се сблъскаме в универсалния магазин! Изумително, че дори не съм знаела за Беки! Че си била омъжена шест години, че си се развела... — Тя поклати глава. — Майка ти страшно ми липсва. Вече няма с кого да си говоря, след като дъщерите ми са далеч от къщи, а Гейбриел непрекъснато е зает с бизнеса. И — добави тихо — самата аз не се задържам много в ранчото. Последните седем месеца бях в Европа. — Дъщерите на Джанет, Одри и Робин бяха съученички на Маги от интерната — същия, в който и Беки учеше сега. — Одри живее с един мъж в Чикаго — продължи Джанет с раздражение. Дори се изчерви леко от напрегнатия поглед на Маги. — Да, точно това казах. Не е ли ужасно? Знам, че сега често го правят, но, честна дума, Маги, едва спрях Гейбриел да не се качи на влака. Беше готов да застреля този мъж. Нали го знаеш Гейб. — Маги кимна. Да. Гейб си беше такъв. Смяташе, че с физическа разправа се решава всичко. Нещо в душата ѝ потрепна при споменаването на името му, нещо, което винаги си бе било там, но тя никога не го бе разбирала. — Едва го убедих да не ходи, ала все още е бесен. — Джанет потрепери леко. — Само се надявам Одри да прояви достатъчно здрав разум да не се връща, докато той не се поуспокои. Ще ги накара да се оженят под дулото на оръжието.

— Да, не се съмнявам. Как е Робин? — попита Маги с усмивка, защото обичаше по-малката дъщеря на Джанет.

— Все още се мъчи да търси петрол... — поклати глава Джанет. — Твърди, че с това искала да се занимава.

— Времената се промениха, Джанет — засмя се Маги. — Жените превземат света.

— Само моля те, не го казвай пред Гейб — сухо изрече по-възрастната жена. — Не му харесва как върви светът.

— Понякога и на мен не ми харесва — въздъхна Маги и се загледа в Джанет, — още ли се занимава с ранчото?

— При това с голям хъс. Сега събират добитъка, мила. — Джанет се засмя. — Не разговаря с никого по времето, когато го събират. Почти не се завърта вкъщи. Непрекъснато е на съвещания, води семинари, само един господ знае в бордовете на колко корпорации, колежи и банки участва... Дори когато съм вкъщи, никога не ме слуша.

— Той знае ли за Беки и за мен? — изрече гласно мисълта си Маги.

— През годините съм споменавала майка ти — отвърна Джанет. — Нямахше какво много да му кажа за теб. Докача се, когато споменавам жени, и вече се отказах. Намерих му едно прекрасно момиче, доведох я в ранчото да се запознаят. — Джанет се изчерви. — Беше ужасно. — Поклати глава. — Тогава реших да го оставя да прави каквото иска. Затова не му говоря за никого. Особено за жени — добави тя и дръзко се разсмя.

Маги поклати глава.

— Е, той няма защо да се страхува от мен. Отказала съм се от мъжете за цял живот!

— Разбирам те — каза Джанет тихо. — Никак не харесвах този човек. Прекалено много се усмихваше. — И това бяха думи на жена, чийто син беше саможив... Обаче Маги не го изтъкна. Такъв мъж изобщо не ѝ трябваше. Достатъчно дълго живя в страх, потисната и заплашвана. Никой мъж повече няма да има възможност да ѝ причини това, което Дени, ѝ бе причинил. Никога. — Само Гейб да се ожени — продължи Джанет. В гласа ѝ прозвуча горчиво разкаяние. — Той никога не е вършил онова, което правят повечето млади мъже. Понякога се чувствам виновна. — Угризението в уморения ѝ глас събуди съчувствието на Маги.

Тя, разбира се, знаеше много неща за семейството ѝ. Джанет и майка ѝ бяха много близки приятелки дълги години и от майка си бе научавала неща за семейството на Джанет, особено за единствения ѝ син, когото се мъчеше да забрави. Дъщерите на Джанет бяха разглезени от родителите си, които трепереваха над тях. След смъртта на Джонатан Коулман, Одри се развихри, а Робин отиде в колеж. Гейб остана да се грижи за голямото ранчо, без някой от семейството да му помага, тъй като никой не разбираше от бизнес.

Гейб обаче се нагърби с товара и оттогава мощният му гръб нито веднъж не се огъна. Маги винаги се бе възхищавала на силата му. Нямаше друг като него. Пионер със суров дух и дива решителност да постои постоянно.

— Ето я моята Беки — изпадна във възторг Джанет и разтвори ръце към малкото момиченце, което се спусна към нея с искрена симпатия.

— Много се радвам, че дойде, лельо Джанет — възбудено подзе Беки. При случайната им среща тя веднага се привърза към по-възрастната жена, а когато научи, че Джанет е кръстница на Маги. Беки се провъзгласи за нейна племенница. Маги не каза нищо, но на Джанет ѝ стана приятно. Бедното дете нямаше други живи роднини, а изпитваше ужас от баща си. Със затворени очи то се притисна плътно към нея. Постои малко така, после се отдръпна. — Баща ми прави всичко възможно да ме накара да отида да живея при него. Казах на мама, че трябва да избягаме, ала тя не иска.

Джанет хвърли изпитателен поглед към Маги, която стоеше със зачервено лице в средата на кухнята, докато възрастната икономка Мери изгледа малката групичка, а после продължи да се занимава със сладките за чая и сребърните съдове. Мери работеше за семейството още откакто Маги беше дете. Вече не стоеше по цял ден при тях, идваше само когато имаше нужда от пари, а Маги често работеше извънредно, за да осигури тези пари и да помага на жената, която бе неразделна част от детството ѝ.

— Значи това продължава, така ли? — попита Джанет възмутено. — Наистина, скъпа, позволи ми да помоля Гейб да поговори с Денис. Той няма да има нищо против.

Маги само си представи как Гейбриел прави каквото и да било за нея. Тя сви рамене.

— Моите адвокати се занимават с това, но благодаря ти за предложението.

— Чувствам се виновна. Загубих връзка с теб още откакто ти се премести в Остин — каза Джанет. — Ако случайно не се бяхме срещнали в центъра, нямаше да се накая да те посетя.

— Знаеш, че винаги си добре дошла тук — отбеляза Маги.

Джанет внимателно огледа лицето ѝ.

— Изчезнах за дълго, нали, скъпа? Като леля трябваше да те наглеждам. — Поклати глава. — Напоследък вече не знам какво става. Може би ме е налегнала разсеяност, когато се видяхме, осъзнах, че дори не съм казала на момичетата, че си се омъжила, виждаш ли колко съм ужасна.

— Отдавна не сме се виждали — отбеляза Маги с усмивка. — Ала много се радвам, че си тук. — Тя поведе Джанет към трапезарията, където по-възрастната жена седна до масата от черешово дърво, веейки си с ръка. — Скъпа, страшно горещо е, дори за пролет. Как изобщо понасяш тази топлина?

— Ще ти дам едно ветрило — предложи услугите си Беки и отвори чекмеджето на бюфета, откъдето извади голямо дървено ветрило с нарисувана красива пролетна сценка от едната страна, а от другата бе изписан с черни букви адреса на местния ритуален дом.

Джанет се усмихна доволна и започна енергично да си вее.

— Само да имаше климатик — поклати глава тя. — Преди две години се наложи и ние да си сложим. С всяка година горещината става все по-непоносима.

Беки се настани на стол до Джанет, докато Маги бе заета да сервира сладкишите и да налива току-що запарения чай. След това Беки бе изпратена да си играе, а Маги отиде в кухнята, за да довърши вечерята, като в това време наблюдаваше момиченцето от задния прозорец.

— Сега — заяви твърдо Джанет и прониза Маги със светлите си очи. — Хайде, разкажи ми всичко.

Маги знаеше, че няма избор, затова разказа всичко на кръстницата си. След като свърши, ѝ олекна. От колко време нямаше с кого да споделя нищо.

Джанет слушаше и само от време на време задаваше въпроси; когато Маги свърши, тя се визира известно време в чашата си, след това

заговори.

— Ела вкъщи заедно с мен — каза и вдигна очи. — Имаш нужда от почивка, да осмислиш всичко. Ранчото е идеално за тази цел и е единственото място, където Денис няма да дойде да те търси.

Това бе вярно. Денис, също като Маги, беше чувал доста за Гейбриел Коулман и не бе готов на саможертва.

— Ами Беки? — попита Маги. — Не мога да я взема сега от училище...

— Ще се върнем да я вземем по-другата седмица — успокои я Джанет. — Тя е в интернат, скъпа, няма да я дадат на Денис, освен срещу съдебна заповед. Детето ще е на сигурно място.

Маги прокара пръст по чашата си и въздъхна. Звучеше прекрасно — да се откъсне от града, да може да помисли спокойно. Само ако не беше Гейбриел...

Спомени за него оцветяваха младостта ѝ в продължение на години. Той заемаше незаличимо място в мислите ѝ. Тя знаеше доста неща за него. Като онзи случай, когато принудил някакви конекрадци да се натъпчат в една канавка до пътя и държал тримата мъже под дулото на оръжието си, докато един от помощниците му довел шерифа. Имаше и един случай как нокаутира един от своите работници насред улицата.

Всъщност Маги беше свидетелка. Понякога се чудеше дали не се сбиха заради нея... Беше дошла да прекара две седмици заедно със сестрите му в ранчото, тогава беше шестнайсетгодишна. Бяха отишли заедно с Джанет в града на пазар, а един от работниците му караше колата. Беше нов, гледаше с голям интерес младите момичета и се опитваше да ги заговаря. Робин и Одри се забавляваха, но това ужасяваше Маги. Гейб се бе отбил в железарския магазин точно до магазина за хранителни стоки, докато Джанет пазаруваше, когато момичетата излязоха, новият работник прегърна Маги през кръста и нахално я погали по-долу от ханша.

Гейб прескочи рафта с лопати с мълниеносна скорост и силните му юмруци се стовариха върху мъжа. После го уволни начаса, без да обръща внимание на учудените погледи на минувачите, и сипеше ругатни, от които лицето на Маги бе почервеняло като домат.

Гейб понечи да тръгне към нея, ала тя отстъпи назад, а големите ѝ зелени очи бяха разширени от страх. Той не можа да каже онова,

което бе намислил. Изглежда момичетата и ги попита какво зяпат. След това им нареди да се върнат обратно в колата, отдалечи се и запали цигара, все едно че нищо не се бе случило. По-късно момичетата разказаха как той им обяснил, че този мъж си навлякъл бедата, защото се отнесъл зле към добиче, но Маги смяташе, че това бе станало, защото я бе закачил. Споменът за този неизяснен епизод все я преследваше.

Наистина, това се бе случило много отдавна. Ала все пак... Спомените бяха едно, а да живееш с него под един покрив беше друго. Тя определено предпочиташе да стои на безопасно разстояние от Гейб. Толкова голямо, колкото бе между Сан Антонио и ранчото на Коулманови.

Но да откажеш на Джанет бе все едно да говориш на стената. Малко по-късно Маги се съгласи да им отидат на гости.

ВТОРА ГЛАВА

Ако Маги бе смятала, че Джанет щеше да се прибере в ранчото и щеше да я изчака да я последва, много бе грешила. Джанет ѝ помогна да опакова багажа си, дори откара Маги и Беки до първокласния интернат, за да оставят Беки и да кажат в канцеларията къде биха могли да намерят Маги, ако изникне нужда.

Госпожа Хейнс, директорката на интерната, беше приятелка на семейството. Маги бе спокойна, че жената познаваше положението с Денис и знаеше, че не бива да му дава детето. Тя все пак се чувстваше неудобно, че оставя Беки, но наистина трябваше да размисли и да планира живота си. Ако имаше намерение да запази дъщеря си при себе си, трябваше да действа бързо.

— Никак не ми се иска да те оставя — каза Маги на Беки, когато я прегърна на тръгване. — Обещавам ти, че щом свършите училище, ще направим така, че да останеш при мен.

— Не се тревожи, мамо — отвърна сериозно Беки като възрастна. — Тук ще ми е добре. Щом свършим училище, ще дойдеш да ме вземеш, нали?

След минути Маги и Джанет бяха вече на път към голямото ранчо на Коулманови, което бе далеч на север от Сан Антонио, близо до Ейбилин. Най-близкият град бе Джънкшън — модерно градче с достатъчно магазини, за да има и отделен пощенски клон. Дори имаше летище.

— Жалко, че не можах да накарам Гейбриел да ме докара със самолет — извини се Джанет, докато се носеха по магистралата с лъскавия сребрист линкълн, който бе нейната гордост и радост. — Обаче той е зает със събирането на добитъка и не исках да го откъсвам — смънка тя намусено. — Все пак съм негова майка. Защо да имам предимство пред добитъка? Дори не би могъл да получи добра цена за мен — твърде стара и упорита съм!

Маги едва се сдържа да не се разсмее. Джанет имаше особено чувство за хумор и бе много приятна за компания. Да, в края на

краищата, това може би беше за добро. Щеше да ѝ бъде приятно да поседи на гости, да размисли за Денис и за ужаса от миналото и да планира стратегия как да измъкне Беки от лапите на бившия си съпруг. Само ако не беше Гейбриел...

Беше пролет и вече бе горещо по тези места, пътуването бе уморително, въпреки климатика в колата и луксозния ѝ интериор. Налагаше се Джанет често да спира за бензин, разхладителни напитки и тоалетна. Ала най-накрая навлязоха в красивата хълмиста местност, приближиха Ейбилин и шубраците отстъпиха на сочна култивирана равнина.

— Все пак имаме два самолета — продължи да бърби Джанет, докато изминаваха последните няколко километра. — Да не говорим и за хеликоптера. — Хвърли поглед към Маги. — Ти май се измори, мила, нали? — Въздъхна.

— Не, никак дори — отвърна Маги учтиво и дори успя да се засмее. Отдавна не се бе смяла, компанията на Джанет ѝ действаше много успокоително. — Видяхме красиви места и наистина съм доволна, че дойдохме с кола. Ти обаче се измори, нали? — попита загрижено.

— Аз ли? — присмя се по-възрастната жена. — Мила моя, когато бях млада, обзядвах диви коне. Не забравяй, че съм от Тексас. — Също и Маги, и момичето в нея би се развълнувало от предизвикателството да обзяди див кон, но през последните няколко години духът ѝ бе сломен. Ако не беше Беки, нямаше представа колко дълго би издържала на този натиск. — Надявам се, че ранчото ще ти хареса — не спираше да бърби Джанет, когато спря на чакълеста алея до огромна табела, на която пишеше „Ранчо Коулман, чистокръвни говеда Санта Гъртрудис“.

— Сигурна съм, че ще ми хареса — обеща Маги. Усмихна се, като видя пасящите червеникави говеда зад дъсчена ограда. — Санта Гъртрудис е единствената чисто американска порода, нали? — изрече тихо. — Създадена в Кралското ранчо, а сега известна в целия свят. Толкова са красиви... Какво не бих дала да имам и мои!

Джанет пое дълбоко дъх с натъжен поглед.

— Скъпа, защо не те доведох тук по-рано... — Поклати глава и отново подкара колата. — Истинска ирония. Говедата са слабостта на Гейбриел. Ти би била идеална снаха.

— Хайде, не ме сватосвай — предупреди я Маги, която почувства как се стяга неспокойно. — При цялото ми уважение към сина ти, най-малкото, което искам, е отново да имам мъж, който да ме командва. Разбираш ли?

Джанет се усмихна мило.

— Разбирам. Не бих ти го причинила, скъпа. Ти си чудесна.

Маги ѝ се усмихна в отговор.

— Ти си чудесна. — Погледна към голямата бяла къща, облицована донякъде с дъски, с дълги веранди и зелени кепенци. Имаше нещо от колониалния стил, ала без огромните колони. На много места бяха наслагани плетени столове, на верандата имаше голяма люлка и разцъфнали цветя навсякъде. Гледката беше много красива.

— Също колкото твоята, нали? — засмя се Джанет. — Баща ми е построил тази къща, без да се придържа към някакъв специален стил. Много често я коментират.

— Прекрасна е — въздъхна Маги. Погледна към дългата телена ограда и се смръщи. — Очаквах да видя бяла ограда — смънка.

Джанет се засмя.

— Гейбриел е стиснат — пошегува се тя. — Земята е стотици акри и оградата ще излезе скъпо. Особено ако по нея тече ток, както ги правят днес. Той намалява разходите до минимум. Всъщност — добави, — отнема много време да се следят говедата и да не се допускат крадци. Тук държим само чистокръвните и, когато един бик може да донесе половин милион долара, можеш да разбереш защо Гейбриел толкова държи на безопасността им. Има човек, чието единствено задължение е да ги охранява.

— Боже мили — възкликна Маги. — Още ли има крадци на добитък?

— Има. Пристигат с големи камиони, модернизирани са се, както и отглеждането на животните. Крадците все още създават доста проблеми.

— Представа нямах — каза Маги, докато Джанет откара колата до стъпалата и я спря. Тя не забеляза как Джанет внезапно се стегна, не видя и тревожния ѝ поглед, защото наблюдаваше мъжа, който приближаваше към тях.

Беше висок, строен и слаб и крачеше с подчертана арогантност, която накара Маги да се отдръпне. Беше облечен като каубой, но не

беше виждала мъж с такава походка. Беше гъвкав от шапката си с широка периферия до износените си ботуши. Кожените му каубойски панталони се развяваха при резките движения на дългите му силни мускулести крака, а силно загорялото му лице изобщо не бе приветливо.

Той се приближи до колата. Джанет се втурна към него, за да го прегърне, и възкликна от удоволствие, че го вижда, с ентузиазма и топлотата, които ѝ бяха присъщи. Обаче мъжът рязко отстъпи назад.

— За бога, недей! — срязва я и се смръщи. Държеше се резервирано и люто изруга. — Ухапа ме гърмяща змия. Ръката ми още е подута, ще минат дни, докато ще мога да работя отново. Няма нужда и да я чупя!

Джанет се изчерви, развълнува се и се разтревожи.

— Извинявай, скъпи...

— Не мога да яздя кон, не мога да обикалям с проклетия камион, дори не мога да управлявам самолет! — Гледаше я така, сякаш вината беше нейна. — Наложил се Ландърс да ме кара. Бях зле като куче.

— Ох, колко ми е жал. Много си блед — изрече притеснена Джанет. — Сигурно много те боли.

— Ще се оправя... — Погледът му се плъзна от майка му към помладата жена, вдигна глава и присви очи. Смръщи се замислено, докато Маги излизаше от колата и го погледна в очите под периферията на шапката му.

Идеше ѝ да се обърне и да побегне — такъв поглед я прободеше. Нямахше нищо дружелюбно в слабото му лице с остри черти. Половината му нос беше леко изкривен, сякаш някога го бе чупил. Черните му вежди бяха гъсти и плътни, както и косата на главата му, а изпъкналото му чело закриваше очи, блестящи като свещи, пронизващи, каквито могат да бъдат само сините очи. Високите му скули стояха над твърда решителна уста и упорита брадичка. Не беше красив мъж, въпреки че лицето му издаваше характер, а тялото му беше чувствено и силно като на филмов актьор. Олицетворение на мечтата ѝ в плът и кръв. Маги не се изненадваше, че беше трийсет и осемгодишен и неженен. За такъв мъж бе нужна силна, огнена жена. Тя усети, че я побиват студени тръпки при мисълта какво би очаквал от жена в интимни отношения.

Чувството изглежда беше взаимно, защото погледът му ѝ разказа много. Представи си каква гражданка му изглежда с дантелената си бяла блуза, бял панталон и сандали с тънки каишки. Трябваше да си обуе джинси, помисли си, както бе намислила отначало, ала бе късно. Защо се облече така? Толкова голяма нужда имаше от тази почивка, а ето че дойде и веднага го настрои срещу себе си.

— Гейб, нали помниш дъщерята на Мери. Маги Търнър? — попита Джанет.

Маги се взря в него и забеляза как веждите му леко се повдигнаха. Изгледа я със студено безразличие.

— Помня я.

— Радвам се да се видим отново... — запъна се тя.

Той кимна, но не ѝ отговори. Отхвърли я от мислите си и отново се обърна към майка си нетърпеливо.

— Няма да се бавя много, обаче очаквам важен разговор с Шайен. Ако се обадят, докато ме няма, помоли ги да звънат в пет часа.

— Непременно, скъпи — съгласи се Джанет. — Извинявай, ако пристигам... Ако пристигаме в неудобен момент...

— Както винаги, мамо — забеляза Гейб със студена усмивка. — Май Европа повече отива на стила ти, отколкото прах и говеда?

— Дойдох да те видя — промълви по-възрастната жена с тиха гордост.

— Връщам се скоро. — Той се обърна и, без да ги погледне повече, тръгна към камиона. Лицето му се изкриви в гримаса, въпреки че се владееше, и направи знак на каубоя, който бе предложил да му помогне. Тръгнаха в облак прах.

Джанет въздъхна малко сърдито.

— Никога няма да го разбере — изрече тихо. — Не че не съм го възпитала. Извинявай, Маги.

— Няма нужда да се извиняваш — отвърна ѝ тихо Маги. — Сигурно много го боли.

— И се дразни, че трябва да стои вкъщи, когато има работа да се върши. Събирането на добитъка е труден период за всекиго. Освен това — добави тя тъжно, — не му е приятно, когато идвам тук. Трябва да ти призная, че имах нужда от теб толкова, колкото и ти имаш нужда от почивка. Трудно ми е да се справям сама. Ала честно казано,

сигурна съм, че ще ти хареса. Той няма да се навърта много — добави с надежда. — Само ръката му да се оправи и ще се върне на работа. Доколкото познавам сина си — прибави с горчивина, — това няма да трае повече от два-три дни. На него бързо му минава. Ще убеди доктора, че само като го превържат, ще стане чудо.

— Не е особено приветлив — отбеляза Маги.

— Ще изчезне, преди да разбереш. Хайде, ела да се настаниш — каза твърдо Джанет. — Това е и мой дом, макар че не ми е разрешено да идвам много често!

Маги не й отговори. Не беше сигурна дали постъпи правилно, като дойде. Гейбриел излъчваше омраза и с годините едновременната му антипатия не се бе променила. Разбра инстинктивно, че ако не беше майка му, той веднага би я отпратил обратно в Сан Антонио. Началото не бе особено добро.

Следващите два часа прекара, като си припомни голямата къща, и се запозна с новата готвачка и икономка, чието име бе Джени. Тя беше дребна, мургава и весела и Маги веднага я хареса.

Настани се и смени белите си дрехи с джинси и жълта блуза. Среса късата си коса към лицето с надеждата, че новият ѝ вид няма да отблъсне повече скотовъдеца, когато слезе долу на вечеря със семейството.

Гейбриел вече седеше до масата с гневен вид и я зяпна още щом тя влезе в обширната елегантна трапезария. Всъщност в погледа му се четеше такова обвинение, че Маги замръзна на прага и си припомни от наръчник за дресиране на кучета, че не бива да показваш страх и да правиш резки движения. Вероятно това би подействало и на полуцивилизован скотовъдец, чиято майка явно го риташе под масата.

— Ела да седнеш при нас, скъпа — каза Джанет и изглежда многозначително мълчаливия си син.

— Извинете, ако съм ви забавила — каза тихо Маги, седна от другата страна на Джанет за подкрепа и хвърли предпазлив поглед към Гейб, което явно го развесели.

— Вечерята е точно в шест часа — заяви той. — Не обичам да ме бавят, в случай че си забравила. — Тя понечи да отговори, но Гейб я прекъсна с вдигната ръка, не обърна внимание на видимото раздражение на майка си и добави подигравателно. — Аз не хапя, госпожице Търнър... — Гласът му беше дълбок и леко развеселен.

— Може ли да ми го дадеш в писмен вид, моля? — пошегува се тя и се засмя нервно. Обърна се към Джанет. — Тук въздухът мирише на свежо и чисто. Няма никакви изпарения!

— Точно така, градско момиче — отвърна Гейб. Той внимателно се облегна назад, като пазеше дясната си страна. В ръката си държеше чаша с кафе. Дори не беше облечен спретнато, нито се бе изкъпал. Все още бе с работни дрехи, а прашната му риза бе разкопчана до средата на почернелите му гърди, където гъсти черни косми растяха и в посока на широкия му кожен колан. Това бе направило впечатление на Маги още когато беше момиче, затова тя сведе очи към чинията и опъна салфетката върху скута си. — Щях да се изкъпя — заяви Гейб неочаквано, като изрече думите бавно, защото явно разбра погрешно неодобрителния ѝ израз, — ала току-що идвам от кошарата, след като ходих при лекаря, и съм малко уморен.

Маги веднага вдигна зелените си очи, в които се четеше извинение.

— Господин Коулман, вие сте у дома си — каза учтиво. — Не бих проявила такава грубост, че да ви критикувам как се обличате.

Той замислено се взря в нея — толкова продължително, че тя отново сведе очи към чинията си. Най-накрая Гейб се пресегна към платото с телешко месо и си сипа, след което майка му видимо си отдъхна.

— Как те ухапа змията, скъпи? — попита го Джанет.

— Пресегнах се за едно въже, без да гледам.

Тя прехапа устната си.

— Сигурно много боли. Предполагам, че няма да си в състояние да работиш няколко дни.

Той я изгледа студено.

— Справям се. Ако имах малко повече сили, щях да яздя. Ръката ми е отекла и ме боли, това е всичко. Надявам се, че няма да се застоя дълго тук.

Джанет понечи да каже нещо, но си наложи да замълчи. Нямаше никакъв смисъл да спори с него.

Гейб премести погледа си от нея към Маги, докато мажеше с масло огромна пухкава филия хляб.

— Вие с какво се занимавате? — попита с любопитство.

— Аз ли? Работя в книжарница — отвърна му тя. Вдигна очи, после пак ги сведе и с неудоволствие усети, че се изчервява. Той упражняваше невероятно въздействие върху нея, дори след всичко изживяно по време на брака ѝ.

— Работите, казахте? — Гейб вдигна поглед и го заби в нея. — Родителите ви бяха богати.

— Времената се менят — изрече Маги тихо. — Сега не съм богата. Просто работя.

— Вземи си грах, скъпа — опита се Джанет да прекъсне разговора.

Той остави филията си хляб и я изгледа с присвити очи.

— Личи си — забеляза разсеяно. — Не приличате на разглезеното момиче, което играеше със сестрите ми. Какво ви се случи?

Тя усети как изстива. Гейб я наблюдаваше както котка — мишка. Почувства се уязвима и малко се уплаши от директния му въпрос. Някога не би пренебрегнала явното му предизвикателство, ала беше преживяла толкова битки. От предпазливост бе издигнала бариера около душата си, наложи се да го направи заради Беки. Остави вилицата си и се взря в него.

— Пораснах — отвърна тихо.

Той открито я измери с поглед.

— Имахте пари. Сега нямате. Какво ви накара да дойдете тук, госпожице Търнър? Искате да си починете или търсите мъж, който да ви издържа?

— Гейбриел! — Джанет рязко остави салфетката си. — Как смееш?

Маги сплете ръце здраво под масата и го погледна смело, както съвсем не се чувстваше.

— Майка ви ме покани, господин Коулман — изрече тя бавно. — Трябваше да се махна от града за известно време, това е всичко. Бих ви помолила да ме извините, че постъпих така, но не знаех, че трябва да поискам и вашето разрешение, освен това на Джанет. Ако желаете да си тръгна... — Надигна се от мястото си.

— О, за бога, седнете — рязко каза той. Гледаше я право в очите. — Последното, което желая, е да дойде изискана гостенка по време, когато събираме добитъка, ала щом майка ми ви е поканила, сте добре

дошла. Само стойте в къщата — предупреди я тихо и очите му подчертаха съдържашката се заплаха в думите му. — Гледайте да не ми се пречкате.

Гейб хвърли салфетката си, без да обръща внимание на гневния поглед на майка си.

— Няма да ви се пречкам — каза Маги, като гласът ѝ и цялото ѝ държане издаваха колко бе уязвима.

Гейбриел присви светлите си очи, навеждайки тъмната си глава, за да запали цигара, като през цялото време я наблюдаваше.

— Няма, така ли? Това вече е нещо друго — добави той и дръпна от цигарата. — Момичето, което помня, беше като млада кобилка с дълги крака и се изчервяваше възторжено и очарователно. Как се променихте, Маги Търнър?

Забележката му я изненада. Тя вдигна поглед, усетила как цялата се изчервява, докато Гейб я чакаше да го погледне в очите.

— А вие не сте се променили — изрече Маги направо. — Същият сте нечувствителен, груб и арогантен, както едно време.

Той се ухили.

— А също и с лош характер, мила. Затова внимавайте — добави и се изправи на крака. Изохка леко от движението и тихичко изруга.

— Искаш ли нещо? — попита Джанет смръщено.

Гейб я изглежда хладно.

— Не, благодаря — отвърна безизразно. Кимна на жените, а краткият и неочакван хумор изчезна от очите му, докато се обърна и излезе през вратата.

— Извинявай — каза Джанет на Маги. — Сега събират добитъка, нали разбираш. По това време става съвсем лош, освен че не обича особено жени.

— Искаш да кажеш, че не ме харесва — каза тихо Маги, загледана в покривката. — Никога не ме е харесвал. — Усмихна се тъжно. — Знаеш ли, някога страшно си падах по него. Слава богу, той не знаеше, но ми мина. Тогава си мислех, че Гейб е целият свят.

— А сега? — попита я Джанет предпазливо.

Маги прехапа долната си устна и се изсмя тихо и нервно.

— Сега смятам, че малко се боя от него. Не съм сигурна дали не сбърках, като дойдох тук.

— Не, в никакъв случай не си сбъркала — каза Джанет. — Сигурна съм, че всичко ще се оправи. Ще видиш. Всичко съм планирала.

Маги не я попита какво бе планирала, ала изразът на мъжа, който слушаше от другата страна на вратата, беше разярен. В невинната забележка на майка си прочете съвсем друг смисъл и побесня. Значи Джанет отново му търсеше жена. Този път му бе избрала такава, която познаваше, макар че майка му нямаше представа какво мисли той за Маги Търнър. Притвори очи. Е, този път отиде твърде далеч, а ако малката Маги си мислеше, че ще го отведе пред олтара, очакваше я изненада. При това голяма!

Гейб се отдалечи от вратата със студен и преценяващ поглед, като пристъпваше съвсем тихо, за да не го чуе никой.

Джанет поклати глава.

— Бях почти сигурна, че той няма да е в къщата — каза. — Сега го боли, ала не си признава, затова е толкова груб.

— Така ли се държи с всички жени? — поинтересува се Маги.

Джанет си взе кифла и бавно я намаза с масло.

— Някой ден ще ти разкажа — отвърна тихо с натъжен поглед. — Засега ще спомена само, че има горчив опит, и то по моя вина. Оттогава все се опитвам да поправам грешката си. И всеки път се провалям.

— Не можеш ли да поговориш с него за това? — попита Маги.

Джанет само се засмя.

— Гейбриел има навика да излиза от стаята, когато не иска да ме слуша. Просто не желае. Веднъж се опитах да му обясня какво стана. На бърза ръка ме сряза и замина за Оклахома в командировка. След това... Просто не събрах смелост. Понякога синът ми ме плаши.

— Помня — каза сухо Маги.

Джанет я се усмихна.

— Разбираш ме, нали? Знаеш ли, дори не съм му казала, че си се омъжила. След онова лято, когато беше тук, той придоби странния навик да не ми обръща внимание, когато споменавам името ти. Нали помниш, когато се сби с ратая в града...

Маги се изчерви и не можа да го скрие от Джанет.

— Помня. Как бих могла да го забравя?

— След този случай изобщо не говореше за теб. Дълго ходеше замислен и всъщност ми беше странно — разсъждаваше тя. — Напълни басейна и не позволи на никой да язди Бътърбол...

Нещо отдавна забравено и вълнуващо избликна в Маги. Гейб ѝ бе дал да язди коня Бътърбол и все още си спомняше как той се извисява над нея и слабите му ръце оправят стремената. По онова време тя го обожаваше, въпреки явната му антипатия към нея. Това дори бе необяснимо, защото Гейб се разбираше добре с повечето жени. Беше учтив и внимателен към всички, с изключение на Маги.

— Все пак не му е приятно, че съм тук — смънка Маги.

— Но това е и мой дом — каза упорито Джанет. — И ми е много приятно, че си тук. Хапни си още месо. От нашето е, да знаеш.

— От чистокръвни Санта Гъртрудис? — възкликна ужасена Маги и се взря в платото, от което ѝ предлагаше Джанет.

— Какво? — В този момент Джанет я разбра и се засмя. — Не, не, скъпа. Гейбриел отглежда и телета. Чистокръвните... Грехота е да се смее човек. Той по-скоро би изял коня си, отколкото някое от чистокръвните. Вземи си кифличка. Джени пече всеки ден.

Маги си взе една, наслади ѝ се и не за пръв път се замисли дали бе било разумно изобщо да идва. Гейбриел изглеждаше бесен и тя се замисли дали ранчото на Коулманови нямаше да се превърне в полесражение.

ТРЕТА ГЛАВА

Животът течеше почти като във военна зона, мислеше Меги през първите няколко дни от престоя си. Гейб беше неспокоен и раздражителен поради болките в ръката си и мразеше целия свят. Все от нещо не бе доволен — най-малкото, от присъствието на Маги. Отнасяше се към нея студено и официално, от което я побиваха тръпки. Очевидно я понасяше само заради майка си. В случай, че тя вече не се бе досетила, каза ѝ го на закуска три дни след пристигането ѝ.

Когато седна до масата, той вдигна очи студено. Бяха само двамата, майка му още не беше слязла. Предната вечер двете с Маги бяха стояли до късно на приказки и Джанет явно не се бе наспала.

— Извинявай, закъснях ли? — попита тя, вдигнала бяло знаме.

Гейб безмълвно пушеше цигарата си, а леденият му поглед направо я смразяваше.

— Все пак те е грижа, нали? — попита я той.

Тя пое дълбоко дъх.

— Разбирам, че не желаш да съм тук...

— Слабо казано... — Завъртя цигарата между тънките си тъмни пръсти, докато я гледаше втренчено. — Какво ти предложи тя, за да те доведе тук, Маргарет? — попита внезапно, като за пръв път, откакто беше в ранчото, изрече цялото ѝ име.

Тя го изгледа с широко отворени очи.

— Н-нищо — запъна се. — Просто имах нужда от почивка.

— От какво да си починеш? — настоя Гейб. Взираше се в нея със сините си очи. — Слаба си. Винаги си била слаба, но не чак толкова. Бледа си също, не изглеждаш добре. Какво става, Маргарет? От какво бягаш? И защо идваш при мен?

Лицето ѝ побледня. Дъхът ѝ секна.

— Като че ли някога бих могла да избягам при теб!

— Не обиждай. — Той вдигна цигарата към устните си и продължаваше да я наблюдава. — Разкажи ми.

Тя видимо се сви и тялото ѝ се напрегна от нерви.

— Не мога.

— Не желаяш — поправи я Гейб. Усмихна се бавно, ала усмивката му не бе приятна. Беше нетърпелива и почти гневна. — Не съм сляп. Познавам майка си, знам начина ѝ на мислене. Доколкото разбирам, ти си жертвата. Или сама си си предложила услугите, така ли?

— Не те разбирам — каза Маги озадачена.

— Ще разбереш — обеща ѝ той заплашително. Изправи се на крака вече с по-голяма лекота, отколкото преди три дни. Подобряваше се бързо, дори изглеждаше по-добре.

— Дойдох на гости на Джанет, а не да ти преча, Гейб — опита тя за последен път, като се мразеше, че бе толкова страхлива.

Той застина на място. За пръв път, откакто бе пристигнала, споменаваше името му. Погледна я и усети сякаш гореща вълна като вихрушка го удари в гърдите. Странно, какво неспокойствие го обземаше, когато бе близо до нея. Действаше му по някакъв особен начин, а сега, когато бе уязвима, бе още по-лошо. Нервираше се само като я гледаше такава и не разбираше защо. Дали играеше? Дали това не бе част от плана, за който майка му бе споменала, когато мислеше, че не я чува? Цялото това положение го дразнеше, а последната капка бе начинът, по който Маги му действаше след всичките тези години.

— Да ми пречиш или да скочиш в леглото ми, а, Маги? — попита Гейб, като я предизвика нарочно. — Защото когато беше шестнайсетгодишна, ме желаяше. Разбрах го, чувствах го, когато ме гледаше. Все още ли ме желаяш, мила?

Лицето ѝ пребледня, тя сведе очи към изтърканите си джинси и заби очи в слабите си ръце. Едновременната Меги би му отвърнала. Ала онази Маги вече я нямаше. Умряла в брака си с жесток и груб мъж. Призля ѝ.

— Не го прави — прошепна. — Недей.

— Погледни ме! — Впери в нея студеният си сини очи и тя му се подчини. Маги отбеляза смътно, че той беше с джинси и памучна карирана риза с дълги ръкави и стари кожени ботуши. В мускулестата си ръка държеше стара сива шапка. — Двете с майка ми нямате никакъв шанс да успеете — изрече тихо. — Откажи се. Не искам да те наранявам.

След това загадъчно изявление се обърна и излезе от стаята гневен.

Тя не разказа на Джанет за разговора им. След това внимаваше да не бъде там, където бе и Гейб. Той я гледаше така, сякаш мразеше самото ѝ присъствие, но Маги се преструваше, че не го забелязва. Поне когато майка му присъстваше, Гейб се държеше учтиво по своя си студен маниер.

Тя се замисли дали някога бе обичал жена или някоя жена го бе обичала. Изглеждаше толкова недостижим, дори помощниците му се държаха на разстояние, освен ако не се обръщаха към него по спешност. Той почти не говореше, а още по-малко с майка си. Всъщност явно не я одобряваше, затова бе предупредил Маги, за да не ѝ причинява безсънни нощи.

— Гейб държи всички на разстояние, нали? — попита един следобед тя, когато двете с Джанет се разхождаха из двора. Те току-що бяха видели как Гейб обърна гръб на един мъж, който се опитваше да го попита нещо близо до задната веранда.

Джанет се загледа след него тревожно, скръстила ръце на гърди.

— Винаги е бил такъв — отвърна. — Мисля, че така и не ми прости, задето се омъжих повторно малко след смъртта на баща му. Мразеше открито втория ми съпруг и това влоши нещата. Зле се отнасяше с него — довери ѝ тя и прехапа долната си устна, когато спомените ѝ се върнаха. — В най-добрия случай вторите бащи неохотно приемат децата. Бен, разбира се, обичаше Одри и Робин, ала те бяха хубави малки момиченца и не представляваха заплаха за него, но Гейб беше голямо момче, почти тийнейджър. Той се бореше за живота си. Бен го изпрати в интернат, а аз... — сведе очи тя, — аз се разкъсвах между двамата. И двамата ги обичах. Ала не можах да открия магическата формула как да ги накарам да живеят заедно. Така беше, докато Бен умря. Тъкмо тогава Гейб завърши морското училище. — Сви рамене. — Върна се и започна да възстановява онова, което бе останало от ранчото на баща му, а то не беше много, защото вторият ми съпруг много по-успешно харчеше пари, отколкото да ги печели. Гейб много се ядосваше. И продължава да се ядосва.

— Това не ми се струва достатъчно, за да се озлоби чак толкова — предположи тактично Маги.

Джанет гледаше след високия мъж, който оседлаваше кон от другата страна на оградата.

— По-добре да ти разкажа всичко — изрече тихо. — Годината, преди Бен да почине, Гейб намери една млада жена, която го обожаваше. Доведе я тук, за да я запознае с нас, и тя стоя две седмици. През това време Бен се държеше много внимателно и успя да я убеди, че той се грижи за финансите тук и контролира парите. — Засрамена, Джанет стисна очи. — Тя започна да обръща по-голямо внимание на Бен. Той умираше. Беше болен от рак и не му оставаше много да живее. Гейб не го знаеше. Ала Бен беше изключително доволен от вниманието на момичето — все пак беше мъж. Не го обвинявам, но Гейб загуби момичето и обвини Бен. Обвини и мен. След това се опитах да му кажа, да му обясня, ала той не ме слушаше. Никога няма да ме изслуша. До ден-дневен не знае истината. Всъщност Бен умря от сърдечен удар. Дори на момичетата не съм казала, че имаше рак.

— О, Джанет, съжалявам — каза Маги и леко я хвана за рамото. — Много съжалявам. Не биваше да те питам.

— Остави, това бе много отдавна — прекъсна я по-възрастната жена със застинала усмивка. — Няма защо да ти казвам, че Гейб не можа да го преживее. Нито пък разбра защо не напуснах Бен. След смъртта му Гейб се завърна, след като завърши военната си служба, и остана тук, но е много студен с мен. Понякога си мисля, че ме мрази. Толкова се стараях, Маги — изрече тихо. — Мъчих се да му покажа, че го обичам, че съжалявам за много неща. Смятах, че като се поставих в ролята на Купидон, ще поправам отношенията си. Обаче дори това даде обратен резултат.

— Все пак някога хората престават да се сърдят — вметна Маги нежно.

— Нали? — отвърна Джанет, като продължаваше да следи с очи сина си, който тъкмо се качваше на коня. Поклати глава и се засмя. — Чудя се дали някога това ще стане.

— Казала ли си му за Беки? — внезапно я попита Маги. — Или защо действително съм тук?

— Още не — призна Джанет. — Изчаквам подходящ момент.

— Той не ме иска тук — оплака се Маги. — Сигурно ще трябва да се върна в Сан Антонио.

— В никакъв случай — заяви твърдо Джанет. — Къщата е колкото негова, толкова и моя. Имам право да каня хора тук. Не може да ме спре. Нито пък да те изгони.

— Джанет, много съм уморена от борби...

— Няма да му се пречкаме — увери я Джанет. — Ще видиш, че скоро ще се върне на работа и тогава ще бъдем сами по цял ден.

Ала тя не беше особено убедена, също както се чувстваше и Маги. Убеждението ѝ се засили, когато на другата сутрин Джанет боязливо попита Гейб дали има кон, който Маги би могла да язди.

— Моля те, няма нужда... — опита се да се намеси Маги, след като забеляза заплашителния поглед в светлите очи на Гейб.

— Не, нямам излишен кон — отвърна той и изгледа студено Маги. — Сега се занимаваме да слагаме печати на телетата, да им слагам металически наконечници и да ги ваксинирам, а стадото ми е на лятна паша. Новите ратаи ме подлудяват, защото трябва като деца да ги водиш за ръка, главният ми надзирател е болен и се опитвам да му намеря временни заместници, с една седмица съм закъснял с фактурите, с които секретарката ми не може да се справи сама... Нямам време да се занимавам с туристи!

— Гейб, няма нужда да бъдеш груб — смъмри го Джанет.

Той се изправи.

— Тя е твоя гостенка, не моя — заяви той на майка си. — Ако искаш да се забавлява, ти го прави.

Без да каже нито дума повече, Гейб ги остави и арогантно запали цигара на излизане.

Маги потрепери, докато го наблюдаваше с известна доза гняв.

— Човек може да замръзне само като седи близо до него — смънка.

Джанет поклати глава и се пресегна към каната с кафето.

— Много извинявай.

— Ти не си отговорна за действията му, но поне сега го разбирам малко по-добре — отвърна ѝ Маги с усмивка. — Не се тревожи. Ако нямаш нищо против, сега ще се поразходя малко.

— Нямам нищо против — отвърна Джанет. — Само стой далеч от него, скъпа — предупреди я.

— Бъди сигурна в това! — засмя се Маги.

Тя излезе от задната врата и облече жълта винтяга над бежовата си блуза и джинси. Вятърът беше хаплив, ала Маги обичаше хладното време. Обичаше да бъде навън, земята се простираше до хоризонта, тук-там се виждаха мескитови дървета, кактуси с ядивни плодове и диви цветя.

Толкова различно бе от дома ѝ в центъра на Сан Антонио, след като нямаше и градско движение. Макар че градът бе приятен, имаше много какво да се види и да се прави, да се отбие човек на пъстрите пазари, все пак по сърце тя си оставаше селско момиче. Страстно обичаше земята и би я предпочела пред всичко друго. Дори сега, когато живееше под един покрив с неприятел, едва можеше да спре вълнението си, че имаше толкова земя, която би могла да разглежда, на която да се порадва.

Тръгна от задния двор, приближи се до оградата, която стигаше до конюшните, и се загледа към мястото, където пасяха няколко коня. Повечето бяха излезли с каубоите, които работеха със стадата говеда доста по-далеч.

Загледа тъжно огромния черен жребец. По цялото му тяло нямаше нито едно бяло петънце, на ранната сутрешна светлина изглеждаше величествен. Той разтърси грива и се изправи на задните си крака като чистокръвен, сякаш усещаше, че го наблюдават, и бе решил да се представи в най-добрата си форма.

— Яздиш ли?

Грубият въпрос я стресна. Обърна се и с изненада видя Гейб Коулман, облегат на голям дъб в задния двор, където спокойно пушеше цигара и я наблюдаваше.

Маги се размърда смутена. Той изглеждаше много едър, както бе облечен със стара дълга карирана риза, а цветовете ѝ подчертаваха светлите му очи под широката периферия на шапката. Изглеждаше страхотно в работни дрехи. Толкова различен от Денис, който Маги винаги смяташе за малко превзет.

— Ами... Не яздя много добре — призна си.

Той кимна към жребеца.

— Наричам го Кроу. Беше чистокръвен и го чакаше бляскаво бъдеще. Ала уби човек и искаха да го приспят. Купих го и го яздя, но не давам никой друг да го язди. Тук той е най-опасното животно, така че да не ти идват налудничави идеи.

— Не бих си позволила да взема кон, без да попитам преди това — изрече тя с равен глас. — Вероятно си свикнал с жени, които действат по-прибързано. Аз съм предпазлива. Не се втурвам нанякъде, без да съм размислила.

Гейб присви очи при този намек и дръпна дълбоко от цигарата си.

— Тогава защо си тук? — попита студено.

— Майка ти ме покани — отвърна Маги.

— Защо?

— Защо мислиш?

Той се усмихна, ала усмивката му не беше дружелюбна. Къщата не се виждаше от дъбовата горичка и ореховите дървета, наоколо не се виждаха ратаи. Маги, която след брака си имаше кошмари, свързани с физическа интимност, започна да отстъпва назад, докато студеният дънер на един дъб я спря.

— Нервна ли си? — заяде я той и продължи да пристъпва. — От какво? Чух какво каза мама първата вечер, когато пристигна. Знам за какво си дошла, Маги. Тогава защо бягаш?

Тя усети как тялото ѝ се скова, когато Гейб се надвеси над нея, а зелените ѝ очи бяха широко отворени и гледаха уплашено.

— Ти не разбираш... — започна, но не довърши.

— Все това ми казваш — сръза я той. Облегна ръце отстрани на главата ѝ и така прегради пътя ѝ за бягство, когато се приближи още повече, я лъхна мирис на вятър, бор и кожа. Гейб пазеше дясната си ръка, която бе отекла.

— Какво искаш да кажеш? — прошепна Маги.

— Ти си още една утешителна печалба — отвърна той с подигравателна усмивка. — Майка ми смята, че тя има вина, защото съм толкова самотен. Непрекъснато ми води жени. Омръзна ми да ми поднасят жени на сребърен поднос. Когато се оженя, ако се оженя, сам ще избира бъдещата си съпруга. Искам да бъде свежа, у нея да има топлота, да мирише на хубаво. Селско момиче — не пеперудка от обществото, която е прехвърквала от цвят на цвят. — Маги отвори уста, за да му възрази, ала Гейб притисна устните ѝ с пръст. Това негово движение я стресна и я накара да замълчи. Винаги го бе смятала за студен и безразличен мъж, но в начина, по който си играеше с устните ѝ, личеше опит и от изненада тя още по-широко отвори очи.

Направо невероятно — след толкова години да бъде толкова близо до него, да го види като мъж, а не като враг, да усети въздействието на мъжествеността му по друг, чувствен начин. Да, той имаше опит. Очите му го потвърждаваха и Маги се зачуди защо го бе смятала за студен, когато само като докосна с пръст топлите ѝ устни я подлуди. — Да, това ти харесва, нали, Маги? — прошепни Гейб бавно и леко презрително, с дълбок глас. — Не осъзнаваш колко чувствителни са устните ти, нали? Човек може да ги раздразни и да ги накара да примолят един мъж да ги целуне — изрече тихо и прокара върха на пръста си по горната ѝ устна така, че да почувства влажната им вътрешна страна, докато наблюдаваше как тя безпомощно потрепери. — Така — сниши глас той, натисна пръста си по-силно, видя как лицето ѝ се изчервява и устните ѝ неволно се разделиха. Тялото ѝ се напрегна и Гейб се усмихна, защото разбра от какво.

— Недей — едва ли не изхлипа тя и докато го казваше, осъзна, че той не ѝ обръщаше никакво внимание. Беше силен, Маги почувства застрашителната му сила, топлината, която се излъчваше от него с дъх на кожа и съвсем не беше неприятна. Преди години мечтаеше Гейб да я докосне, да я целуне. Желаше го и бе сигурна, че той го разбираше. Но тя също така знаеше, както и Гейб, че поради възрастта ѝ подобно нещо не можеше да се случи между тях. Тогава непълнолетната ѝ възраст я предпази. А Маги го бе смятала за прекалено студен и че не би могъл да изпита изкушение. Глупачка!

— Представяла ли си си някога как устните ми биха се движили върху твоите? — попита я неочаквано, вдигна брадичката ѝ нагоре, а самият той сведе глава.

Сълзи замъглиха очите ѝ. Беше чудесно, че се чувстваше така с него, че можеше да изпитва физическо желание, след всичко, което ѝ бе причинил Денис. Тя усети как ноктите ѝ се впиват в твърдите мускули на раменете му и леко го подръпват.

— Гейб — прошепна, предала се на яростното привличане.

— Майка ми какво ти предложи, Маги? — изрече той до устните ѝ.

— Да ми... Да ми предложи ли? — прошепна тя на пресекулки.

Гейб се приближи още повече, краката му хванаха като в капан нейните, тялото му изразяваше желание, а устните му кръжаха топло над нейните.

— Довела те е тук заради мен. Отказа се да ми води жени с професии, затова се е върнала към старите спомени. Иска да се ожени за теб.

— Да се ожениш за мен? — Думите много трудно проникнаха в замаяното ѝ съзнание.

— Не се преструвай — сряза я той, когато я погледна в очите, погледът му беше студен, не като на любовник. — Чух ви как заговорничите. Добре, да знаеш, че не си търся съпруга, малка Маги — изрече рязко. — Ала ако желаш да си поиграеш, изпитвам много голямо желание. Винаги си ме привличала...

Докато последните му думи заглъхнат, устните му се доближиха до нейните, но в тях нямаше нежност, каквато тя очакваше. Беше груб, сякаш престана да се владее, когато я почувства и вкуси. Дълбоко от гърлото му излезе някакъв звук, когато я привлече силно и натисна подутата си ръка. Ала не я пусна. Дори стана още по-настойчив.

Маги усети как сърцето му бие силно и с ням ужас усети силата му.

— Недей! — извика. — Не така! — Тя се опита да се освободи от него.

Гейб притисна ханша ѝ със своя към грубия ствол на дървото.

— Какво има? — присмя се той и отдалечи устните си толкова, колкото да я погледне. — Трябва ли да получиш обещание за брачна халка, за да ти се прииска? — Подигравателният му тон прозвуча странно. Дълбоко и леко напрегнато. Сълзи бликнаха изпод стиснатите ѝ клепачи. Все пак мъжете не се различават чак толкова, помисли си Маги нещастно. Единственото, което желаша, беше секс. Само секс. Същият е като Денис, показва ѝ колко по-силен е, принуждава я да отстъпи, взима, каквото пожелае, без изобщо да се замисли дали тя го желае. Разплака се. — Толкова ли е лошо? — попита Гейб, гласът му беше равен и студен.

Устните ѝ потрепериха.

— Не желая това — прошепна Маги. — Не желая нищо. Искам само да бъда оставена на мира.

Той се смръщи. Най-накрая до съзнанието му стигна, че ѝ причиняваше мъка. Само толкова. Причиняваше ѝ само страдания, а можеше да се закълне, че отначало у нея се породило желание. Ала сега

явно страхът надделя. Стоеше вдървена като дъска, неотстъпчива, хладна.

Гейб неохотно я освободи с премерени движения. Тя скръсти ръце на гърдите си и разтреперана го погледна.

— Защо се преструваш? — попита той изпитателно. — Майка ми не ти ли каза защо те кани тук?

Маги преглътна и стисна ръцете си още по-силно при новия порив на вятъра.

— Слушай — подзе с глас, леко треперещ от вълнение. — Единствената причина, поради която дойдох тук, бе да намеря малко спокойствие. Нямам никакво намерение да ставам твоя... Твоя жена, любовница или дори приятелка. Предпочитам никога повече да не те бях виждала!

— Тогава защо си тук? — запита Гейб студено.

Тя се усмихна разтреперано.

— Бягам — довери му. — Опитвам се да намеря начин да не позволя на бившия ми съпруг да ми вземе дъщеричката. Тя изпитва ужас от него, аз също. Той ще се жени и взе по-голямата част от парите ми, завел е и дело за попечителство, което най-вероятно ще изгубя. Дъщеря ми има тръст на нейно име. Денис иска да поеме контрола над него.

Той се взря в нея така, сякаш някой го бе ударил по главата.

— Бивш съпруг?

Маги кимна.

— Той ли поиска развод, или ти? — попита Гейб студено.

— Аз поисках — призна тя.

— Бедният...

— Денис имаше достатъчно жени, които да го утешават, и преди, и след развода — каза Маги с глух глас. После вдигна глава, когато той я изгледа.

— Толкова студена ли си в леглото? — попита Гейб полугневно, полуобъркано, защото я желаше и смяташе, че и тя го желае. Маги го изгледа, без да мигне, без да каже и дума, докато той не прояви възпитанието да се обърне, сякаш собственият му въпрос бе шокирал и него самия. — Къде е дъщеря ти?

Тя бавно се отлепи от дървото и внимаваше да стои на разстояние от него. Гейб отново запали цигара, облегна се на дървото,

от което Маги се бе отдръпнали, и я изгледа с любопитство.

— В интернат в Сан Антонио — отвърна тя. — Джанет каза, че мога да я доведа тук...

— По дяволите! — изруга той.

— Няма защо да се тревожиш, че в ранчото ще се съберат много хора — каза Маги с останалата ѝ гордост. — Ще си тръгна със следващия автобус, обещавам, че няма да доведа Беки. — Потрепери, когато го погледна, дори от разстояние усети силата на мъжествеността му. Все още усещаше вкуса му в устата си. — Ако днес няма автобус, ще тръгна на автостоп.

Гейб присви светлите си очи.

— От мен ли се боиш? — попита я подигравателно.

— Да. — Не беше лъжа.

Той дръпна от цигарата си.

— Как ще обясниш на майка ми внезапното си заминаване?

— Ще измисля нещо.

— Тя ще се разстрои — отвърна Гейб. — Стигат ми другите неприятности, остава и тя да изпадне в истерия.

— Не желая...

— На колко години е момичето? — попита той с любопитство.

— Само на шест.

— Тогава какво, по дяволите, прави в интернат? — попита. — Каква майка си?

Маги за малко не се разплака.

— Налага се да работя — промълви. — Боя се да я оставям вкъщи след училище и в неделите, страх ме е, че Денис може да я открадне. Заплашва ни, че ще я отвлече. В интерната е под закрила. Може да я вземе само със съдебно решение.

Гейб въздъхна тежко.

— Какъв живот за толкова малко дете... — Той би трябвало да знае, хрумна ѝ изведнъж и едва не го изрече гласно. Като че ли не ѝ стигаше всичко, та да го настройва нарочно срещу себе си. — Кога свършва училище? — настоя Гейб.

— Другата седмица, в петък.

Той дълго гледа цигарата си, после студените му очи се преместиха върху Маги.

— Добре, доведи я. Обаче двете ще трябва да стоите настрана от мен, ясно ли е?

— Не искам да оставам тук.

— Ще останеш — каза Гейб рязко. — Вече е твърде късно. Не желая мама да се разстрои. Освен това — добави, — поне няма да тичаш след мен като другите й „гостенки“.

— Можеш да си сигурен.

Той сведе очи и тихо се засмя.

— Нараних ли те, мила? — изрече с тон, от който краката й се подкосиха. — Исках да те нацелувам още когато беше шестнайсетгодишна. Няма защо да се правиш на толкова стъписана. Когато беше на шестнайсет, искаше да го направя. — Тя сведе очи. Беше истина. Гейб беше идеалът й за съвършенство. — Маги...

Тя отново вдигна поглед и големите й зелени очи се плъзнаха по суровото му загоряло лице.

— Да?

Гейб се отлепи от дървото и усети, че Маги мислено се отдалечава от него. Изглежда я продължително с притворени очи.

— Добре — каза кротко за пръв път от пристигането й. — Повече няма да те докосвам. По-добре се погрижи за устната си. Пусна кръв, докато те целувах. — Тя я докосна с пръст и се увери, че има кръв. Не беше я усетила. Обаче от развода си не беше изпитвала такова емоционално вълнение. Гейб извади кърпичка и й я предложи, докато я взимаше, за да попие кръвта, той забеляза как Маги направи всичко възможно, за да избегне всякакъв контакт с него. Тя усещаше, че лицето й бе пламнало, а коленете й се подгъваха. Странно, че Гейб имаше невероятно въздействие върху нея. Вероятно беше само реакция. — Той те е наранил, нали? — попита неочаквано Гейб и я прониза със силния си поглед. — Наранил те е сексуално.

Маги преглътна.

— Да.

— Тогава, за бога, защо си му родила дете? — запита той.

— Нямах голям избор — отвърна тя и закри лице.

Гейб запали нова цигара и очите му проследиха клечката кибрит, за да не ги види Маги. Измърмори нещо грубо и ядосано.

— Всичко това вече е минала история — каза тя и вдигна очи. — Просто искам да се стабилизирам и да отгледам дъщеря си. Честна

дума, не искам да те хвана в капан с женитба. Не желая да имам нищо общо с мъже, никога повече. Затова с радост ще стоя настрана, ако и ти правиш същото.

Той вдигна глава и дръпна от цигарата.

— Аз не се пазаря, скъпа.

— Не ме наричай така — каза Маги хладно.

— Винаги съм те наричал така, не помниш ли? — попита Гейб необичайно тихо. — Никога не си хабя думите, както правят някои мъже. Жалко, че не си обърнала внимание. — Преди тя да му отговори, той премина на друга тема. — Имаш ли добър адвокат?

Маги се размърда на място.

— Мисля, че да.

— Ще ти намеря добър адвокат преди делото за попечителство.

— Слушай, Гейбриел...

— Ти си единствената жена, която някога ме е наричала така — каза тихо той и дръпна от цигарата си, докато я гледаше втренчено. — Харесва ми.

Тя направи нов опит.

— Не искам...

— Ще те закарам със самолет да вземеш момиченцето — добави Гейб и се обърна. — Предупреди ме един ден по-рано, за да уредя нещата.

— Ще ме изслушаш ли?

Той вдигна вежди.

— За какво?

— Мога сама да уредя живота си.

— Доколкото разбирам, си забъркала голяма каша.

— Мога да мина и без твоето мнение!

— Жалко. Би могло да ти бъде от полза. Преди да стигнеш до прибързано заключение — добави Гейб влудяващо, — взимам си обратно предложението да си поиграя с теб. Всъщност ще се покажа щедър и ще си взема назад всичко, което съм ти казал, откакто пристигна. — Той сви устни и се загледа в озадачените ѝ очи. — Знаеш ли, ти си като девственица. Боиш се от секс, мъжете те нервират...

Маги се изчерви още повече. Сви ръцете си в юмруци отстрани до тялото си.

— Свърши ли?

— Засега. — Нахлупи шапката ниско над очите си. — Не се приближавай до този жребец — предупреди я отново.

Тя се загледа след него. Арогантен, властен... Отново сложи кърпичката на устната си и усети аромата на одеколона му. Не може да проумее защо от този мирис сърцето ѝ се разтуптя. Обаче преди да се замисли защо реагира така, Маги се обърна гневно и се прибра в къщата.

Прекара неспокойна нощ, мислеше си дали да не се върне в Сан Антонио и да остане там, да се откаже от почивката.

Разумът ѝ се изсмя на това. Голяма почивка — няма що. Гейбриел Коулман се занася с нея и заплашва да поеме командването над целия ѝ живот. Разбира се, трябваше да си признае, че той погрешно бе разбрал ситуацията поради предишните опити на Джанет да му намери жена. А онова, което бе чул първата вечер, му се бе сторило като план да го хванат в капан и да го заведат пред олтара.

Тя се изчерви, като си спомни какво сподели с Джанет — че едно време бе била влюбена в него. Дали Гейб бе чул и това? Нямахше начин да не го бе забелязал, защото когато бе на шестнайсет години, очите ѝ го следваха навсякъде. Дори момичетата я занасяха, че бе лапнала по него и тя ни най-малко не се съмняваше, че по-късно му го бяха казали.

Той винаги бе бил по-мъжествен, отколкото би могла да понесе една жена. Винаги се бе бояла малко от него, но под студената и твърда повърхност изглежда живееше изненадващо нежен мъж. Беше го забелязала и това така я разтопи, че остана безпомощна. Маги никога не бе получавали нежност от Денис, който взимаше и нищо не даваше в замяна. Когато се обърнеше назад в спомените си, тя съвсем ясно виждаше колко непочтено бе постъпвал с нея. Ала когато беше на осемнайсет години, я ласкаеше очарователното внимание, с което я обсипваше. Тогава Маги се запали да се омъжи и да има деца.

Колко тъжно, помисли си тя със затворени очи, че много често онова, което хората най-много желаят, изобщо не би ги направило щастливи. Нали имаше една стара поговорка да внимаваш какво си пожелаваш, защото може да се сбъдне? Искаше ѝ се на осемнайсет години умът ѝ да бе бил по-бистър. Може би ако родителите ѝ не се бяха преместили в Остин, ако Гейб действително бе проявил интерес към нея, ако я беше ухажвал...

Маги заспа и сънува всичко това. Събуди се разгорещена. Изглежда все пак белезите не бяха толкова дълбоки, както си мислеше, иначе как би могла да сънува така Гейбриел?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Маги успя да скрие от Джанет фаталния сблъсък с Гейб. Отношението му към нея вече не беше така враждебно. Не я закачаше, престана да я тормози, но в поведението му не се забелязваше драстична промяна. Държеше се почти както преди да научи истината. Ако изпитваше нещо друго, освен раздразнение, не го показваше. Вероятно с годините бе свикнал да крие чувствата си, така си мислеше Маги. Бог бе свидетел, че имаше основания.

Очевидно от време на време все още имаше пристъпи на болки в ръката, ала няколко дни по-късно се качи на кон, въпреки травмата, и отиде да помага на хората си. Непрекъснато бе зает с отделните стада говеда и въпреки непълната си работоспособност, той и хората му работеха дълги часове всеки ден. Джанет изглеждаше по-спокойна, макар че не казваше нищо.

Следващата седмица в четвъртък вечер Маги бе принудена да го изчака. Беше ѝ обещал на другия ден да я закара със самолета да вземат Беки. Или трябваше да отиде със самолет, или Джанет да я откара с кола чак до Сан Антонио. Маги се засмя безрадостно, като си помисли за миналото, когато тя самата можеше да наеме самолет, който да я откара до там. Благодарение на Денис и на начина му на харчене, това вече не беше възможно. Защо още в началото не се показва по-твърда! Но сама си постла така, като отказа да вземе мерки, и сега плащаше ужасно висока цена.

Когато Джанет реши да се оттегли в девет часа, Гейб все още не се бе прибрал. Маги четеше книга на дивана, свита под лампата и завита с одеяло, както си беше по джинси и шарен пуловер.

— Няма ли да се качваш? — попита я Джанет безучастно.

— Ще го изчакам — отвърна Маги, убедена, че тя ще сети, че става дума за Гейб. — Каза, че ще ме откара със самолета да вземем Беки, ако му напомня. Трябва да разбере дали наистина има такова намерение.

— Синът ми никога не казва неща, което не смята да изпълни — заяви Джанет и явно си отдъхна. — Не знаех, че си ми казала за Беки, макар че подозирах нещо такова. Вече не се заяжда с теб толкова.

— Не се забелязва особено — въздъхна Маги. — Да, казах му. Споменах, че ще се кача на автобуса, а той не ми разреши. Обаче не знам как ще отидем, когато времето му е толкова скъпо.

— Стой и гледай — засмя се Джанет. — Скъпа, много се радвам, че го е предложил. Нямам нищо против да те откарам...

— Пътуването е уморително — напомни ѝ Маги. — Благородно бе от негова страна да ми го предложи.

— Мисля, че изпитва любопитство да види дъщеря тя — каза неочаквано Джанет. — С него човек трудно се разбира, ала Гейб обича деца. Голяма трагедия е, че така и не се ожени. Би бил добър баща.

Това бе изненадващо. Гейб не приличаше на мъж, който би се разтопил пред дете, но Маги знаеше, че не бе в състояние да съди за мъжете, особено след голямата грешка, която направи.

Дълго след като Джанет се качи, Маги размишляваше върху онова, което приятелката ѝ бе казала за неразговорливия си син. Той беше истинска загадка. Всъщност не беше хубав — беше съвсем обикновен. Макар и майка му да смяташе, че не е привлекателен за жените, Маги разбра, че Гейб съвсем не бе неопитен. Много добре знаеше какво върши, когато я притисна в задния двор. Ако не беше този неин нещастен брак, нямаше как да не отговори на неговата страст. Устните му бяха твърди, топли и много, много опитни и нещо дълбоко в нея реагира неудържимо, когато го вкуси, макар че не му даде да разбере.

Шумът от отваряне на външната врата прекъсна мислите ѝ. Тя остави книгата отворена в скута си и погледна към коридора. Истински се очарова от вида на Гейбриел Коулман в този момент.

Той нямаше представа, че някой не си бе легнал, и затова в израза му липсваше цялата му подигравателна арогантност. Беше смирен и сериозен, годините му личаха. Целият беше пращен — от карираната риза до замърсените джинси и мокрите ботуши. Черната му коса бе разрошена и изпотена, на лицето му личаха дълбоки бръчки. Хвърли шапката си на масичката в коридора и пусна на пода широкия кожен панталон, който носеше над джинсите. Протегна се и твърдите му мускули потръпнаха малко от напрежението. После,

когато погледна към всекидневната и видя, че Маги го наблюдава, цялата суровост отново се върна на лицето и в светлите му пронизващи очи.

— Не можа ли да заспиш? — попита я с подигравателна усмивка. — Ако търсиш най-достъпния лек, съжалявам, ала съм твърде уморен, за да ти услужа.

Докато мълчаливо оглеждаше лицето му, изведнъж ѝ хрумна, че половината от нещата, които Гейб изричаше, не бяха предназначени. Те като че ли бяха вид камуфлаж, за да държи жените далеч от себе си, да не им позволява да надникнат под грубата му външност. Щом осъзна това, тя забрави всички обидни думи, които бяха на върха на езика ѝ.

— Каза, че ще ме откараш със самолета до Сан Антонио, за да прибера утре Беки — каза мило. — Много ми е неудобно да ти го напомня, като те виждам колко си уморен.

Лицето му застина, като че ли неочакваното съчувствие, проявено от нейна страна, го извади от релси.

— Не съм забравил.

Маги се изправи на крака. Беше боса, защото не обичаше обувки, а нейните бяха под някой стол.

— Не съм сигурна дали сега имаш време, когато има толкова работа — продължи тя и му хвърли поглед откъм канапето. — Но трябва да знам, за да уредя нещо...

Току-що забелязал босите ѝ крака, той не можа да се сдържи и се ухили.

— Къде си загуби обувките, Пепеляшке?

Маги размърда пръстите на краката си.

— Не понасям обувки — смънка. — Научих и Беки да ходи боса из къщи, а когато се връща в училището, тя ходи с пантофи.

— Харесва ли ѝ в това училище? — попита Гейб неочаквано.

— Предполагам... — поколеба се тя. — Не говори за него. Беки е много свито дете. — Смръщи се. — Лесно се разстройва. Може би ще бъде по-добре, ако се прибера вкъщи сега.

Гейб вдигна въпросително вежди и запали цигара, без да отделя очи от лицето ѝ.

— От какво се страхуваш? Че те разстроих ли? Ще се изненадаш от начина, по който тя ще реагира на характера ми, градско момиче. Повечето хора тук не се плашат.

— Естествено, че няма защо да се плашат — съгласи се Маги невинно. — Затова всяка сутрин хората ти се крият в храстите, докато изчезнеш от погледите им.

Думите ѝ предизвикаха усмивката му или нещо подобно на усмивка.

— Децата виждат по-добре от големите — отвърна ѝ той загадъчно. — Ще трябва да организирам всичко, преди да тръгна. Ще можем да тръгнем около девет.

— Сигурен ли си, че нямаш нищо против? — настоя тя.

— Не си давам труд за никого, освен ако не желая — отсече Гейб рязко.

— В такъв случай благодаря ти. Ще бъда готова.

Маги тръгна, налагаше се да мине покрай него, ала силната му ръка я хвана за лакътя и я спря.

— На колко години си сега? — попита той, като очите му бяха прекалено близо и я гледаха много изпитателно. Не ѝ стана по-леко, когато сведе поглед към твърдите му устни и ясно си спомни вълнуващото им докосване.

— На двайсет и пет... — запъна се Маги.

Гейб я изгледа безмълвно.

— Аз съм на трийсет и осем.

— Да, знам.

Очите му сезираха в нейните, цареше напрегнато мълчание, което бе трудно поносимо, когато разстоянието между двамата стана осезаемо. Той се обърна леко и пусна цигарата си в един голям пепелник, така че можа да я хване с две ръце.

Тя трепна, но Гейб поклати глава.

— Няма — сниши глас. — Тихо! — За пръв път Маги чу нежна нотка в дълбокия му глас. — Няма да бъда груб с теб. Никога повече... — Тялото ѝ сякаш вибрираше, когато вдигна очи към него, тъй като не можеше да разбере какво става. — Досега никога не съм наранявал жена нарочно — изрече той бавно. — Само защото ми подхвърляха толкова много потенциални бъдещи съпруги... — Хвана я за раменете и обхвана лицето ѝ с ръце. — Не ми харесва, че се разтреперваш от мен, Маргарет — прошепна и се наведе към нея. — Затова ще ти покажа как би трябвало да бъде.

— Ала аз не... — прошепна тя колебливо.

Гейб спря, присви сините си очи и те като мълнии се впиха в нейните.

— Изречи името ми — изрече дрезгаво.

— Гейб...

Гласът ѝ заглъхна и той го пое с устата си. Клепачите ѝ трепнаха, после се затвориха. Съвсем не беше както преди. Устните му бяха твърди и топли, но този път леко се докосваха до нейните, галеха, повдигаха устните ѝ, наслаждаваха се на вкуса им, подобно нещо никога не бе изпитвала.

— Ето, това е — прошепна Гейб до леко разтворените ѝ устни. — Ето така ще те целуна. Този път няма да те заболи.

Чу се слаб, беззвучен стон, когато той нежно разтвори устните ѝ, за да пасне своите към тях и топло, влудяващо ги притисна, от което Маги усети болка в тялото си от новите и непознати усещания.

Разпери ръце върху ризата му, с хладните си длани почувства мускулите и лекото пробождаване на космите му под плата. Сърцето му биеше бавно, равномерно, докато тя не заби нокти в него и тогава дишането му се учести.

Слабите му пръсти я погалила нежно по косата наклониха главата ѝ назад, устните му настоятелно и ритмично пробваха нейните, докато от устата ѝ се чу изненадан стон.

Маги усети как Гейб сложи едната си ръка на бузата ѝ и, докато устните му си играеха с нейните, с палец разтърка устните ѝ, възбуди ги и леко ги похапваше със зъби. Тя издаде още един звук, който дори не можа да познае, а ноктите ѝ се впиха още по-силно в гърдите му.

— Гейбриел... — Това стенание ли бе, което излезе от устните ѝ? Изпъваше се към него, без да съзнава, опитваше се да се притисне по-близо до него, да го накара да я целуне по-страстно... Той ѝ се наслаждаваше бавно и наклони главата ѝ назад към рамото си с гладен, но премерен натиск на устните си, които разтваряха нейните. Маги усети как езикът му дразни устните ѝ, вкухва от тяхната вътрешна мекота, а тялото ѝ сякаш пулсираше и търсеше неговото. Тогава ръката му се раздвижи, спусна се от рамото към меката ѝ блуза, откри под нея още по-мека женственост и липса на сутиен, напипа втвърдено зърно, което го възбуди неудържимо. Ръката му се плъзна още по-надолу, към тънкия ѝ кръст, към извивката на ханша ѝ. Бавно я привлече, докато тялото ѝ прилепна към неговото, и изпита тържество от внезапното ѝ

потръпване, когато усети силната възбуда на тялото му. — Недей — помоли се тя и неомощно се опита да извърне глава. — Не бива!

Гейб не настоя. Ръката му се върна на лицето ѝ, приглади назад влажната ѝ коса, вдигна брадичката ѝ нагоре, за да се взре в замъглените ѝ очи над леко разтворените ѝ и подути от целувките устни.

— Той някога накарал ли те е да го пожелаеш така? — прошепна.

— Не... Никога по този начин — изхълца Маги и се мразеше, че не можа да го излъже.

Гейб нежно я погали по лицето.

— Няма от какво да се притесняваш — каза с дълбокия си глас, изричаше думите бавно, докато я наблюдаваше. — Ти си новачка, въпреки че си била омъжена. Опитният мъж знае как да направи така, че жената да го пожелае.

Тя още се опитваше да регулира дишането си, а тяло му, допряно до нейното, бе топло, жилаво и приятно.

— Ти си имал доста жени... — прошепна Маги и го погледна в очите, които все пак не бяха толкова сурови.

Той кимна. Сведе поглед към податливото ѝ тяло, после отново го вдигна към разтворените ѝ устни.

— С много малко усилие бих могъл да те имам — изрече тихо. — Но не го желая. Това бе негласно извинение, нищо повече. Нямам нужда от практическото му приложение — Преди тя да реагира на думите му, Гейб я пусна и закрепил на крака. — Искаш ли да пийнеш нещо? — попита така нехайно, сякаш сега се виждаха.

— Ами, коняк...

— Седни. Ще ти сипя.

Маги се сви на фотьойла, сърцето ѝ биеше като лудо, а очите ѝ изглеждаха като зелени чинийки на фона на зачервеното ѝ от неочакваното удоволствие лице.

Той сипя коняк в две чаши, подаде ѝ едната и се облегни на ръкохватката на стола ѝ, докато тя отпиваше с вдървена ръка.

— Трябва да се прибера вкъщи — избухна Маги, изразявайки на глас мисълта си.

— Защо? — попита Гейб. — Няма да те съблазня. — Той вдигна брадичката ѝ и се взря в очите ѝ, забелязал руменината на лицето ѝ и

неравномерното дишане. — Повече от вероятно е, че ще те накарам да забременееш — каза по-скоро развеселено, отколкото раздразнено.

— Няма — отвърна тя с леко разтреперан глас. — Взимам хапчета. Имах някакво женско неразположение и докторът ми ги предписа, за да се регулирам. Така че в това отношение не съм уязвима.

Гейб вдигна вежди се усмихна бавно.

— Тогава можем да предположим, че ще дойдеш в леглото с мен.

— Не вярвам на тези неща — каза Маги тихо.

— Няма сватбен пръстен, няма секс, а? — присмя той. — Много си старомодна, госпожице Маргарет.

— Във всеки случай — възрази му тя, вперила поглед в питието си, — за жените сексът не е толкова желан, колкото за мъжете.

— Така ли мислиш? — Отново повдигна брадичката ѝ и я принуди да го погледне в очите. — Имал съм жени, които са издирали гърба ми, и то не защото съм им причинявал болка. — Маги се изчерви до корените на косата си, почти не бе в състояние да диша. — Мога да те накарам да ме издереш — изрече Гейб съвсем тихо до устните ѝ. — Ще те накарам да се гърчиш като диво животно по тялото ми от нуждата да ме имаш.

— Не бива да говориш такива неща — промълви тя сломено.

— Ти си по-скоро девственица, отколкото разведена жена с дете — отвърна той, вперил поглед в очите ѝ. — Имало ли е друг мъж?

— Не — прошепна Маги. — Само той...

— Според това, което има значение, ти си недокосната — измърмори Гейб. — Самоходно зеленооко предизвикателство. Много лошо, Маргарет, че не загърбихме пречките преди толкова години и не взехме онова, което истински желяхме един от друг. Може би щях да разбия младежкото ти сърце, ала щях да те направя пълноценна във всяко друго отношение. Между нас двамата има необикновено силно привличане. — Тя го знаеше, но то не ѝ помогна да се почувства особено добре и да го сведе до технически термини. Той глътна останалото количество коняк и се изправи с гръб към нея. — По-добре иди да си починеш, скъпа. Утре ни чака дълъг път.

— Да, разбира се. — Маги също допи коняка си, остави чашата и се изправи.

Гейб се обърна, извисяваше се над нея.

— Той те е тероризирал, нали? — попита неочаквано с присвити, замислени очи. — Изобщо не приличаш на жената, която помня. Цялата онази сладка палавост, която помня, я няма.

— Уморих се да бъда унижавана — отвърна тя. — Той си отъмщаваше... в леглото.

— Боже мили — изрече Гейб.

Маги вдигна глава и потърси погледа му.

— Ти никога не би могъл да бъдеш толкова жесток — каза убедено. — Можеш да срежеш жена с думи, ала не би могъл да бъдеш физически жесток. Дори онзи ден в задния двор всъщност не ме нарани.

— Не съм ли? — попита той рязко. — Прехапах ти устната.

Явно на съвестта му тежеше, че я бе наранил. Тя пипна горната му устна, където нейните зъби го бяха захапали страстно преди малко. Гейб застина при лекото докосване.

— А аз прехапах твоята — прошепна.

Той стисна зъби, като вдиша шумно.

— От страст — промълви, — а не от гняв.

Маги отдръпна ръката си и леко се засмя.

— Никога не съм предполагала, че у мен има страст. — Тя се обърна, пренебрегвайки заслепяващото желание в сините очи на мъжа зад гърба си. — Лека нощ. Ох!

Гейб я завъртя към себе си.

— Кажете името ми, безочливо момиче — подразни я той. — Хайде.

— Няма — отвърна Маги и пак усети как се развълнува.

— Кажете го — предизвика я Гейб и дръпна тялото ѝ към себе си, — иначе ще те нацелувам до полуда.

Би могъл да го направи. Тя пое дъх на пресекулки.

— Гейбриел — каза.

Той я пусна и се усмихна слабо.

— Лека нощ. — Отдалечи се, без да каже и дума повече.

Загадка, помисли си Маги объркана. Истинска загадка. Не познаваше мъж като него. Тялото ѝ подаваше сигнали, молеше за него. Изобщо не бе очаквала подобни усложнения. Сега нямаше представа какво да прави.

Точно в девет часа на следващата сутрин, когато слезе долу, облечена със скромен сив костюм, Гейб я чакаше на входната врата. Той също бе облечен в сиво, с костюм с жилетка, който го правеше да изглежда приятен, изискан, почти хубав и изключително мъжествен. Миришеше на одеколон и сапун и Маги се сепна защо се бе зазяпала така в него. Взе чантата си и тогава Джанет дойде да им каже довиждане.

— Бих могла да дойда с вас — обърна се към Маги, — но ще станем много. Лек път.

— Ще се грижа за нея — каза нехайно Гейб. Хвърли един поглед на майка си и се отдалечи дори без усмивка.

Докато пътуваха към пистата, Маги повечето мълчеше. Изпитваше любопитство към него в много отношения. Искаше да го пита много неща, да научи нови неща. Ала това бе опасно.

— Нервна ли си? — попита той след малко и я изгледа лукаво, докато вдигаше цигарата към устните си.

— Всъщност не. Не се боя да летя — смънка неразбираемо.

— Нямах това предвид. — Гейб отби от главния път за ранчото към прашна отсечка с дълбоки коловози, която водеше към полосата за излитане и голям хангар, където държеше двумоторните си самолети. Имаше два, така ѝ обясни — един за работа, за да проследява стадата, а друг — за командировки.

— Някога летял ли си за удоволствие? — попита тя.

Той я изгледа.

— Взимам жени за удоволствие, когато не издържам, повече болката. Напоследък дотам се простира развлекателната ми дейност.

Маги се загледа навън през прозореца и въпреки възрастта и опита си, изпита неудобство.

— Много си прям.

— Не проявявам милост към нищо — отвърна Гейб. — Вярвам в пълната искреност. Досега не съм срещнал жена, която да вярва в същото.

— Майка ти ми каза, че ти... — Тя се спря, когато осъзна, че ще издаде Джанет.

Ледените му сини очи я пронизаха.

— Всичко ли ти разказа, или не си чак толкова привилегирована?
— попита той с горчив сарказъм.

— Извинявай. Не е моя работа. Не биваше да казвам каквото и да било.

Гейб дръпна дълбоко от вечната си цигара и подкара колата по-бързо.

— Боже мили, в наше време не остана ли нещо свято?

— Тя смяташе, че така ще ми помогне да проумея нещата по-добре — отвърна тихо Маги.

— Сериозно? — попита той язвително.

Тя издържа на погледа му.

— Да. Обясни ми всичко.

Гейб набързо я погледна в очите, после отново се обърна към пътя и намали скорост, когато приближиха до полосата за излитане.

— Мразех го — каза той. — Дори преди да се случи това. Прозрях го много по-рано от нея какъв е. Въпреки всичко тя не се раздели с него.

— Любовта слага окови на хората, така съм чувала — забеляза Маги.

— Ти не обичаше ли съпруга си? — попита Гейб с подигравателна усмивка.

— Смятах, че го обичам — отвърна тя. — Той имаше чар. Голям чар. По онова време бях много свенлива и останах поразена, че такъв хубав мъж се интересува от мен. Бях наследница, нали знаеш. Страшно богата.

— Да. Помня — каза Гейб с горчивина. Загледа се в самолета в далечината и видя как един механик се приближава до машината Пайпър Навахо, боядисана в черно и бяло. — Нашето ранчо преживяваше трудни времена, когато ти беше още момиче.

— Не знаех. — Сведе очи към скута си. — Денис също беше загазил. Бях само на осемнайсет години — продължи Маги. — Съвсем зелена, той напълно завъртя главата ми и всеки път, когато ме целуваше, пламвах. Тогава се оженихме. — Тя потрепери. — Мили боже, колкото и да бях чела, никога не бях осъзнавала какви неща очакват мъжете от жените в леглото!

Той се смръщи.

— Всъщност какво точно искаше от теб?

Маги се изчерви.

— Не мога да ти кажа.

— Все едно, струва ми се, че се досещам — изрече с присвити очи.

Тя се взираше в сплетените си пръсти. Изуми колко лесно ѝ беше да разговаря с него по такива интимни въпроси.

— Когато се сковавах, той ме обвиняваше, че съм фригидна. Оттам нататък ставаше все по-лошо. Дори вече няха нищо против, че се среща с други жени. За мен беше облекчение, освен че гордостта ми бе наранена. Реших да го напусна. Тогава открих, че съм бременна.

— Дълго си изтърпяла — отбеляза Гейб.

— По онова време майка ми беше още жива — отвърна Маги. — Цял живот ми бе казвала какво да правя, страхувах се да не го изпълнявам. Тя заяви, че разводът ще доведе до неописуем скандал, че никой от нейното семейство никога не се е развеждал. Затова се съобразих с желанието ѝ. След смъртта ѝ вече нямаше никакво значение. Парите ги нямаше, нямаше и издигнати в обществото хора, които да скандализирам, когато се разведох.

— Ти спомена, че дъщеря ти се страхувала от него — напомни ѝ той.

— Беки е много чувствителна — каза Маги. — Денис всява ужас у нея. Пие, разбираш ли? — Въздъхна. — Последния път, когато я посети, тя направи нещо, което го ядоса. Остави ѝ белези. Оттогава направо се страхува от него.

Гейб изрече нещо съвсем тихо, което я притесни, и спря колата до асфалтираната полоса за излитане.

— Съди те за пълно попечителство ли? — попита и се обърна да я погледне.

— Да.

— Докато сме в Сан Антонио, ще се срещнем с твоя адвокат. — Отвори вратата на колата. — Ако не остана доволен, ще използвам моя адвокат.

— Не, почакай — започна Маги, докато той заобикаляше колата, за да ѝ отвори вратата.

— Ти почакай — сопна ѝ се Гейб и ѝ помогне да излезе. Държеше я точно пред себе си, извисяваше се над ръста ѝ. — Ако това дете е на моя земя, аз ще нося отговорност за него. Както и за теб,

докато си тръгнеш, ще се грижа за теб, независимо дали ти харесва, или не!

— Ти си... Тексаски булдозер! — обвини го тя и очите ѝ засвяткаха както преди години.

— Давай, спори с мен — отвърна той и леко се усмихна. — Вдигни шум. А когато ми дойде много, можеш ли да отгатнеш как ще се справя с теб?

Хрумна ѝ една добра идея, но не желаше да отстъпи.

— Това се нарича мъжки шовинизъм — избърбори Маги.

— Аз съм мъж, разбираш ли — заяви Гейб без капка самообвинение. — Хайде, скъпа, вдигни шум. — От вида му личеше, че се забавлява и тя си спомни какво се случи в задния двор няколко дни по-рано, когато я притисна към дънера на дъба и взе онова, което желаше. Лицето ѝ се зачерви. Сините му очи искряха от истинско удоволствие. — Точно това ще направя, малка срамежливке. Само че този път няма да бъдат само няколко целувки, а ще отида по-далеч, и то няма да бъде от яд или лошотия. Ще те омаломощя, ще те просна и когато свърша, до края на живота си ще ме търсиш.

— Самонадеян тип — язвително произнесе Маги.

Той се засмя тихо.

— Така ли? Госпожице Маги, очевидно си забравила как да реагираш на мен. Винаги си се смущавала и притеснявала, когато се приближа твърде много до теб, дори още когато бе на шестнайсет години. — Бледосините му очи се присвиха, като обходиха слабото ѝ тяло, и тя изтръпна от искреното одобрение, което забеляза в тях. — За мен винаги си била красавица. Особено по бански костюм с тази дълга черна коса до кръста... Защо я отрязва? — попити неочаквано.

Маги въздъхна.

— Сметнах, че отива на момиче, а не на жена на моята възраст — отвърна, после се усмихна. — Освен това през лятото беше горещо.

— Ще се шокираш ли, ако ти кажа, че сънувам как я увивам около китката си? — попита Гейб нежно. — И лягам върху нея, както съм те положил върху шезлонг, каквито имаше край басейна ми?

Тя пак се изчерви, ала не отмести очи. Когато бе край него, като че ли непрекъснато се изчервяваше!

— Наистина ли? — попита.

Той кимна.

— Беше много обезпокоително, особено като се имаше предвид възрастовата разлика. Да ти кажа право, Маги, почувствах се по-добре, когато престана да идваш при сестрите ми. Причиняваше ми доста безсънни нощи.

— Чул си какво казах на Джанет, нали? — попита внезапно. — Че бях влюбена в теб?

— Да, но аз го знаех. — Гейб пак присви блестящите си очи. — Това много ме тревожеше. Очите ти бяха знойни и когато ме гледаше, в тях се прокрадваше желание. Знаех, че бих могъл да направя всичко с теб и ти щеше да ми го позволиш. Тази мисъл ме измъчваше. — Маги също бе мислила за това, представяла си бе как той я целува и люби. Сърцето ѝ се разтуптя силно. Изведнъж много изненадващо се зачуди какво би било наистина да се люби с него. — По-добре да тръгваме — каза Гейб и не забеляза особения ѝ поглед. — Хайде.

Подаде ѝ ръка, стоя до нея и не мръдна и на сантиметър, докато тя не я пое. Маги отстъпи, защото го познаваше много добре. По-скоро би умрял, отколкото да се предаде, след като си бе наумил нещо. Тя дори се възхищаваше на тази негова упоритост, когато усети силната му ръка около своята, я обзе силна възбуда. Задържа ръката си в неговата и се замисли как ще му попречи да я контролира, да я заключи, да я държи на разположение, също и дъщеря ѝ. Странно, помисли си, докато приближаваха самолета, колко приятно бе да бъде близо до него.

После излетяха и Маги престана да мисли за това.

ПЕТА ГЛАВА

Първокласният интернат, където Беки учеше, гъмжеше от оживление. Гейб се огледа с любопитство, докато малки момиченца тичаха по коридора пред кабинета, в който той и Маги чакаха да вземат Беки.

— Маргарет, слава богу! — избухна госпожа Хейнс, когато отиде при тях и внимателно затвори вратата на кабинета си. — Не знам какво да правя. Той е тук от половин час. Знам, че ще дойдеш, след като се обади по телефона сутринта...

— Денис е тук? — ахна Маги. — О, госпожо Хейнс, нали не сте му позволили да вземе Беки?

— Разбира се, че не съм, мила. Той е в кабинета ми...

Гейб леко я отстрани, тръгна към кабинета с големи крачки и бързо стигна до вратата. Маги, която предсещаше, че ще се случи нещо лошо, се втурна след него, а госпожа Хейнс само гледаше и хапеше устни.

Гейб рязко отвори вратата и по-нисък, по-млад светлокос мъж скочи изненадано и облещи очи шокиран, като видя решителния западняк.

— Маги, скъпа... — Денис се засмя нервно, а погледът му мина покрай високия мъж. — Не те очаквах толкова рано. Тъкмо щях да откарам Беки до къщата ти.

— Как не — каза Гейб студено. — Ще ви спестя грижата. Взимам Маги и детето при мен.

Денис зяпна по-едрия мъж.

— Кой сте вие?

— Гейбриел Коулман.

Денис се стегна и в краткия му отговор неочаквано откри ново оръжие. Гейбриел Коулман... Спомни си всичко, което бе чувал за този човек. А сега, като го видя, не му беше трудно да повярва, че всичко е било истина. Значи това бе тексаският фермер, за когото бащата на Маги бе искал да я омъжи. Тя вероятно не го знаеше, но Денис го бе

научил. Баща ѝ му го натякваше всеки път, когато се видеха. Усмихна се.

— Значи така. Живееш с едновременния си любовник? С Джанис се оженихме в понеделник, така че вече имам предимство пред теб, разбра ли? — добави. — На съда няма да направи добро впечатление, когато всички се уверят, че не си добра майка.

— Не можеш да я вземеш! — извика Маги. — Не можеш! Ти искаш само парите!

— Тя е мое дете — отвърна Денис арогантно. — Освен това имам много повече право на нея, защото съм женен, а не съм сам като теб и не живея с любовника си... — добави той и изгледа хладно Гейбриел. — Не можа да почакаш, нали? Нищо, той ще открие, че си фригидна както...

Денис спря посред изречението, защото Гейб невъзмутимо и съвсем спокойно след избухването му го хвана за яката, повдигна го от земята, изведе го от кабинета и го понесе по коридора.

— За бога, това ти стига — каза Гейб тихо на Денис. — Изобщо не мога да си обясня как е могла да се омъжи за нещо такова.

Беки влезе в кабинета, преди Гейб да се бе върнал, и се втурна към протегнатите ръце на майка си.

— Мамо — оплака се тя. — Мишел каза, че татко бил тук. — Отдръпна се, а зелените ѝ очи бяха широко отворени и пълни със страх.

— Нищо, скъпа — каза тихо Маги, надявайки се, молейки се да ѝ казва истината за изхода от битката за попечителство. Коленичи, усмихна се на дъщеря си и отстрани назад дългите кичури коса от бледото ѝ малко личице. — Не, няма да ходиш при него.

Погледът на Беки се отдели от майка ѝ и лицето ѝ застина. Леко се смръщи.

— Кой си ти? — попита с любопитство.

— Гейбриел Коулман — отвърна той и я изгледа с присвити очи. Лицето на Беки светна.

— Значи ти си Гейб на леля Джанет, нали? — попита тя и тръгна към високия мъж. Изгледа го с нескрито възхищение. — Леля Джанет каза, че имате ранчо, коне, крави и много каубои, също като по филмите! Убиваш ли индианци?

Невероятно, ала суровото му лице се отпусна в искрена усмивка, първата, която Маги видя. Той коленичи на едно коляно, за да огледа по-добре Беки.

— Не, не убивам индианци — отвърна развеселен. — Но няколко команчи работят при мен.

Лицето на Беки светна.

— Те скалпират ли хора?

Гейб погледна Маги.

— Много ми е интересно какви приказки разказваш на това дете вечер, преди да заспи.

Тя се изчерви.

— Ами, всъщност във филмите...

— По-добре ела вкъщи с мен, Беки — каза той сериозно, — и сама ще видиш какво значи ранчо. — Беки се поколеба. В очите ѝ се четеше страх, същият, който бе забелязал и у майка ѝ, и лицето му стана по-сериозно. — Майка ти също ще дойде — добави Гейб тихо. — Заклевам се, скъпа, че никой няма да ти стори нищо лошо, докато аз съм там.

На изпитото личице на Беки се появи колеблива усмивка.

— Тогава може.

Той кимна.

— Готова ли си? — попита и се изправи.

— Да, господине. Куфарът ми е ей там.

Гейб го взе и погледна Маги над главата на детето. Изразът в очите му бе неописуем.

Беки остана много доволна от ранчото. Мълча през целия път на отиване, освен че възкликна, като видя частния самолет и когато научи, че Гейб сам го управлява. Ала когато погледна за пръв път ранчото, ахна възхитено.

— Нали е ли красиво, мамо? — обърна се към Маги, а очите ѝ се смееха. — Много красиво! И колко е просторно! Има крави и коне...

— Гейб се засмя тихо, като пушеше цигарата си мълчаливо. — Може ли да яздя кон? Може ли? — примоли се Беки.

— Не — каза Маги.

— Да — веднага отвърна Гейб и изгледа предизвикателно Маги. — Достатъчно голяма е. Бях на четири години, когато баща ми ме сложи на първия ми кон. Няма да позволя да се нарани — добави той меко, докато тя продължаваше да се колебае.

Маги прехапа устната си. Щеше да се наложи да се храни много по-добре от набързо изядената сутринта закуска, за да приеме Гейбриел Коулман в такова настроение. Обаче предстоеше битка, в това бе сигурна.

Джанет се зарадва, когато видя детето, и вдигна голям шум около него. Дори икономката веднага започна да го глези. Беки беше заведена в кухнята, а после на горния етаж, за да види стаята си. Всички бяха обзети от ентузиазъм, с изключение на Маги, която преживя истински ужас в интерната.

Денис едва не отвлече детето, пред закона имаше по-голямо предимство, за да го вземе. Ако бе закъсняла малко или ако Гейб не беше с нея... Не желаше да мисли какви последствия щеше да има.

Сега Денис смяташе, че тя има любовник. Щеше да използва Гейб — тъкмо него от всички мъже на света, за да я уличи. Как би могла да докаже, че това бе лъжа. Може би просто това му бе необходимо, за да получи попечителство над Беки. Какъв ад щеше да бъде животът на детето! Ако се стигнеше дотам, Маги сигурно би била принудена да грабне Беки и да избяга. Тя хвърли поглед към Гейб, той бе направо великолепен. Майка ѝ и баща ѝ го обожаваха. Вероятно бяха казали нещо на Денис в началото на брака им, което бе породило подозренията му. Денис имаше развинута фантазия и много добре успяваше да извърти истината така, както на него му изнасяше. Маги се боеше от мисълта, че той можеше да предизвика скандал и да въвлече в него Джанет, а също и Гейб.

На вечеря той я наблюдаваше внимателно. След като Беки бе сложена да си легне и Джанет се качи, Гейб причака Маги и я заведе в кабинета си.

— Трябва да поговорим — каза рязко и я покани да седне на фотьойл.

Тя отказа предложението ѝ коняк и седна с ръце, скръстени в скута ѝ.

— За какво? — попита нерешително.

— За малкото момиченце горе — отвърна той и седна на фотьойла срещу нея. — И защо изпитва ужас от мъжете? Какво ѝ е причинил този кучи син?

— Когато го прихванат, Денис може да причини това и на големи хора — отвърна нещастно Маги. Тя се вгледа внимателно в чертите на лицето му. — Колкото и да е странно, не се боя от теб. Вече не се боя — добави със слаба усмивка. — Едно време ме беше страх. Никога няма ма забравя как наби онзи ратай пред магазина в града.

Гейб присви очите си, които потъмняха още повече.

— Той те пипна — изрече рязко, сякаш това обясняваше всичко. — Пипна те с ръце. Можех да му счупя врата.

Маги го изгледа с любопитство.

— Чудех се — смънка едва чуто. — Винаги съм се чудила дали не беше затова.

Гейб се размърда на стола си и вдигна чашата с коняк към устата си, за да прекъсне магията.

— Ти не познаваше мъжете. Не можех да позволя мой ратай да те натисне в някой ъгъл.

Тя се загледа в слабите му красиви мъжествени ръце, обвили чашата с коняк.

— Винаги си бил като булдозер.

— Когато желая нещо — съгласи се той. Изгледа я над ръба на чашата. — Желаех те, но ти беше само на шестнайсет години.

Маги се изчерви леко и се взря в очите му.

— Обаче не предприе нищо.

— Обясних ти защо. Беше шестнайсетгодишна. — Гейб разклати кехлибарената течност и наблюдаваше следите, които оставяше по стъклото. — Можех да предприема някоя стъпка, ако не беше отишла в интернат. — Усмихна се бавно. — Това щеше да бъде последната възможност да се опитам да те изкарам оттам, докато всички момичета гледат и се кикотят.

Тя се усмихна с треперещи устни.

— Наистина? Би ли го направил?

— Сигурно щях да стигна дотам — каза той загадъчно и сви широките си рамене. — Ти беше хубаво момиче. Все още си, макар да имаш вид на преследвана. — Той я погледна внимателно в очите и забеляза сенките в тях. — Не се боиш от мен физически.

— Да, знам. — От неудобство Маги завъртя един кичур коса, докато го наблюдаваше. Беше свалил сакото и жилетката си и бе разкопчал горните копчета на бялата си риза, разкривайки загоряла кожа и още по-тъмни косми. Тя усети възбуждаща тръпка, като си спомни как я притискаше към високото си, мускулесто тяло.

Той се засмя и смехът му прозвуча дълбоко в тишината.

— Не се притеснявай. Няма да ти се нахвърля. Надявам се, че у мен ще се намери повече финес, особено след онова, което си преживяла.

Маги се загледа в ръцете си.

— Предполагам, че от нищо не се плашиш. Ала аз не съм силна физически, прекарала съм години в психическо и физическо насилие. Нося белезите си, макар и да не личат, и те са много дълбоки. Също и тези на Беки.

Той се облегна на фотьойла и за първи път не пушеше като комин.

— Беки е млада. Нейните ще зараснат. — Наблюдаваше я с притворени очи, а на светлината от лампата над него тъмната му глава изглеждаше като изсечена от абанос.

— Да не би да предлагаш лек? — попита тя с горчивина. — Малко сексуална терапия?

Гейб вдигна вежди.

— Не съм чак толкова безкористен — отвърна тихо. — Освен това нямам нужда от терапия. Не, скъпа — добави и се наведе напред, като прикова светлите си очи в нея. — Ако те любя, това няма да бъде като цял, но може да се пристрастя. — Маги почувства как я облива топла вълна и отмести очи към килима на пода. Само като си помислеше как я докосва, сърцето ѝ започваше да бие като лудо. Невероятно, след като интимните отношения бяха оставили незаличима тъмна следа в живота ѝ. — Срамежливка — изрече той нежно, развеселен. — Погледни ме, страхливке.

Тя вдигна глава, като искрено мразеше зачервеното си лице и уязвимостта си.

— Престани да ми се присмиваш.

— Така ли мислиш? — попита Гейб. — Аз пък си представях, че флиртувам. — Маги силно поруменя и понечи да се изправи. Той стана в същия момент и със свободната си ръка я хвана за лакътя и я задържа

пред себе си. Надвеси се над нея, от него лъхаше стоманена сила и мъжественост, миришеше на одеколон и сапун. — През последните години не съм имал много време за жени — каза, а гласът му прозвуча дълбок в тишината. — Не умея особено да общувам, затова ще трябва да свикнеш, че от време на време ще се притесняваш. Само не бива да забравяш, че не съм хубаво момче, което говори очарователно. Аз съм селянин със старомодни идеи и никога няма да те нараня. Нито физически, нито психически.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че няма да ме съблазниш, ако ти се усмихна? — попита тя и го погледна, подлагайки на проверка емоции, които не бе изпитвала повече от шест години.

Той не помръдна. Бе затаил дъх. Мекотата на тези зелени очи го бе омагьосала. Не беше осъзнавал, че е уязвим.

— Горе-долу такава е положението. Значи не вярваш на мъжете? — Гейб нерешително я докосна по лицето. — Май, че си приличаме по това, че сме предпазливи. Няколко пъти се убеждавах, че съм влюбен, ала веднъж ми обърнаха гръб. Оттогава минаха години и май съм забравил, че мога да имам доверие на жени.

Изглеждаше леко уязвим и Маги усети нещо в душата си, като че някакво цвете напъпваше. Изгледа Гейб внимателно.

— Ние сме наранени хора — прошепна.

Той веднага разбра, кимването му бе по-красноречиво, отколкото думите. Погали с пръсти меките ѝ устни.

— Ела и ме целуни.

Докато го казваше, се наведе, и тя без ни най-малко колебание се надигна на пръсти и го целуна. Това бе първата стъпка, която направи по своя воля към мъж. С него всичко беше толкова естествено, така лесно. Отново се почувства на шестнайсет години, момиче, което за първи път изпитва страст към мъж. И ето го Гейб — жилив и твърд, който изпълваше нейния свят, живота ѝ.

— Гейб — прошепна смутено, хвана го нежно, притисна топлите си меки устни към неговите и литна към седмото небе след страстния отговор, който получи от него. Маги почувства ръката му на тила си, така притискаше устните ѝ към своите, после я пусна и се отдалечи, обърна се, за да не забележи тя какъв ефект бе произвела върху него, но когато той остави чашата си, за да запали цигара, Маги забеляза, че ръката му леко трепери. — Ти си като динамит — каза замаяно.

Гейб се обърна изненадано, изглеждаше доволен. Усмихна ѝ се.

— По дяволите, ти също. — Усмивката му беше искрена, нямаше сянка от самодоволство или сарказъм. Той запали цигарата, докато я гледаше в очите втръчено. — Отсега нататък толкова честна ли ще бъдеш с мен? — попита. — Защото трябва да те предупредя, че съм опасен.

— Да ти казвам истината ли?

— Да ми казваш истината какво чувстваш, когато те докосна — продължи Гейб. — Боже мили, Маги, кога съм с теб, кръвта ми кипва — добави тихо и пламенно. — Никога не съм си представял, че ще бъде така.

— Нито пък аз — изрече тихо тя и гласът ѝ издаваше онова, което неочаквано почувства. — Аз... Едно време... — Спря, ужасена от онова, което щеше да разкрие.

— Какво едно време? — попита той и се приближи до нея. — Какво, скъпа? — повтори и нежно докосна устните ѝ.

— Мечтаех си за теб — смънка Маги и сведе очи към твърдите му гърди — Представях си как те целувам.

— Не си само ти. — Вдигна брадичката ѝ нагоре. — Действителността направо унищожавя човек. Доколкото разбирам, не е било същото с бившия ти съпруг?

Тя поклати глава.

— Всъщност никога не съм го желала физически — сподели тихо. — Вероятно е знаел... Мъжете познават ли? — попита и вдигна въпросително очи.

Гейб кимна бавно.

— Във всеки случай, аз бих разбрал — отвърна. — Трудна е да излъжеш.

— Той не можеше да направи така, че да ме накара да го пожела. Това влоши нещата. Непрекъснато имаше много жени, опитвах се да не обръщам внимание, ала след известно време се почувствах като едната от трите горгони, единствената смъртна, която изглеждала толкова ужасно, че който я погледнел, се превръщал в камък.

— Защо се омъжи за него? — попита Гейб.

Маги сви рамене.

— С него беше весело. Развеждаше ме нагоре-надолу, подаряваше ми разни неща. — Усмихна се тъжно. — Дотогава никой мъж не ми бе обръщал внимание. Не и по този начин. Не беше трудно.

— Бих могъл да го направя — сниши глас той, но погледът му я развълнува. — Ако не беше толкова млада, скъпа...

— Ти беше почти на трийсет години — припомни си тя, загледана в сериозното му лице. — Вече беше голям мъж. Очарова ме.

— Знам. — В тази дума се съдържаше много чувство. Гейб отметна косата от слепоочието ѝ, пръстите му бяха топли, здрави и силни. — И те наплаших. Ти престана да идваш при сестрите ми заради мен, нали?

— Да — призна Маги тихо с усмивка. — Знаех, че не мога да крия това, което изпитвам. Страхувах се, че ще го забележиш, ще ми се подиграваш или ще ме поставиш в неудобно положение.

— Нямаше да направя нищо подобно — каза ѝ той с нежен глас. — Не съм сигурен как щях да го приема, ала бих го направил, без да накърнявам гордостта ти. — Сви устни замислено. — Изгубих следите ти, след като сестрите ми завършиха училище. Все ми се искаше да потърся, но семейството ти се премести в Остин.

— Всяко зло за добро — каза тя. — Ти би искал повече отколкото бих могла да ти дам.

Гейб я погали по косата.

— Не, не бих го направил — заяви твърдо. — Щях да проявя уважение към невинността ти. Не бих поискал ми го дадеш, ако не се обвържем. — Той дишаше бавно. — Маги, ще можеш ли отново да понесеш физическа близост?

Тя усети как тялото ѝ се отпуска до неговото, как безпомощно реагира на силата му. Въртеше едно копче на ризата му, прехапа долната си устна, припомни си едновременно минали неща и нови желания.

— Не знам — отвърна.

Гейб погали бузата ѝ със своята.

— Ще пробваме ли?

Маги разтвори устни, докато разтреперана поемаше дъх.

— Боя се.

— Няма от какво да се боиш — каза той нежно. Потърка устни в бузата ѝ, в ухото ѝ. — Аз съм по-възрастен. Сега се владее. Няма да

извърша нищо, което ти не желаш. — Усмихна се до хладната ѝ страна. — Няма да правим секс, скъпа. Само малка любовна игра.

Тя вдигна очи към неговите.

— Искам — отвърна и му позволи да забележи, че изпитва едновременно желание и опасение.

— Не забравяй кой съм — прошепна Гейб тихо и я помилва по косата. — Аз съм Гейбриел. Никога няма да ти сторя нищо лошо. Никога. — Маги се изпъна, а той се наведе, за да я вдигне, ала се смръщи и я пусна. — По дяволите — изохка, потърка ръката си и въпреки болката, успя да се засмее. — Проклетата змия! Още боли.

— Горката ти ръка — каза тя нежно и леко я пипна. — Съжалявам.

— Аз също — въздъхна Гейб. — Заради нея правя всичко побавно.

Маги се усмихна.

— На мен ми харесва така. Поне засега.

Той я изгледа, бавно и с леки стъпки отиде и седна на големия фотьойл.

— Тогава ела тук — каза и протегна ръка. — Но внимавай къде ме пипаш.

— Срамежливко — обвини го тя и се засмя. За пръв път успя да се пошегува.

Гейб я привлече към твърдите си бедра и я намести така, че да облегне глава на рамото му. Ала вместо да я целуне, просто седеше и я държеше. Навън заваля дъжд. Стаята бе слабо осветена и уютна. Погледът ѝ се местеше от тежкото дъбово бюро към големия виненочервен кожен диван, към другия дълъг и широк диван, към огромната библиотека, която заемаше цяла стена и картините на животни, закачени на другата стена. Това бе мъжка стая. Стаята на Гейб.

Отблизо Маги усети как сърцето му бие бавно, тежко и ритмично, усещаше го как въздиша до челото ѝ. Той я погали леко по ръката и допирът на топлите му пръсти ѝ се отрази благотворно.

— Хубаво е човек да те прегръща — каза Гейб след минута. Кръстоса крака и я привлече към себе си. — Удобно ли ти е?

— Да — отвърна тя тихо и сънливо, притворила очи. Плъзна ръка по широките му гърди и напипа превръзката под тънката материя

на ризата му. — След колко време ще оздравее? — попита.

— Надявам се скоро — смънка той. — Ама и аз съм един глупак, трябваше да гледам къде посягам. Изпуснах въжето си зад пръскалката, където сме закарали малко стадо, и когато се наведох, не погледнах къде пипам. Змията ме ухапа право по ръката.

Маги го изгледа с любопитство.

— Така и не чух какво стана със змията. Отравяне на кръвта ли получи...

Гейб я изгледа кръвнишки.

— Змията свърши така, както повечето змии, които приближават прекалено близо до мен. Грабнах пушката я застрелях.

— Както беше ухапан? — ахна тя.

— Пушката беше до мен — призна той. — Достатъчно ми развали настроението и я застрелях, преди отровата да подейства. Момчетата ме закараха в спешното отделение заедно с главата на змията и там ми дадоха антивенин. Два-три дни бях ужасно зле. Тъкмо се изправих на крака, когато ти се появи с мама.

— И попречих на възстановяването ти — припомни си Маги усмихната.

— Не бих казал. — Погали бузата си в косата ѝ. — Трябва да призная, че ти освежи къщата. Най-доброто средство един мъж да се оправи, е да има жена около себе си.

— Трябвало е да се ожениш — подхвърли тя.

Гейб вдигна лявата ѝ ръка и забеляза липсата на пръстен.

— Да знаеш, че Беки ще пострада от делото в съда — каза неочаквано, докато галеше пръстите ѝ със своите. — От това, което видях днес, съдя, че баща ѝ не го е грижа кого ще унищожи, само и само да получи парите.

— Парите винаги са били всичко за него — допълни Маги. — Израснал е беден. Ама много беден. Това го е деформирало. Интересува се само от себе си и от никого другиго.

— Престани да го съжеляваш — скара ѝ се той. — Не си ли забелязала, че хората сами превръщат живота си в ад. Не животът причинява беди, Маги, а начинът, по който хората реагират на него. Отношението е най-важното на този свят.

— И това го чувам от мъж, който е готов да смаже всеки, който се изпречи на пътя му — забеляза тя и озадачено вдигна вежди.

— Така нещата се опростяват — отвърна Гейб ухилен.

Маги поклати глава.

— Ти си твърде мъжествен за една обикновена жена. Мислила съм, че никога няма да намериш достатъчно смела жена, която да те приеме.

Той я изгледа продължително, очите му гледаха замислено, в тях прозираше любопитство.

— Както сигурно си чула, много се опитаха. Майка ми направи всичко възможно, за да даде своя принос да ми намери съпруга.

— Тя само иска да си щастлив — каза Маги нежно. — Не иска да те види как остаряваш сам.

— Понякога и аз не го искам. — Гейб погали дланта ѝ с палец и усети мекотата ѝ. — Искам да имам син — добави и я погледна право в очите. Тя много се развълнува. Каза си, че той само изрази едно свое скрито желание. Но начинът, по който го каза, както я погледна, накара цялото ѝ тяло да пламне, за да му даде това дете. Усети, че трепери. Гейб също го почувства. — Докато бяхме в града, исках да поговоря с твоите адвокати — каза той след малко. — Ала си помислих, че е по-важно да отведем Беки, за да бъде далеч от този ненормалник. В понеделник отново ще отида в града, за да се срещна с тях.

— Но...

— Няма никакъв смисъл да спориш с мен — каза Гейб сериозно. — Още ли не си го разбрала?

— Не обичам да ме командват — започна Маги.

— Разбира се, че обичаш, скъпа — увери я той и се усмихна нежно, като я нагласи удобно до здравето си рамо и я остави да се отпусне в големия фотьойл. — Това е напълно подходящ случай, в който да го докажеш.

— Гейбри... — Останалата част от името му бе погълната от топлите му пламенни устни. Тя въздъхна тихо и затвори очи, силата, топлината и мъжествеността му я опияняваха. Пред него се чувстваше съвсем дребна и уязвима, ала защитена. Нищо не би могло да ѝ се случи, Гейб бе до нея. Тънките му пръсти се плъзнаха по рамото ѝ и внезапно, неочаквано се провряха под блузата. — Недей — прошепна Маги и го хвана за китката.

— Преди ми позволи да го направя — прошепна ѝ той в отговор и с твърдите си устни погали нейните. — Няма да ми кажеш, че не ти е

приятно, нали?

— Просто... Не бива — изрече със запъване тя, търсейки думи, които биха изразили онова, което чувства.

Гейб вдигна глава и я погледна в очите.

— Понеже смятам, че си леснодостъпна ли? — попита делово. — Напълно погрешно разбиране. Знам много неща за теб, Маги Търнър. Много добре ми е известно, че имаш неприятни спомени от мъже и че си свита като дете. Мислиш ли, че съм толкова коравосърдечен, та при тези обстоятелства да си играя с теб?

Въпросът му я остави безмълвна. Не очакваше такова обяснение.

— Не — наложи се да му отговори честно. — Не, мисля, че си коравосърдечен.

— Тогава пусни китката ми, скъпа, и ме остави да ти покажа колко е хубаво, когато ръката ми е върху топлата ти кожа — изрече той тихо, усмихна се и се наведе над устните ѝ. Гейб беше като булдозер, помисли си тя замаяно. Синеок булдозер със сладки като мед устни. Той разтвори устните ѝ със своите, предпазливо пъхна езика си в устата ѝ и усети как Маги се стяга от тази нова интимност. — Не се стягай — прошепна Гейб. — Вкусът към дълбоки целувки се придобива. Позволи ми. — Един миг тя се поколеба, но после се предаде и остави езика му да навлезе в устата ѝ. Беше страшничко, търсещият му език причини на тялото ѝ внезапна експлозия от усещания. Маги отново се стегна, ала не го отблъсна, изохка и хвана твърдите му ръце. Междувременно ръката му бе разтворила блузата ѝ и се плъзгаше нежно под нея. Усети как разкопчава сутиена ѝ и с кожата си почувства хладния въздух в стаята. Зърното ѝ се втвърди, когато пръсти му бавно започнаха да се движат върху него. Дъхът спря на гърлото ѝ и излизаше на леки издихания. Той ги чу и се усмихна в голямата си възбуда. — Боже мой, запали ме — каза и вдигна глава, докато ръцете му се плъзнаха около тялото ѝ и под гърдите, почувства меката им тежест, и в същото време я гледаше право в изумените ѝ очи. Тя потрепери, когато палците му започнаха да гаят малките връхчета на гърдите ѝ. — Нали не те боли? — попита Гейб тихо. — Отдавна не съм докосвал така жена.

— Не боли — отвърна Маги дрезгаво.

Той сведе очи и опитно отстрани сутиена така, че да се разкрият малките ѝ стегнати гърди.

— Да — възкликна с благоговение. — Точно така си те представях през дългите години, когато не сме се виждали — сладки малки гърди, меки и топли в ръцете ми...

— Гейбриел! — избухна тя, шокирана от интимното описание, което той ѝ направи.

— Не ги покривай — прошепна Гейб и се наведе над разтворените ѝ устни. — Искам да те погледам. Позволи ми да те докосна. Ние сме големи хора, Маги. Не постъпваме зле с никого. — Гласът му беше дълбок и кадифен. Направо я хипнотизира. Тя застина и трепна леко, когато той погали устните ѝ със своите. После хвана ръцете ѝ, усети мекотата им и се възхити на женствеността ѝ. Маги усети как тялото ѝ сякаш се разтяга и се вдига нагоре, за да вкуси от онова, което Гейб правеше. Отпусна глава назад и притвори очи. Отново се почувства на шестнайсет години, изгаряща за него, копнееща за тялото му. Захвърли Денис и всички преживяни неприятности някъде дълбоко в съзнанието си, докато Гейб държеше тялото ѝ в пламенна хватка. Той отлепи устни от нейните и сведе очи към нея, забелязал как тялото ѝ се молеше. — Да — прошепна. — И аз желая същото, Маги. — Приведе се, вдигна я към ръката си и леко погали върха на гърдата ѝ с устни. Тя изскимтя. Вплете пръсти в косата му и леко я подръпна. — Цялата трепериш — отбеляза Гейб. — Никога в живота си не съм изпитвал такова желание към жена.

Докато го изричаше, отвори устни и покри с тях меката ѝ хубава гърда. Маги усети как потъва в топла, мокра тъмнина, изпъна тялото си още по-нагоре, за да има той по-пълен достъп до нея и трепереше, докато Гейб отпиваше нейната мекота, похапваше я, опитваше я. Умът ѝ беше престанал да действа, беше се предал на чувствеността.

Той плъзна ръка по гърба ѝ, по ханша ѝ и неочаквано го притегли към себе си, после я обърна в големия фотьойл, за да усети колко бе възбуден.

Тя отвори очи и се взря в неговите. Потрепери, но не се опита да се освободи.

— Мразех това, когато го правеше Денис... Защо е толкова красиво с теб? — прошепна Маги през сълзи.

Гейб не можа да ѝ отговори. Цялото му съзнание беше объркано, тялото му страдаше. Отново се наведе към сладките ѝ устни и ги целуна, сякаш щеше да умре, преда им се насити. Въпреки че ръката го

болеше, той я вдигна нагоре, по-близо до себе си и успя да се освободи от ризата си, за да усети меките ѝ гърди до своите.

Тя извика, изненадана от това, което усети. С Денис никога не бе така. Желаше го. Искаше да легне и да чувства тежестта му върху тялото си, желаше да се слее напълно с него. Сякаш времето беше спряло. Маги заплака и когато отново дойде на себе си, Гейб я успокояваше много нежно.

— Ш-ш-ш — изрече с придихание в устата ѝ. — Успокой се. Всичко е наред, спокойно. — Притисна горещата ѝ буза до гърдите си и започна да я люлее, милваше я по гърба, освобождавайки страстта, която ги бе обзела. — Браво, момичето ми — прошепна. — Кротувай.

— Много странно се чувствам — прошепна тя неуверено.

— Аз също — засмя се той слабо. — Искаш ли да знаеш къде?

— Млъкни — смънка Маги и скри разгорещеното си лице.

Гейб прокара пръсти през гъстата ѝ къса коса и се наслади на копринената ѝ мекота.

— Уплаши ли се от това, което ставаше? — попита внимателно.

— Малко — отвърна тя.

Той разтри ухото ѝ с пръсти, с което предизвика тръпки в тялото ѝ.

— Все пак трябва да знам.

— Какво да знаеш? — колебливо попита Маги.

— Дали си способна да ми се отдадеш напълно — поясни Гейб. Гръдният му кош под гърдите ѝ се издигаше и спадаше тежко. — Подобен род неща много бързо стават неуправляеми, Маги. Заради Беки не можем да имаме незаконни отношения. Надявам се, че го разбираш.

Нещата напредваха много бързо. Тя се изправи, притвори блузата си и се взря в него.

— Много е рано — каза предпазливо.

— Не, не смятам, че е рано. — Наблюдаваше я как закопчава блузата си. Изобщо не си направи труда да облече ризата си, метната върху облегалката на фотьойла. Широките му, окосмени гърди бяха голи и примамващи, устните му бяха отекли и чувствени и се усмихваха, докато я оглеждаше с чисто мъжко одобрение. — По-добре да ги проумееш, скъпа, когато се явиш в съда, ще ти трябва известна

помощ. Особено сега, след като бившият ти съпруг си състави скандално мнение.

— Ще го отрека.

Той вдигна вежди.

— Във всеки случай — каза и вдигна чашата си с коняк, — адвокатът му ще те сложи на свидетелския стол и ще те попита дали сме имали интимни отношения, ти ще се изчервиш като смутено дете и той ще получи Беки.

Това бе вярно, ала не помогна на гордостта ѝ. Маги закопча и последното копче и го погледна.

— Какво предлагаш да направим — да се ожениш за мен ли? — попита с лек сарказъм.

— Защо не? — отвърна Гейб нехайно и отпи от коняка — Ти си хубава и почтена, имаш прекрасно малко момиче, а аз съм самотен мъж. Ти имаш нужда от пари, аз ги имам. Представяваме чудесна двойка.

— Това не са достатъчни причини, за да се ожени човек — възрази тя, но усещаше краката си като подкосени. Желаше го. Поне физически. Той я привличаше и сигурно нямаше да се скове в прегръдките му. Беше силен и богат. Щеше да се грижи за тях с Беки. А в леглото щеше да ѝ даде нещо, което никога не бе изпитвала с мъж. Ала защо ѝ го предлагаше? Нали не си търсеше жена, така ѝ каза. Какво очакваше да получи от тази женитба? Или просто я желаше толкова много, че бе готов пожертва свободата си, за да я има? Рисковано бе да се омъжи за него. Ами ако нещата не потръгнеха?

Бурно течащите ѝ мисли си проличаха на лицето ѝ, когато Гейб я погледна.

— Продължавай да се измъчваш с разни „ако“ — каза той и допи коняка си. — Остава ти още малко време да си поиграеш по ръба, преди да започна да те навивам. — Изправи се на крака и се извиси над нея. — Само не забравяй, скъпа, че съм страшен противник. Не се отказвам и не се предавам. Ако те желая, ще те имам.

— Насила ли? — запита Маги и във въпроса ѝ пролича предишният ѝ дух.

— Никога насила, хубавице — натърти Гейб. Наведе и погали устните ѝ със своите. — Искам да доставя наслада на сетивата ти, а не да взема нещо, което не желаяш ми дадеш. Физическото удоволствие

трябва да бъде взаимно, в противен случай е егоистично. Вече си се наситила на него.

Тя се загледа в очите му, боеше се от него, желаше го.

— Може ли да бъде взаимно, Гейбриел? — прошепна с широко разтворени от любопитство очи.

— Ако двамата партньори са готови да дадат повече, отколкото очакват да получат в замяна — отвърна ѝ той загадъчно.

— Ами... Ще има ли болка?

Очите му щяха да я изпепелят.

— Не — отсече Гейб. — Не боли. Никога.

Маги сведе поглед към голите му гърли.

— Не знаех. Пък и нямаше кого да питам, дори най-добрата ми приятелка Труди. С нея не разговарям за такива неща.

— Явно освен с мен — изрази гласно мислите си той и я хвана за ръката. — Седни. — Отпусна се на големия диван и я остави да се свие до него, докато запали поредната цигара. — Надявам се, че не ти се спи. Това, което искам да ти кажа, ще отнеме известно време. Ако ти е по-лесно не ме гледай. Ще ти разкажа всичко за секса, госпожице Търнър. Смятам, че е време, нали?

Тя вдигна очи към него и усети как се изчервява.

— Знам...

— Нищо не знаеш — каза ѝ Гейб ухилен. — Но ще разбереш, когато свърша. Сега кротувай и слушай.

Беше много интересно. Би могъл да бъде университетски преподавател по въпросите на сексуалното образование. В разказа му нямаше никаква вулгарност, разправи ѝ го така, че да не я накара да се почувства неудобно или да я шокира. Когато свърши. Маги знаеше повече, отколкото я бяха научили бракът и раждането на детето ѝ. Затаи дъх.

— Никога не съм си представяла, че е толкова сложно — промълви.

— Това е чудо — отвърна той. — Във всяко отношение. А чудесата не бива да се снижават до дребни удоволствия. Когато съм имал секс с жени, съм изпитвал нещо към тях. Не бих могъл да се унижа дотам, че да си купя секс.

А казват, че мъжете проявявали безразличие към чувствата. Тя се загледа очарована в него.

— Как научи всичко това... С жени ли?

Ъгълчетата на стегнатите му устни се повдигнаха.

— Не всичко, когато завърших гимназия, исках да стана лекар. Две години учих медицина, ала после се прехвърлих към ветеринарните науки. Научих много интересни неща за тялото.

— Забелязах — подхвърли Маги.

Гейб я хвана за брадичката и повдигна главата ѝ.

— В секса има красота — изрече той тихо. — В нормални условия представлява изключителна проява на любов и обвързаност. Бог сигурно е мислил така, защото е позволил в резултат на това да се появяват деца.

Тя се загледа в светлите му очи и се усмихна. Гейб беше истинска загадка. Такъв твърд и солиден мъж, а толкова чувствителен.

— Благодаря ти за урока — промълви.

— Удоволствието беше мое. След като го знаеш, белезите от раните ти може да не изчезнат, но ще бъдеш в състояние да си обясниш това, което изпитваш. Изобщо не си фригидна, просто си непросветена.

— С Денис не можех да говоря за секс — подзе Маги тихо. — Той твърдеше, че вината е моя, че не изпитвам удоволствие.

— Боя се, че е бил назадничав — забеляза Гейб. — Добрият любовник може да направи така, че да ти е хубаво. — Тя вдигна очи. Понечи да попита нещо, ала в последния момент я достраша и отмести поглед. Той се наведе към ухото ѝ. — Какво искаш да знаеш, големи очи? Как съм в леглото ли?

— Естествено, че не! — възмути се Маги.

Гейб нежно ухапа месестата част на ухото ѝ и си поигра с него, а тя усети тръпки чак до пръстите на крака си.

— Аз действам бавно и пълно, знам къде са нервните възли — прошепна той. Маги издаде някакъв див звук и се отдръпна от него, очите ѝ бяха страшно големи на лицето, изгарящо от неудобство. Гейб се засмя и се облегна назад на дивана, за да разбере колко бе объркана. — Готова си да избягаш? — измърмори. — Искаше да знаеш, казах ти.

— Веднъж се показва много добър — изсумтя тя. — Сега отново стана рязък.

— Изнервен съм — отвърна той. — Трябваше да ти обясня какво означава неудовлетвореността. От добри мъже прави зверове.

— Ти никога не си бил добър мъж — подхвърли Маги приглади косата си назад.

— Вярно — съгласи се Гейб с готовност и ѝ намигна, — но съм секси.

Тя се усмихна.

— Сигурно — съгласи се неочаквано.

Той вдигна вежди.

— Радвам се, че си съгласна. Искаш ли някога да ти го докажа?

— Ами...

— Страхливка — сгълча я Гейб. — Върви да си легнеш. Утре ще изведа Беки и за пръв път ще я кача на кон. Ако желаш, можеш да дойдеш.

— Гейб, тя е много малка — възрази Маги.

— Да, обаче аз съм голям — отвърна той. — Ще се погрижа добре за нея. Както и за майка ѝ.

— Аз наистина треперя над нея — обясни тя.

— Това просто е етап, през който минаваш — каза Гейб. Ще го преживееш. Ще ти помогна. Хайде, бягай. Остави ме да пийна, за да мога да заспя и да забравя подутата ръка, която ти едва не пръсна.

— Едва не съм пръснала ли? — повтори Маги, без да разбира.

— Като се опита да ме изнасилиш — отвърна той с истинско възмущение. — Погледни ме, за бога! С полуразсъблечена риза съм, по целите ми гърди има отпечатъци от пръстите ти, мириша на парфюма, с който си се обляла...

Тя го изгледа с широко отворени очи. Гейб флиртуваше с нея! Ала изглеждаше забавно.

— Ти пък ми свали блузата — опъна му се Маги. — И жените имат права.

— Всъщност свалих не само блузата ти — изрече той с очи, вперени в гърдите ѝ. — Знаеш ли, че в древността гъркините са ходили с разгопени гърди? Ти би спечелила такова състезание.

Тя винаги бе смятала, че гърдите и са прекалено малки, за да се харесат на мъж. Погледна го развеселено.

— Наистина ли мислиш така?

Гейб се засмя тихо.

— Да, наистина мисля така. Върви да си лягаш, по дяволите. Колко дълго смяташ, че мога да седя и спокойно и да разговарям за

гърдите ти, без да те съблека и да те хвърля на килима?

— Колко нецивилизовано от твоя страна — изрече високомерно.

— По-скоро възбуждащо... — Очите му проблеснаха лукаво. —

Голият ти гръб е върху килима, моето тяло те притиска върху него при незаключена врата...

Тя се обърна и затаи дъх.

— Отивам да си легна.

— Да можеш да дойда с теб — въздъхна той и се пресегна за чашата си с коняк. — Маги...

Тя спря, ръката ѝ беше на дръжката на вратата.

— Да?

— Искам да минат няколко дни, за да видим как Беки ще се приспособи. След това, ако ѝ харесва, ще поговорим с теб и ще решим какво трябва да се направи.

Маги го изгледа с присвити очи.

— Не те разбирам.

— Според мен много добре ме разбираш — каза Гейб я загледа втренчено в очите, докато сърцето ѝ се разтуптя. — След тази вечер смятам, че много точно знаеш какво имам предвид.

Тя едва запази самообладание.

— Може и да не мога да ти дам онова, което желаеш — каза тихо. — Денис... ме промени. Това, което правихме преди, беше приятно и ми харесва. Но...

— Но не си сигурна, че можеш да ми се отдадеш, така ли? — попита той с разбиране.

— Точно така — отвърна Маги тъжно.

Той сви устни и се загледа в очите ѝ.

— Маги, ако това може да ти помогне, смятам, че разбирам как се чувстваш в интимно положение, но мисля, че пропускаш нещо много важно.

— Какво е то?

— Аз не съм бившият ти съпруг — поясни Гейб. — Никога нарочно не съм наранявал жена. Не съм садист.

— Знам — кимна Маги. — Винаги съм го знаела.

— Тогава прояви малко доверие, че имам известна чувствителност — продължи той. — Повярвай ми.

— Трудно е да повярваш на някого.

— На мен ли го казваш... — засмя се мрачно. — Или си забравила, че аз също съм претърпял тежки удари? Мама ти е разправила, че съм бил наранен, ала само аз си знам колко зле. Обичах я. Или поне мислех, че я обичам — добави Гейб за пръв път не особено уверено. Всичко това му се струваше много отдавна, особено когато Маги, прекрасна и изкусителна, беше тук.

— Искрено съжалявам, че е станало така.

— Аз също съжалявам, че животът ти е протекъл така, скъпа — каза той тихо. — Но това е минало. Двамата с теб трябва да мислим за Беки. Ако не направим нещо, ще я загубиш.

— Знам — смънка тя.

— Не се тревожи — успокой я Гейб. — За да стигне до нея, той трябва да мине през мен, независимо със или без съдебно решение. Ала може да намерим и по-лесен начин. Имам една идея. Ще ти я кажа, ако излезе сполучлива. Лека нощ.

— Дори не успях да ти благодаря за всичко, което направи — каза Маги неочаквано.

Очите му бавно се спуснаха към устните ѝ.

— Не си ли? — Вдигна чашата и се усмихна, когато тя се обърна смутена и го остави там.

ШЕСТА ГЛАВА

В голямото ранчо Беки беше сякаш друго дете. Въпреки многобройните си задължения и болната си ръка, Гейб намираще време да ѝ помага да свикне с новата среда.

Още първия ден след пристигането ѝ я качи на кон, докато Маги стоеше и стискаше ръце, молейки се безмълвно.

— Всичко е наред, скъпа — каза Гейб на нервното момиченце, докато му помагаше да се качи на малка кобила. Лицето му се смръщи, докато принуждаваше болна си ръка да извърши тази проста работа. Беки беше лекичка, ала и най-малкото усилие му причиняваше болка. — Тя е стара и добра. Всъщност майка ти едно време я яздеше — добави той и ухилен хвърли поглед към Маги. — Помниш ли Бътърбол?

— Но това не може да е Бътърбол! — възкликна Маги. — Гейб, тя би трябвало да е на двайсет и пет години.

— На двайсет и шест — поправи я той. После провери дали седлото е достатъчно стегнато и подаде поводите на Беки, показа ѝ как да седи върху коня, как да го удържа, как да държи коленете и лактите си и да го води с много леко стискане на краката си.

— Ти наистина знаеш много за конете — забеляза Беки стеснително и го погледна с възхищение в меките си зелени очи.

— Цял живот работя с коне — отвърна Гейб. — Обичам животните. В колежа изучавах ветеринарни науки и за малко не ми дадоха диплома.

— Аз също обичам животните — продължи Беки въодушевено. — Ала никога не сме имали коне — добави тя и погледна встрани. — Татко имаше алергия към тях, а когато се отделихме, мама трябваше да тръгне на работа, а аз — на училище. В училище не позволяват да държим животни.

— Искаш ли куче? — попита я Гейб, без да обръща внимание на Маги, която отчаяно клатеше глава. — Защото на Бил Дейн, който

живее по-надолу, му се родиха чистокръвни колита. Ако искаш, ще ти взема едно.

Лицето на Беки беше очарователно — изразяваше чисто възхищение, вълнение, изненада и неизмеримо удоволствие.

— Ще ми вземеш ли? — прошепна.

Маги млъкна. Щеше да остави кучето да спи в антрето. Щеше да му купи колибка. Щеше да направи каквото трябва, но си заслужаваше да види това малко личице толкова щастливо. Дори нямаше представа, че Беки бе искала да има куче.

— Ще ти взема — обеща той и се ухили. — Ако майка ти няма нищо против — добави със закъснение и вдигна въпросително вежди към Маги.

— Естествено, че майка ѝ няма нищо против — смънка тя и му направи една физиономия.

Гейб се засмя.

— Знаех си. Нали така казват — след дъжд — качулка — добави.

— Обичам кучета — не се предаде Маги.

— Аз също! — извика Беки и конската ѝ опашка се разлюля, докато се взираше в Гейб. Понечи да се протегне, ала отново хвана юздите и малкото ѝ лице отново се затвори. Маги усети как сълзи глождят очите ѝ. По-късно трябваше да му каже каква огромна крачка беше това за Беки, която избягваше физически контакт с непознати хора и особено мъже. Само фактът, че протегна ръка към него, означаваше много в живота на детето, но той явно разбра, защото когато обърна очи към Маги, не се смееше. В очите му се четеше болка. — Сега може ли да тръгнем? Веднага? — възбудено попита Беки. — Може ли да вземем кученцето днес?

— Първо ще пояздиш — каза Гейб. — После ще видим.

— Добре — въздъхна Беки.

— Беки! — сгълча я Маги. — Къде ти е възпитанието?

— В задния джоб — усмихна се Беки. — Искаш ли да го видиш?

Промяната беше значителна и Маги се радваше да види малката си свита дъщеря, която така явно показваше, че е щастлива и общителна. Маги се усмихна на Гейб и на слънчевата светлина очите ѝ имаха същия зелен цвят като тревата.

Той ѝ намигна, преди да се обърне и да ѝ подаде поводите, за да се качи на коня.

— Можеш ли да се качиш сама? — попита с леко подигравателен тон.

Тя го зяпна.

— Знам да яздя — отвърна надменно и опропасти всичко, като пропусна стремето.

Гейб я прихвана със здравата си ръка и я изправи.

— Туристка — обвини я. Остана до нея, докато тя стъпи с ботуша си на стремето и прехвърли грациозно другия си крак през коня. Силната му ръка не я успокои особено, ала Маги не отказа предложената ѝ помощ.

Той хвана поводите на своя кон и с такава лекота се прехвърли на седлото, че тя го зяпна.

— Дръж се до мен, скъпа — обърна се Гейб към Беки, като влезе в крак с нейния кон. — Няма от какво да се боиш. Аз съм до теб.

— Добре — кимна тя. Държеше поводите в малките ръце така, както я беше научил Гейб. Погледна го, да се увери, че се справя добре, и той кимна.

Маги се движеше до него по широкия селски път, опиваше се от красотата на широкия хоризонт и на пасящите говеда, както и на усещането на топъл пролетен лъх в косата си. Много отдавна със сестрите му излизаха да яздят. Понякога срещаха неочаквано Гейб и сърцето ѝ се разтуптяваше като лудо. Може да е било само ученическо влюбване, но изпитваше болка, когато повече не го срещаха. Несъзнателно очите ѝ го следваха с обожание, възхищаваха се на силното му високо тяло, на изправената му стойка, на тънките ръце, които бяха толкова сръчни и силни с юздите. Той беше изключителен. Винаги е бил такъв. Можеше да се омъжи за него...

Тази мисъл я смути. Сбърка с Денис. Дали не грешеше и по отношение на Гейб? Ала сега беше различно, когато живееш с някого под един покрив. Никога не можеш да опознаеш човек, докато не поживееш с него.

Той обърна глава и я изгледа продължително.

— Много си мълчалива — отбеляза. — Кажй нещо.

— Тя винаги е мълчалива — намеси се Беки. — Не е разговорлива.

— Едно време беше приказлива — отбеляза Гейб с усмивка. — Всъщност не спираше да говори.

— Бъбрех, защото ти ме нервираше — отвърна му Маги, после прочисти гърлото си, когато осъзна какво бе казала.

— Едно време майка ти ме харесваше — заяви Гейб арогантно и навири глава, докато гледаше Маги. — Смяташе ме за най-хубавото нещо след филия с масло.

Беки се изкикоти, а майка ѝ скръцна със зъби.

— Защо не се ожени за мама, чичо Гейб? — внезапно попита Беки.

На Маги ѝ се прииска да се скрие под коня. Прехапа устната си, докато Гейб я наблюдаваше под широката периферия на шапката си със замислено стиснати устни.

— Страхувах се, че няма да е щастлива с това, което можех да ѝ предложа тогава — отвърна той искрено и непринудено. — Ние невинаги сме били богати, млада госпожице — добави с блага усмивка. — Преживяхме тежки времена. Тъкмо тогава загубих следите на майка ти. — Маги го гледаше като омагьосана. Дали тази благородна лъжа бе само заради Беки, или казваше истината? Гейб забеляза, че тя го гледа напрегнато, и се ухили, по блесналите му очи си личеше, че се шегува. Маги му се усмихна в отговор, но душата ѝ сякаш се затвори, искаше ѝ се да е истина. — Оттук надолу — внезапно каза той и обърна кобилата на Беки. — Искам да ви покажа нещо.

Тясна пътека водеше надолу към реката, край брега ѝ пасяха няколко крави и телета.

— Малки кравички! — възкликна Беки. — Може ли да ги погаля?

— Гейб, недей, това са дългороги крави! — възрази Маги, веднъж една такава сърдита крава я беше подгонила.

— Те са стари животни — отвърна той нехайно и слезе от коня. — Няма да ѝ направят нищо. Хайде, ела, миличка. — Протегна ръце. Беки се поколеба, ала най-накрая се остави да я поеме и да я свали на земята. Гейб извърна глава така, че тя да не забележи гримасата му. — Теленцата са само на няколко седмици — обясни ѝ той, като движеше между кравите и момиченцето. — Сега спокойно. Може да спечелиш всяко същество, ако действаш бавно и внимателно и говориш тихо. Попитай майка си.

Маги се изчерви до корените на косата си, когато Гейб я погледна през рамо с палава усмивка.

За щастие Беки не разбра какво каза той. Големите ѝ очи не се отделяха от телетата. Тя се приближи до едно теленце и го пипна между очите, където козината му беше мека като коприна. То се опита да захапне ръката ѝ, но тя я дръпна и се разсмя доволна.

— Нали е много сладка? — изгука Беки и пак погали телето.

— Сладък — поправи я Гейб. — Този младеж ще порасне и ще стане чудесен бик.

— А не биче? — попита Маги.

— Не. Виждаш ли очертанията му? — попита и посочи гладките форми на младото животно. — Вече чупи рекорда на наддаване. Искам да го оставя за разплод.

— Как се справяш с толкова много животни? — попита неочаквано Беки.

— В кабинета си имам голям компютър — отговори ѝ той. — Там е регистрирана всяка крава и теле. Фермерството е навлязло в двайсетия век, скъпа. Вече почти не използваме счетоводни книги.

— Какво е счетоводна книга?

Гейб ѝ обясни едновременния метод на броене на животните, за времето, когато всеки собственик на ранчо изпращаше свой представител при събирането на добитъка, за да бъде сигурен, че неговите животни са събрани.

— Това все още се прави по тези места — добави той и се облегна на едно дърво, за да изпуши цигара, докато Беки галеше телето. — Събираме се доста хора тук, когато започнем да дамгосваме и да преместваме животните. Най-накрая правя голямо барбекю за съседите. Ние си помагаме един на друг дори при толкова голямо ранчо.

— Наистина ли използваш самолетите при събиране на добитъка? — попита Маги.

— Разбира се. Също и хеликоптера. Пести се много време, когато подкарваш хиляди глави добитък. — Светлите му очи се плъзнаха по тялото ѝ от белия плетен пуловер с къси ръкави и джинсите, които обгръщаха закръгления ѝ ханш, до дългите ѝ елегантни крака.

— Това е тежка работа — забеляза тя, изгаряйки под искреното одобрение на очите му.

— Много трудна. — Гейб вдигна цигарата до устните си и хвърли поглед към Беки, която шепнеше на телето, докато майка ѝ я наблюдаваше с интерес. — По това време на годината настроението ми е много лошо.

— Забелязах — призна Маги.

Той се обърна и стъпка цигарата си, докато крачеше към нея.

— Сериозно? — Тя отстъпи. Сигурно няма да посмее в присъствието на Беки! Гейб заплашително я притисна към дънера на един дебел дъб, самото му присъствие я приковаваше. — Какво беше това — попита учтиво, — че си забелязала лошото ми настроение?

— Беше готов да ме изпратиш да си събера багажа, ако не беше майка ти — напомни му Маги.

— Всъщност нямаше — усмихна се любезно той. — Отново влезе под кожата ми, още от първия ден. Можеше и да се стигне дотам да започнеш да си събираш багажа, ала все щях да намеря някакво извинение, за да те оставя тук. — Сърцето ѝ се разтуптя като лудо. Беки не ги гледаше. Гейб се приближи още повече до нея и със здравата си ръка се облегна на дървото до главата ѝ. Тя усети миризмата на тютюн в дъха му, забеляза как мускулите на силните му крака и гърди се стягат. Той сведе очи към устните ѝ. — Дъхът ти ми мирише на кафе — сниши глас. — Ако Беки беше няколко метра подалеч, щях да се притисна до тялото ти, за да усетиш как ми въздействаш с тези твои тесни джинси.

Дъхът ѝ секна.

— Гейбриел!

— Не се преструвай, че не го знаеш — продължи той и сведе очи. — Пуловерът ти не скрива какво чувстваш. — Маги леко се смръщи. Тя също сведе поглед надолу и забеляза, че втвърдените ѝ зърна си личаха през сутиена и плетения пуловер. — Нали знаеш, че по този начин тялото ти изразява желание? — прошепна, втренчен в широко отворените ѝ очи. — Защо мислиш, че мъжете толкова се възбуждат от жени, които ходят без сутиен?

— Аз... Аз съм със сутиен — подзе Маги.

— Но не върши голяма работа, нали? — Смръщи се. — Не се върти край мъжете с тези дрехи — добави Гейб внезапно. — Тази седмица не мога да си позволя да застрелям никого.

Тя вдигна въпросително вежди.

— Но...

— Имаш хубави гърди — прошепна той, като я гледаше в очите.

Маги усети как я побиват тръпки от главата до петите. Бе затаила дъх. Сякаш се давеше в очите на Гейб, не можеше да изплува оттам. Целият свят бе светлосин, тялото ѝ леко трепереше, гореше отвътре. Тя разтвори уста и направи едва доловимо движение към него.

— Не бива да ми говориш така — прошепна.

— Не бива да ме предизвикваш — прошепна той в отговор. — Ако продължаваш да ме насърчаваш, ще те любя.

— Не можеш.

— Разбира се, че мога. — Потърка носа ѝ със своя. — Ти също можеш да го правиш. Нямам нищо против да спиш с мен.

— А Беки?

Гейб се усмихна.

— Беки е чудесно момиченце, докато порасне, ще се превърне във фермерка.

— Нямах това предвид — каза Маги. Докосна гърдите му, хареса ѝ допира до твърдите му мускули под топлата риза. — Много косми имаш тук — промълви разсеяно и затаи дъх, спомнила си как се бе отъркал в гърдите ѝ.

— Винаги са ти харесвали — прошепна той, като не преставаше да я гледа. — Поне се заглеждаше, щом съблечах ризата си, когато работех.

Тя преглътна.

— Имаш много хубаво тяло.

Гейб се усмихна.

— Ти също.

Маги му се усмихна в отговор. Чувстваше се едновременно свенлива и замаяна.

Гледаха се продължително, мълчаливо и напрегнато, всеки вперил очи в другия с любопитство. Тя усети как дишането ѝ се учести, видя как гърдите му се издуваха и падаха тежко.

— Пламнал съм — прошепна той дрезгаво. — Искам да усетя ръцете ти на кожата си.

Маги потрепери, понеже желаше същото.

— Не сме сами...

— Какъв късмет имаш — каза Гейб рязко. — Защото ако бяхме сами, щях да те просна на земята, затова ми помогни. — Тялото ѝ реагира на заплахата му като диво. Опита се да поеме дълбоко дъх, ала не успя. — Някакви коментари? — попита той. — Не ти ли идва да зарежеш всичко и да побегнеш? Или вече мисълта да правиш секс с мен не те плаши?

— Би било... Нещо повече... — прошепна тя. — Не смяташ ли?

— Повече, отколкото си представяш, скъпа — отвърна Гейб с равен тон и се загледа в очите ѝ. — Ако легнем, и двамата ще пламнем. — Маги си го представяше. Виждаше дългото му голо тяло върху своето върху раирани чаршафи, как мускулите му подскочат, когато ги гали с ръце и се наслаждава на топлата им груба сила. — Мили Боже, не ме гледай така — извика той дрезгаво и потрепери. — Чета мислите ти!

Тя разтвори устни и разтреперана пое дъх.

— Толкова е красиво — изрече тихо. — С теб...

Гейб я хвана за ръката и я стисна с такава силна страст, че Маги не обърна внимание на болката. Отметна глава назад и устните ѝ го поканиха.

— Не мога да те целуна така, когато Беки е тук — промълви той тихо и дрезгаво. — Дори няма да мога спра, ако започна! Направо ще те погълна.

— Ще ти позволя да го направиш — прошепна тя. — Ще ти позволя да правиш всичко...

Гейб се извърна, изпъшка шумно и пусна ръката ѝ.

— Беки, искаш ли да видиш дивите цветя? — провикна се. Гласът му не прозвуча съвсем нормално, но Беки не забеляза. Тя все още галеше телето в захлас.

— Да! — отвърна момиченцето със смях.

Маги се отлепи от дървото с разтреперани колене. Съвсем нямаше представа какво да прави, когато я обхванаха тези нови възбуждащи емоции. Гейб преодолява съпротивата ѝ, без дори да се старае, а сега тя го желаше още повече, отколкото през младостта си. Вече не знаеше кое бе най-добре за нея. Съвсем не беше сигурна, че би могла да го остави.

— Хайде, костенурке — викна ѝ той усмихнат, въпреки че очите му святкаха, когато я погледна. — Хайде да тръгваме.

Маги го изчака да я вдигне на седлото, след като настани Беки. Ала Гейб се извисяваше над нея, беше толкова близо, че тя усещаше топлината на тялото му.

— Трябва да тръгвам — прошепна той рязко, когато Беки обърна коня с гръб към тях. — Само една секунда.

Устата му се стовари върху нейната алчно, грубо. Маги отвори устните си, но Гейб веднага се дръпна и видимо потръпна.

— Ох... — изстена тя.

— Коленете не ме държат — изрече дрезгаво той, докато ѝ помагаше да се качи на седлото. — Мили боже, вече треперя като юноша.

— Аз също — призна Маги с трепетна усмивка.

— Много скоро ще трябва да уредим този въпрос, скъпа — каза Гейб, като я гледеше напрегнато. — Не мога да издържам на това, което чувствам.

Тя се изчерви.

— Не съм много сигурна...

— Няма да те насилвам — прекъсна я той, когато Беки се върна при тях. — Добро момиче — похвали я Гейб и тръгна към своя кон. — Вече започваш да приличаш на селско момиче!

— Наистина ли? — попита Беки радостно.

— Наистина — увери я той. — Ще ти покажа цяло море от диви цветя. Тексаските поляни са приказни през пролетта. — Гейб ги поведе обратно към селския път, после завиха на юг. Пред очите им се откри поле, сякаш нарисувано от художник. Толкова разноцветни цветя имаше. — Сините са синчец — цветето на нашия щат — обяви той, протегнал ръка към далечния хоризонт, където прашни облаци им подсказаха, че мъжете там събират животните. — Оранжевите и червените са мексикански и индиански растения, има и маргаритки и цъфнали бодли. Тук някога е била прерия — добави с тъжен поглед. — Почернявало е от стада бизони. Жалко от какво трябва да се откажем заради прогреса.

— Бизоните ще се върнат ли? — попита Беки.

Гейб облегна ръце на горната част на седлото и поклати глава. Кожата изскърца от гладкото движение на тялото му.

— Боя се, че не, мила. Отишли са си, както и пионерите, и индианците. Изчезнали са заради лудостта, наречена усвояване на

Дивия Запад.

— Реакционер — обвини го Маги шеговито. — Сигурно би поискал да събориш градовете и да започнеш отначало.

Той се обърна към нея.

— Бих го направил. — Ухили се. — Аз съм скотовъдец. Обичам големи открити пространства без огради.

— Родил си се със сто години закъснение.

— Вярно — съгласи се Гейб. — Въздъхна, и погледна към прашния облак. — Извинявайте, но ще трябва да ви върна вкъщи и да отида на работа. Беки, следобед ще отидем до Дейн да видим кученцата. Какво ще кажеш?

Детето се засмя.

— Мисля, че си чудесен, чичо Гейб.

— Харесва ли ти тук, мила? — попита той и изведнъж стана сериозен.

— О, да — въздъхна Беки и се огледа с лъчезарно лице. — Искате ми се да живея тук.

Гейб погледна към Маги над главата на детето и сведе очи. Не знаеше дали би могла да му даде онова, което той искаше, ако се омъжи за него. Бракът я ужасяваше, трябваше да му го каже. Само, моля, те не ме притискай до стената.

Гейб явно си даваше сметка какво изпитва Маги, защото не каза нищо повече. Вместо това отново се разприказва за кученцата и Беки въодушевено подхваща тази забавна тема чак докато се прибраха.

След това дните минаваха бързо. Гейб винаги намираще време, което да прекара с Беки и майка ѝ. Купи кученцето коли за Беки и я убеди, че трябва да изчака, докато престане да суче от майка си, за да го приберат вкъщи. Оставаха само няколко дни, в това време той измисляше всякакви приключения за малкото момиче.

Един ден намери птиче гнездо, за да ѝ го покаже. След това с камионетката ги откара двете с Маги до малка рекичка, пресичаща черния път, където Беки можеше да гони разноцветни пеперуди, летящи на воля над мокрия пясък. Винаги намираще някаква изненада за нея. Като всяко дете тя отговаряше на вниманието му и постепенно, но истински се привърза към него. С течение на времето детето се отпусна, явно му имаше доверие. На Маги, чиито чувства към Гейб варираха неудържимо от гняв до привързаност, ѝ беше трудно да се

приспособи към внезапната промяна в отношението му към нея. Сега цялото му внимание бе насочено към Беки. Той не се приближи повече до нея физически след деня, когато яздиha. Явно нарочно остави нещата да улегнат между тях. Към нея се отнасяше нежно, шегуваше се и я закачаше недодялано и с обич. Ала не направи опит да я целуне и макар че от една страна тя си отдъхна, от друга се разочарова горчиво. Тези дни не можеше да разбере сама себе си.

Нещата вървяха гладко, когато един ден, докато Джанет и Гейб отсъстваха, се обади адвокатът ѝ, за да ѝ съобщи, че Денис бе подал молба за присъждане на попечителство. Както Маги се опасяваше, беше посочил Гейб като неин любовник и твърдеше, че е майка, негодна да отглежда дете, докато живее незаконно с мъж, без да го крие.

Маги бе сразена. Не спомена нищо пред семейството, но Гейб явно усети, че нещо не бе наред, докато отиваха да вземат кученцето на Беки, той я наблюдаваше с присвити и замислени очи.

— Подал е молба, така ли? — попита тихо на връщане, докато Беки гушкаташе кученцето.

— Да — отвърна тя нещастно, обърна се и се загледа в щастливото дете на задната седалка. — Не знам как да ѝ го кажа.

— Остави това на мен — каза Гейб нежно. — Аз ще се справя. Отпусни се. Всичко ще бъде наред за теб и Беки. — Тогава започна да си подсвирква, сякаш нямаше никакви грижи. Ала Маги вече бе започнала да го разбира. Знаеше, че нещо крои.

Беки внесе кученцето в къщата, като много смешно се грижеше за него, гушкаташе го и му казваше да не се бои. Кученцето беше женско с бяло-черна козина. Беки беше на седмото небе. Показа малкото животинче на всички в къщата, стана ѝ приятно, когато Джанет пожела да го вземе и го гушна. Беки едва го пусна от ръцете си, за да се нахрани. Сладкото животинче предизвика невероятна промяна у това затворено дете. Всъщност, разсъждаваше Маги, докато я наблюдаваше, промяната, която претърпяха Беки и Гейб, беше удивителна. Студеният мълчалив мъж и свитото дете си помагаха един на друг. Ден след ден те се променяха — ставаха по-отворени, отпуснаха се. Джанет спомена същото пред Маги, която ги наблюдаваше по-отблизо.

Когато дойде време да си ляга, Беки отиде до Гейб и го погледна с обожание в очите.

— Иска ми се да беше мой баща — каза тя така тъжно, че лицето му омекна.

Той се поколеба малко и огледа нежното личице с любопитно изражение. Хвърли поглед към Маги и явно стигна до някакво решение.

Коленичи на пода с едно коляно, за да бъдат очите му на равнището на тези на Беки.

— Аз невинаги съм приятен — изрече искрено, говореше й сякаш тя беше възрастен човек. — Понякога ме прихващат. Не мога да се владея. Случва се да проявявам нетърпение към хората, има моменти, когато искам да съм сам. Понякога може да те обидя, без да искам. Тогава ще ти се прииска никога да не беше идвала тук.

Беки кимна и притисна кученцето към гърдите си.

— Аз също имам лоши дни — каза тя сериозно. — Ще те харесвам дори когато си ядосан.

Гейб се засмя тихо.

— Аз също те харесвам. Искаш ли да останеш тук?

— Искаш да кажеш през ваканцията ли?

Той поклати глава.

— Искам да кажа завинаги.

Беки се взря в него, а Маги затаи дъх.

— Ще ми станеш ли татко? — попита тя тихо.

Гейб стисна зъби.

— Да.

Беки прехапа долната си устна. Все още се страхуваше. Ала докато Маги я наблюдаваше, този страх като че изчезна.

— Баща ми беше лош с мен — прошепна детето. — Страхувах се от него, но знам, че ти няма да ми сториш нищо лошо.

— Боже мой — издиша той дрезгаво и много развълнувано. — Не, никога няма да те нараня, скъпа.

Очите на Беки се насълзиха.

— Чичо Гейб, обичам те!

Със свободната си ръка тя прегърна едрия мъж и отпусна лице до врата му. Той я прегърна, ала не каза нищо. Дълго време мълча.

— Ще се грижа за теб, Беки — каза най-после със странно надебелен глас. — За теб и за майка ти. Никой повече няма да ви нарани.

Беки го целуна по коравата буза.

— И аз ще се грижа за теб — обеща тя усмихната. Когато се отдръпна, момиченцето се смръщи. — Чичо Гейб, очите ти са мокри.

— Нищо чудно — отвърна той без притеснение и се усмихна. — Не всеки ден човек се сдобива с нова дъщеря.

— Може ли да ти викам татко? — попита тя.

— Винаги когато пожелаеш.

Беки погледна майка си, чиито очи също бяха насълзени.

— Може ли да останем при новия ми татко? — попита тихо.

— Скъпа, разбира се, че можем — отвърна Маги с чувство. Погледна Гейб в очите. — Разбира се, че можем!

Той кимна, без да отделя очи от нейните.

— Майко! — провикна се.

Джанет забързана излезе от всекидневната.

— Какво има! Да не се е случило нещо? Тъкмо гледах един филм...

— С Маги ще се женим — съобщи ѝ Гейб без предисловия. — Можеш ли да уредиш всичко?

Джанет имаше вид, като че ли щеше да припадне.

— Какво?

— Ще се оженим — каза той рязко.

— Наистина — увери я Маги усмихната и се обърна към Беки. — Скъпа, качи се да си легнеш, а аз ще дойда след малко да те завия. Ами кучето...

— За всичко е помислено — каза Джанет. — Накарах Джени да сложи хубав дървен сандък с одеяло до леглото. — Усмихна се топло. — Беки, ще ти стана баба!

— Ще бъда много добра — зарече се Беки и се приближи до баба си. — Ще се гордееш с мен, обещавам.

— Винаги съм се гордяла — засмя се Джанет. Загледа се усмихната първо в Маги, после в Гейб. — Каква изненада!

— Изненада, виж ми окото — отвърна възмутен Гейб и я погледна. — Но ти постигна своето. Както винаги. — Радостта на Джанет донякъде се изпари от тази рязка бележка. Той мина покрай Маги, докато се качваше по стълбата. — Ще поговорим по-късно — каза. — Хайде, Беки, идвам с теб.

— Добре, господине — отвърна Беки възпитано и провали всичко с широка палава усмивка. Гушна кученцето, а то облиза бузата ѝ.

— О, Маги, колко се радвам! — въздъхна Джанет и я прегърна. — Ако знаеш как чакахме с майка ти този ден.

— Не е точно каквото изглежда — каза предпазливо Маги. — Главно заради Беки е. Гейб твърди, че при това положение на нещата няма да спечеля делото. Денис се оженил.

— Знам. Всичко ще се оправи. Наистина. Само да можеше синът ми да ми прости — добави тя тъжно. — Може би някой ден и това ще стане.

— Разбира се, че ще стане — увери я Маги. — Джанет, какво ще кажеш, дали постъпвам правилно? — попита и погледна загрижено към горния етаж. — За Беки, разбира се, е правилно. Ала аз... Аз не обичам Гейб. Той също не ме обича.

— Понякога любовта идва след женитбата — забеляза Джанет. — Почакай, скъпа, просто почакай.

Маги кимна, но се тревожеше, и то не само за далечното бъдеще. Гейбриел щеше да иска и физически да се обвърже с нея. Въпреки желанието, което изпитваше към него, тя съвсем не беше сигурна, че ще може да му го даде, с брак или без брак.

Това занимаваше мислите ѝ, когато за кратко позвъни на Трудни в Лондон, с разрешение на Гейб, за да ѝ каже новината.

Шефката ѝ се зарадва заради нея, макар че щеше да загуби единствената си помощничка. Накара Маги да обещае, че ще ѝ пише за всичко, после се впусна в приятни подробности около пътуването си из Европа. Добави, че сигурно е хубаво да се омъжиш за човек, който ти разрешава презокеански разговори по телефона.

Маги се съгласи, че е така, ала през цялото време говореше колко чудесно ще бъде за Беки, загрижена бе за стъпката, която предприемаше. Гейб се отнасяше много добре към Беки, също и към нея. Заслужаваше повече от благодарност. Заслужаваше съпруга, която би могла да го обича, да се грижи за него и да му даде всичко, което пожелае в леглото. Дали някога би могла да му даде всичко това? Или Гейб щеше да съжалява за прибързаното си решение да се ожени за нея?

СЕДМА ГЛАВА

Наложи се Гейб да излезе с един свой помощник, за да нагледат болен бик — очевидно чистокръвен, според разтревожения израз на лицето му. Той още не се бе върнал, когато Джанет се качи да си легне, тананикайки си весело.

Маги се сви на дивана във всекидневната и подпъхна широката пола на роклята си в светлорозов цвят около слабите си крака и голи стъпала. С едно око гледаше телевизия, когато Гейб се върна. Той веднага привлече погледа ѝ, както стоеше на прага.

Гейб винаги изглеждаше различно, когато бе облечен във всекидневни дрехи. Джинсите прилепваха до силните мускули на дългите му крака. Карираната риза очертаваше контурите на гърдите и раменете му. Шапката му с широка периферия хвърляше примамливи сенки в лицето му, а с ботуши изглеждаше дори още по-висок. Тя никога не можеше да му се нагледа. Беше толкова жизнен, толкова мъжествен.

— Надявах се да не си си легнала — каза той и затвори вратата след себе си. След като размисли, я заключи, а после с лукава усмивка огледа разтревоженото ѝ изражение, докато сваляше дебелите си кожени ръкавици и ги хвърли настрана заедно с шапката. — Заради мен ли си нервна, Маги? — пошегува се нежно.

Тя усети как дъхът ѝ секна в гърлото, когато Гейб се приближи до нея.

— Малко — отвърна тя. Защо да го отрича? Светлите ѝ притворени очи забелязваха всичко.

— Защо? Защото заключих вратата ли?

— Всички се качиха да си легнат — запъна се Маги.

Гейб спря пред нея и безмълвно се взря в зелените очи.

— Не желая никой да ни безпокои, докато разговаряме.

— За какво ще разговаряме? — попита тя нерешително.

Той сви устни и се пресегна за цигара.

— Например защо се страхуваш от мен.

— Просто съм нервна — поправи го Маги. — Не се страхувам.

— Обикновено те вървят заедно. — Гейб отиде до телевизора и го изключи, после се върна и седна до нея, като постави пепелник върху ниската масичка от стъкло и хром, и най-накрая се облегна назад. Известно време пуши мълчаливо и тя започна да се отпуска, тъй като нямаше вид, че ще ѝ се нахвърли. Едва тогава осъзна колко бе напрегната. — Така е по-добре — каза той и я погледна. — Сега ще ми кажеш ли защо си разстроена?

Маги стисна ръце в скута си и сведе очи към тях.

— Денис ме обвинява, че съм недостойна майка. В молбата си за попечителство е писал, че имам връзка с теб.

— Добре, скъпа, знаехме, че ще го направи, нали?

— Да, но вече го е направил! Това ще предизвика заглавия във вестниците, не разбираш ли? — попита тя с широко отворени очи. — Това ще засегне Джанет.

Лицето му се втвърди.

— Подценяваш капацитета на майка ми да търпи на болка.

— А ти го надценяваш — възрази Маги. — Тя е чувствителна жена и изглежда здравето ѝ не е цветущо, Гейб. Не желая да ѝ причиня това. Беки е съвсем малка, тя дори няма да го разбере, ала другите хора ще го разберат.

Той се загледа в края на цигарата си.

— Загрижила си се какво ще си помислят хората ли?

— Знам, че не те е грижа какво говорят за теб — смънка Маги. — Но аз не съм мъж.

— Слава богу — изрече бавно Гейб. Вдигна цигарата към устата си, отново дръпна и лениво се изпъна. — Уморен съм — каза неочаквано. — Не си бях дал сметка колко съм се отпуснал и омързеливил, като стоя цяла седмица вкъщи.

— Ти мързелив? — Тя се засмя. — Е, това вече е нещо.

Той опъна дългата си ръка на облегалката на дивана и се загледа в нея. Ризата покриваше гърдите му, а там, където бе разкопчана, разкриваше загоряла кожа и гъсти косми. Маги извърна очи.

— Това ми харесва — каза Гейб. — Обичам начина, по който реагираш. Дори не можеш да го скриеш. Оттук виждам как бие сърцето ти.

Тя преглътна паниката, която я обзе.

— Ти си много привлекателен мъж — каза уклончиво.

— Всъщност не съм — отвърна той. — Вероятно само ти мислиш така. Ала докато интересът ти е изключително към мен, не се оплаквам. — Гейб допуши цигарата си и се опъна по дължина на дивана, а силното му тяло го зае дотам, където седеше Маги.

— Истина ли е това, което каза на Беки? — обърна се тя към него.

— Разбира се, че е истина — отвърна той. — Тя трябва да расте в стабилна среда, има нужда от семейство, от място, където да се развива, без някой да ѝ пречи. Всичко това може да получи тук. Мога да ѝ дам почти всичко, което пожелае.

— Беки те обича — каза нежно Маги.

— Знам. Да си обичан е много голяма отговорност — каза Гейб и се наведе напред, за да изгаси цигарата си. — Затова бях искрен с нея. Ще има трудни моменти, в отношенията между хората винаги изникват. Тя трябва да направи своя избор.

— Когато е край теб, е съвсем различна — каза Маги, изправи се и се загледа в него. — Мъжете винаги са я плашили, но с теб е открита. Смее се и играе — не е същото момиченце, което доведох тук. И всичко това стана за малко повече от седмица.

— Не е била щастлива — забеляза Гейб. — Сама ми го каза. Страхувала се е, че баща ѝ ще я откъсне от теб. Сега не се бои. — Усмихна ѝ се. — Обясних ѝ как ще постъпя с него, ако опита да я вземе.

Маги се успокои още повече, очите ѝ предпазливо търсеха неговите.

— Обяви на всички, че ще се женим.

— Да, обявих... — Той се изпъна и облегна гърба си на ръкохватката на дивана. Беше присвил сините си очи и оглеждаше слабото ѝ тяло в пъстрата рокля. — Ела. — Тя се поколеба. Така Гейб изглеждаше много секси — опасно мъжествен. — Хайде — подкани я той. — Ще ти позволя да си поиграеш с гърдите ми.

Лицето ѝ стана мораво червено и Маги се загледа в него.

— Не съм виждала такава мъжка арогантност...

— Още нищо не си видяла — засмя се Гейб тихо. Неочаквано протегна здравата си ръка, дръпна я и тя падна върху него с такава

сила, че се замая. Той я държеше с две ръце за кръста и не ѝ позволяваше да се измъкне.

— Пусни ме — промълви задъхана, докато се опитваше да се освободи.

— Престани да се гърчиш, Маги — прошепна Гейб в ухото ѝ, — иначе ще ме принудиш да направя нещо драстично. — Изведнъж, когато устните ѝ се долепиха до неговите, тя започна да усеща онова, за което той говореше. Стегна се, опита се да се измъкне, ала Гейб я държеше с голямата си ръка за кръста. След малко Маги вдигна очи и ги впери в неговите, откривайки там весело одобрение и нещо като безмълвна гордост. — С теб съм повече мъж, отколкото някога съм бил с жена — каза, загледан в изненаданото ѝ лице. — За бога, възбуждаш ме само като вървиш из стаята, изобщо няма нужда да те докосвам.

— Това не е ли нормално за повечето мъже? — попита тя с горчивина.

— За мен не — отвърна той. — Аз съм на трийсет и осем години. Стигнал съм възрастта, когато по принцип, трябва да мине известно време, докато се възбудя. — Чак при тези негови думи Маги осъзна, че разговорът бе придобил много интимна насока и прехапа долната си устна. За нея беше ласкателно, че Гейб признаваше подобно нещо, но то се прибави към тайните ѝ съмнения дали би могла да го задоволи. Любовната игра бе едно, с него беше изключително приятна и ѝ харесваше. Ала любовната игра не означаваше секс. Той я погали зад ухото и предизвика приятни тръпки на местата, които докосваше. — Отпусни се — прошепна. — Много си напрегната, защо да се отбраняваш. Няма да ти се нахвърля насила. — По лицето ѝ изби руменина, до този необикновено мъжествен мъж отново се почувства на шестнайсет. Тя стисна леко раменете му и се опита да запази равновесие. — Хайде — не спираше Гейб. — Просто се отпусни. Няма да те заболи, ако отпуснеш тялото си до моето, нали?

— Ти си... — поколеба се Маги, докато търсеше подходящата дума.

— Какъв съм? — подразни я той и ухапа леко месестата част на ухото ѝ. — Възбуден? И изпитваш неудобство, че го усещаш?

— Да — отвърна тя направо и зарови лице във врата му.

Гейб разпери ръце на гърба ѝ и започна да я гали.

— Спокойно, скъпа — прошепна с дълбок, кадифен глас. — Просто се отпусни. Облегни се на мен, за да почувствам как бие сърцето ти.

— Гейбриел... — Защо гласът ѝ прозвуча така слабо и безпомощно?

— Точно така — промълви той. Почувства как напрежението напуска тялото ѝ, гърдите ѝ бяха като меки възглавнички до неговите твърди гърди, кожата на краката ѝ бе като коприна върху краката му. Гейб плъзна ръце до кръста ѝ, леко я притисна към ханша си и изпита вълна от удоволствие.

— Ох, не... Не бива! — извика Маги. Тялото ѝ бе разгорещено. Гейб притисна лице до нейното и намери устните ѝ. Във възцарилата се в стаята тишина единствените звуци бяха затрудненото ѝ дишане и триенето на плат върху плат, когато той я притисна още по-силно към себе си и като обезумял пхна език в устата ѝ. Тя не можеше да диша, не бе в състояние да мисли, нямаше сили да се бори. Предаде се изцяло, съзнанието ѝ беше блокирало, цялото ѝ тяло пулсираше от изключителни усещания, докато ръцете му я галеха безспир. Докосваше я така, както никога по-рано не ѝ се бе случвало, обхождаше всички нежни извивки на тялото ѝ, галеше гърдите ѝ, повдигна роклята ѝ така, че да гали дългите ѝ грациозни крака. — Гейбриел — изстена Маги.

Той захапа устните ѝ, зъбите му се врязаха нежно между тях, дъхът му беше топъл и миришеше на цигари върху подутите ѝ устни.

— Няма да те нараня — прошепна и я обърна бавно. Гласът му беше дрезгав от страст, цялото му тяло трепереше. Устните му бавно и решително се долепиха до нейните и тя почувства плътността им. Болка прониза тялото ѝ. Това бе и усещане, различно от друг път, когато само я целуваше и прегръщаше. Усети как я обхваща възбуда, сякаш кожата ѝ се бе събудила и всеки неин нерв бе оголен. Отвори очи, когато Гейб започна да разкопчава горната част на роклята ѝ и го изгледа почти обвинително, леко свенливо. — Имаш красиво тяло — прошепна той нежно, без да откъсва очи от нейните. — Искам да го погледам.

Тя разтвори устни.

— Боя се...

— Да, знам. — Наведе се и я целуна изключително нежно. — Няма от какво да се боиш. Ще правим малко любов, това е всичко. Както по-рано. — Тогава Маги се отпусна. Вярваше му. Гейб нямаше да я нарани. Не беше Денис. Тя сведе очи към ризата му, която ѝ пречеше да се допре до окосмените му гърди и да усети твърдите му мускули. Направи озадачена гримаса. Никога не ѝ се бе случвало да пожелае подобно нещо с друг мъж. — Какво искаш? — попита той, като започна да разсъблича роклята и комбинезона ѝ.

— Искам да те докосна — изрече замаяна.

На устните му заигра лека усмивка.

— Къде?

Маги веднага сведе очи.

— Тук — прошепна и прокара пръсти по ризата му.

— Тогава я свали — измърмори сухо Гейб. Тя никога не беше правила подобно нещо, но не беше чак толкова трудно. Тънките ѝ пръсти разкопчаха копчетата. След малко се показаха твърдите му мускули, гъстите черни косми и загорялата кожа на гърдите му. Маги почти спря да диша, като видя съвършената мъжественост до стегнатите мускули на корема му. Той пъкна дългия си крак между нейните. Малко я измести, ръцете му се раздвижиха и тя остана гола до ханша. Маги затаи дъх и се опита да дръпне роклята върху себе си, ала топлите му силни ръце я хванаха за лактите и свалиха ръцете ѝ надолу. Гейб бавно клати глава. — Никакви такива — прошепна. — Нямаш причина да се страхуваш от мен и аз никога няма да ти дам повод. Само искам да целуна гърдите ти, Маги.

Лицето ѝ пламна. Никога не би могла да си представи такъв пламенен поглед на суровото му лице. Той се усмихна и наведе глава към тялото ѝ, после разтвори топлите си и влажни устни и докосна с тях гърдата ѝ.

Тя потрепери. Сплете ръце на тила му и, докато чудото се извършваше с нея, бавно го привлече към себе. Тялото ѝ се раздвижи безпомощно. Издигна гърба си като дъга, а с ръце го притискаше към себе си.

Гейб вдигна глава, а Маги насочи устните му към другата си гърда и го притисна с последния остатък свенливост. Усещането на устните му върху гърдите ѝ бе опияняващо. От него дишането ѝ се ускори, тялото ѝ започна да тупти. Хареса ѝ.

Ръцете му се спуснаха по копринено гладката кожа на тялото ѝ, устните му се придвижиха към раменете ѝ, до гърлото и устните ѝ. Той с лекота съблече останалите ѝ дрехи и започна да я гали по най-неочакван и изненадващ начин.

Тя понечи да изрази протест, но устните му бавно запушиха нейните. Гейб пъхна езика си дълбоко в устата ѝ, ръцете му отново се раздвижиха и напипаха също така възбудена плът.

— Маги, скъпа моя, издаваш прекрасни звуци — прошепна усмихнат, докато движенията на ръцете му предизвикаха неволен отговор от нейна страна. — Точно така, сладка, просто си лежи и ме остави да ти покажа как трябва да бъде. Не, не се опитвай да избягаш. Няма да ти сторя нищо лошо. Няма да те нараня, моя малка, знам точно какво върша. — Наистина бе така. Знаеше! За малко да прехапе долната си устна, когато усети експлозивен спазъм на наслада, който я разлюля. Сълзи бликнаха в очите ѝ и Маги го погледна с безмълвно учудване, изведнъж тялото ѝ се разтrese от непоносимо гореща вълна. Той се наведе и я целуна много нежно. — Леко — прошепна. — Съвсем леко, Маги.

След думите му последва нова целувка, двамата усетиха вкуса на устата си и това повиши сексуалната им възбуда. В това имаше благоговение, необикновена красота.

Гейб се изправи с бавни и премерени движения и погледна безпомощното ѝ треперещо тяло, докато събличаше ризата и свали чорапите си. Обърна се и тя видя как свали всичко от себе си.

Не откъсваше очи от него, поглъщаше цялата му мъжественост в някаква омаяна наслада. Целият беше почернял, окосмените му мускули подскачаха при всяко негово движение. Той пое дълбоко дъх от искреното удоволствие, което си личеше в погледа ѝ, и почувства как го обзема гордост.

Маги не протестира, когато Гейб легна до нея. С изящните си ръце обхвана лицето му и го приближи до себе си, след което долепи устни до неговите. Леко потрепери, когато ръцете му се плъзнаха по мекото ѝ тяло, обсипвайки го с бавни ласки, и я притиснаха към пулсиращата му мъжественост, която тя бе довела до това състояние. Ала този път той не се отдръпна. Раздвижи се върху нея, за миг отпусна цялата си тежест, а после се облегна на ръце. Болната му ръка усети напрежението, но Гейб не трепна. Тялото го болеше, пулсираше,

гореше от желание да се слее с нейното. Трудно до болка му бе да се сдържа, да действа бавно. Ала трябваше. Не биваше да я плаши, не сега.

Кракът му я принуди да се раздвижи. Маги отвори очи и ахна, когато осъзна какво щеше да се случи, и то ѝ припомни всичките ѝ предишни страхове.

Обаче той го усети. Обхвана лицето ѝ с ръце и целуна затворените ѝ клепачи.

— Бог е сътворил мъжа и жената да се сливат по този начин — прошепна. — Не в животинска похот, а двамата трябва да споделят това, което правят. Искам да ти доставя удоволствие. Позволи ми да взема тялото ти. В замяна ще ти дам моето.

Тя потрепери от нежността в дълбокия му глас и бавните му движения.

— Гейб... Боя се! — извика и гласът ѝ прозвуча като жален вик — смесица от разбиране какво става и желание.

— Няма да те нараня — промълви той и се раздвижи нежно, като същевременно я гледаше в очите. — Гледай ме. Точно така, гледай ме. Почувствай ме, почувствай как тялото ми копнее за твоето...

Това бе най-невероятната интимност, която някога бе преживявала. С Денис никога не бе било така, той ѝ причиняваше болка, взимаше я насила и никога не обръщаше каквото и да било внимание на тялото ѝ. Но сега бе Гейб, спокойното му строго лице беше над нея, усещаше тялото му толкова топло и силно над своето, колкото тялото му.

Маги разтвори устни и дъхът ѝ секна, когато го почувства. Очите ѝ изразяваха искрено удивление. Не болеше. Изобщо не болеше, беше... Тя затвори очи и изохка. Беше нежно и бавно, той я изпълваше... Движеше се, спираше, вдигаше се, отново пробваше...

Ръката му се плъзна отстрани на тялото ѝ, а палецът му галеше втвърденото зърно на гърдата ѝ, устните му нежно се допираха до лицето ѝ, наслаждаваха му се, оценяваха го, докато тялото му вършеше чудеса при тази неочаквана интимност.

Гейб дишаше на пресекулки, както и Маги, ала всяко негово движение бе нежно, обмислено, неегоистично. Той погали назад овлажнялата ѝ от пот коса, докато тя трепереше под него, изпълваше се

нагоре, прегръщаше го, гласът ѝ трепереше от тихи звуци на удоволствие.

— Това не е секс, нали? — прошепна до ухото ѝ.

— Не — съгласи се Маги с писклив от нарастващото удоволствие глас. — Не, Гейб... Не е!

Сега ханшът му се движеше в бавен, нарастващ ритъм, кожата му се търкаше о нейната, изпотеното му тяло бе прилепнало към нейното, възглавниците на дивана са мърдаха под тях.

— Когато свършваш — прошепна на ухото ѝ той, — не викай. Ако искаш ме ухапи, впий нокти в мен, но не викай, защото ще ни чуят...

— Гейбриел... — Гласът ѝ бе надебелен от сълзите, които се бяха появили необяснимо защо. Тялото ѝ беше като марионетка, неговото тяло го управляваше, притежаваше. Тя копираше движенията му с отчаяно увлечение, замаяна от наслада, впиваше нокти в него, забиваше зъби в твърдото му рамо, езикът ѝ опитваше влажната му, солена плът.

Стана изведнъж. Като мълния, като лятна градушка. Най-изненадващо я заляха заслепяващи цветове като гореща, сладка лавина. Маги отметна глава назад и издигна тялото си нагоре от напрежение, което трябваше да бъде фатално, тъй като Гейб се сви в нея като стоманена закопчалка. Издаде звук, който не можа да чуе, заглуши го в кожата му, тялото ѝ започна да отразява неговите трескави, първични движения.

Двамата щяха да се сгромолясат, такава мисъл мина някъде дълбоко в подсъзнанието ѝ. Ще се сгромолясаме заедно и ще се нараним!

Докато мислеше това, тялото ѝ пламна от сладки пламъци. Чу дълбокия му глас, заглуши дрезгав стон, чувстваше го върху себе си, как тялото му се тресе. Съзнанието ѝ прие и внезапната забрава, която я обзе, последвалите сладки трепети от нещо, което не можеше да си обясни.

Цялата бе мокра. Едва дишаше. Сърцето ѝ биеше като лудо, както и неговото, почувства се страшно отпаднала.

Прегърна го през врата и премалаяла започна да го целуна. По гърдите, по раменете, по брадичката, навсякъде, където успееше. Леки

целувки на обожание, които имаха солен вкус и миришеха на одеколон и мъж.

— Ти ме люби — прошепна тя благоговейно.

— Да... — Ръцете му я придърпаха към тялото му, докато той се извъртя по гръб с тежка трепетна въздишка. — Никога не ми се е случвало такова нещо, Маги, никога през целия ми живот.

— Мислех, че ще си причиним болка един на друг — измърмори тя сънливо. — Беше толкова напористо...

— Напористо и с голяма нежност — засмя се Гейб. — Боже мой, как внимавах... — Той дълбоко пое дъх и я притисна към себе си. — Всяка част на тялото ми се отнасяше нежно с теб!

Маги потрепери от емоциите, които издаваше строгият му глас, от това, че го усещаше, от мириса му. Прилепнала бе към него, бе сгушила лице до гърдите му и сълзите мокреха бузите ѝ.

— Вече няма да възразя.

Гейб се смръщи.

— За какво няма да възразиш?

— Ако Денис ни обвини, че сме любовници — прошепна тя до ухото му. — Иде ми да го изкреця пред света, да кажа на всички какъв невероятен любовник си.

Той захапа ухото ѝ.

— Майка ми ще се шокира. Не ме е отгледала, за да съблазнявам жени в гостната ѝ.

Маги вдигна глава и се огледа като замаяна.

— Боже мили — успя да изрече едва-едва и сведе очи към него.

— Стряскащо, нали — смънка Гейб усмихнат и хвърли поглед към разхвърляните дрехи на пода. След това пак я погледна. — Шокиращо. Ала хубаво. Нормално. Какъвто ще бъде и бракът ни.

— Няма нужда да се жениш за мен — подзе тя.

— Искам да бъда заедно с теб — каза той простичко. — Денем и нощем. Оттук нататък това, което току-що правихме, ще разкрасява живота ни. Винаги можеш да познаеш кога някои хора са любовници — добави тихо. — Обзалагам се, че още щом ни видят, всички в къщата, с изключение на Беки, ще разберат какво се е случило ме ду нас.

— О, не — изохка Маги и закри лице.

— Не се притеснявай — успокои я Гейб и я погали нежно по гъстата къса коса. — Не бива да се срамуваш от нещо толкова красиво. Сега ти си моя жена, моя съпруга. Ще се грижа за теб и за Беки, докато съм жив. Двамата с теб ще си изградим хубав живот.

— Голяма отговорност е да поемеш готово семейство — изрече тя тихо.

— Харесвам си моето готово семейство. — Засмя се. — Беки е смело дете. Ще се радвам да бъда неин баща. Както и на другите ни деца — добави и вдигна главата ѝ нагоре. — Искаш ли да имаш деца от мен?

Маги го погледна с разширени очи. Сега беше напълно естествено да разискват тази тема. Мисълта не ѝ се стори неподходяща и тя се зачуди защо. Не го обичаше. Вярно, той я привличаше, харесваше го. Обаче Гейб не я обичаше. Изпитваше сексуално влечение и привързаност към нея. Но пък как се любиха... Наистина приличаше на любов.

— Да — отвърна Маги протичко. — Искам да имам деца от теб. — Думите, които изрече, имаха толкова дълбоко значение, че той потрепери. Неволното движение на тялото му го изненада и Гейб се намръщи. Ставаше неуправляемо. Желаше я, имаше я. Ала отново я желаше, а този въпрос за децата го зададе импулсивно, не беше мислил по него, но се развълнува при мисълта, че тя можеше да забременее от него. Съзнателно да ѝ направи дете... Сърцето му се разтуптя. Маги забеляза израза му и не можа да го проумее. Очите ѝ търсеха неговите с интерес. — Какво има? — попита тихо.

— Мислех си как ще ти направя дете — отвърна той с напрегнато изражение. — Тази мисъл ме възбуди...

Тя се усмихна доволна. Това трябваше да е добър знак.

— Още съм на хапчета.

— Не исках да кажа, че още тази вечер трябва да заченем ново семейство — продължи Гейб, възвърнал разсъдъка си. Засмя се, като седна и я привлече към себе си. — Трябва да се оженим и да привикнем един към друг, преди да предприемем тази стъпка. Беки ще свикне по-бързо, ако известно време сме само в този състав.

Изумително, колко съобразителен беше. Маги нежно го докосна по лицето.

— Като дете сигурно си бил като нея, нали? — попита. — Стеснителен, самотен и малко тъжен.

Той стисна зъби.

— Да.

— Нямах намерение да се вра в твоите работи.

Гейб въздъхна и вдигна дланта ѝ към устните си.

— Не съм свикнал да споделям каквото и да било — каза. — Особено пък какво чувствам. Дай ми време. Досега бях самотник.

— Аз също — призна тя. Огледа го с ласкав поглед и изведнъж усети, че го притежава. — Никога не съм обичала да го гледам — каза разсеяно, после се изчерви, а той се засмя.

— Харесва ми твоето изчервяване — промърмори Гейб и я притисна към себе си. — Ще ми липсва.

— Казваш го така, сякаш имаш намерение да ме излекуваш от него — пошегува се Маги.

— Когато свърша с теб, бъдеща госпожо Коулман, ще останеш изумена. — Наведе се към нея, за да прошепне нещо в ухото ѝ и тя ахна. Той пое звука с уста, завъртя го чувствено и Маги стисна ръцете му с безпомощно удоволствие. Гейб отдели устните си от нейните, а изразът на лицето му изобразяваше неохота. — Отново те желая — каза тихо. — Ала мисля, че идеята не е много добра. — Тя се взря в него и изчака да ѝ каже защо с въпросителен поглед. Той нежно докосна устните ѝ с пръст. — Не бях го планирал. Исках само малко любовна игра, но нещата излязоха извън контрол. Исках, когато се оженим, всичко да бъде идеално и пълно в първата ни брачна нощ. Отнех ти го.

— Мъжете обикновено не се чувстват виновни, че са съблазнили жена — забеляза Маги.

— Чувствам се така, сякаш съм съблазнил девственица — прошепна Гейб, втренчил поглед в шокираните ѝ очи. — Ще липсва нещо, Маргарет. Докато не сложиш пръстен, повече няма да те взимам. Смятам, че дълбоко в себе си ще си доволна.

Дълбоко в себе си тя наистина беше доволна. С нови очи погледна суровото му изсечено лице. Той виждаше толкова неща, заровени дълбоко. Сякаш четеше мислите ѝ.

— Много ми хареса това, което стори с мен — прошепна Маги. — Ще бъда много доволна, ако... Ако го правим всяка вечер, след като

се оженим.

Гейб се наведе и я целуни по устните с нежно благоговение.

— Без повече страхове?

Тя поклати глава.

— Как бих могла да се страхувам след това.

— Невинаги ще бъда толкова нежен — призна той искрено, като я гледаше кротко с присвити очи. — Все пак ще искам и ти да проявяваш страст. Ще поискам нещо по-диво и разгорещено. Този път беше главно за теб. Хареса ми, не ме разбирай погрешно. Ала харесвам по-другояче.

Маги се изчерви.

— Какво харесваш?

Той я погледна в очите.

— Ще ти покажа, след като се оженим. — Тя малко се разтревожи. Дали щеше да иска много неща? Дали щеше да бъде жесток? Няма ли да пожелае да ѝ причини болка? — По дяволите — възкликна рязко Гейб. — Не така! За бога, говоря ти за любов, а не за ориенталски мъчения.

Маги прехапа устната си.

— Извинявай, нищо не разбирам от тези неща.

— Да, знам. И ти извинявай. Ужасно съм гладен! — Той я обърна, въпреки че болната ръка го заболя, и я сложи върху себе си така, че ханшът ѝ бе притиснат силно към неговия. — Почувствай ме — каза шепнешком.

Тя разтвори уста.

— Нямам нищо против...

— Аз пък имам... — Отмести я настрани и се изправи, настръхнал от мъжествен яд, докато събираше дрехите си с резки движения.

Маги го наблюдаваше, възхитена от плавната грация на тялото му, докато Гейб се обличаше със сръчни, сигурни движения.

— Много хубаво е да те гледа човек — промълви тя разсеяно.

— Ядосан съм — изсумтя той. — Не предизвиквай съдбата.

— Защо? Какво ще направиш? — пошегува се усмихната.

Гейб я изгледа.

— Наистина ли искаш да знаеш? — Наведе се, както бе с разкопчана риза, и я прихвана с ръце от двете страни. С коса, паднала

над челото му, с подпухнали устни, с присвити очи имаше толкова чувствен вид, че ѝ се прииска да се надигне и до изнемога да нацелува твърдите му устни.

— Да — предизвика го Маги.

— Ще те хвърля на килима — прошепна той с престорена ярост, — там ще те разсъблека и ще ти се наслаждавам, докато започнеш да викаш за помощ.

— Как ще ми се наслаждаваш? — прошепна тя в отговор с разтворени устни. — Покажи ми...

Дъхът му секна в гърлото. У нея имаше потенциал, имаше и страст. Били са задушени, но Гейб щеше да ги възроди. Щеше да направи така, че Маги да изгаря за него. Знаеше, че може да го направи.

Той се наведе и притисна разтворените си устни в нейните в груба, възбуждаща ласка.

— Ето така — промърмори. — И така... — Облиза с език устните ѝ и го пъхаше в устата ѝ за кратко, докато тя се повдигна към него с тих стон. Обаче Гейб се отдръпна назад и се усмихна съблазнително. — Следващия път — каза докато я наблюдаваше. — Тогавя ще трябва да сложим радио до нас, за да заглушава звуците. Вдигащ много шум.

— Ако вдигам шум, това се дължи на теб — отвърна Маги и се засмя. Косата ѝ бе разплетена, гримът ѝ бе изчезнал, ала все още изглеждаше добре. — Ти ми причини всички тези смущаващи неща.

— Смущаващи ли бяха? — попита той с любопитство.

Тя сведе очи към широките му привлекателни гърди.

— Испитах удоволствие. Беше шокиращо — поправя се. — Страшно ми хареса. Всяка секунда. Нямах представа, че жените могат да изпитат такава наслада.

— Боже мой, той май е бил безнадежден? — попита Гейб рязко.

— В емоционално отношение мисля, че е такъв. Същият си е. Дори малко съжالياвам съпругата му. — Маги вдигна очи. — Никак няма да му хареса, че Беки ще остане тук. За да се пребори, ще измисли всякакви мръсни номера. Винаги е ревнувал от теб, макар че между нас никога не е имало нищо, но моите родители те обожаваха. Непрекъснато говореха за теб.

Той се усмихна.

— Аз също ги харесвах. Остави грижата за това животно, бившия ти съпруг, на мен. — Помогна ѝ да се изправи и притисна към слабото си отпуснато тяло. — Тревожи се само за мен.

Тя обви врата му с ръце.

— Искам да се любя с теб — каза с неочаквана страст и го погледна в очите. — Искам да ти дам такова удовлетворение, каквото ти ми даде.

— Ти го направи — каза Гейб, смаян. — Не разбра ли?

Маги леко се изчерви.

— Ти беше много тих...

— Винаги съм тих — отвърна той. — Ала въпреки всичко го почувствах. Ти свърши малко преди мен — добави с нежна усмивка. — Ти изобщо не беше в състояние да забележиш какво става с мен. Усетих как тялото ти се разтресе...

— Мълчи — прошепна тя и се притисна по-близо до него.

— Не бива да изпитваш неудобство да говориш за тези неща — каза Гейб в ухото ѝ и оправи гърба на роклята ѝ.

— Ще свикна — обеща Маги. — Обаче всичко е така ново.

— Така е. — С нея всичко изглеждаше ново. Той затвори очи и облегна глава върху косата ѝ. Миришеше му на цветя. Всъщност тя цялата миришеше така. Тялото ѝ беше меко и топло и неговото реагира отново. Този път, когато го усети, Маги се засмя доволна. — Магьосница! — извика Гейб, изненадан, че сам се засмя. — Смятах те за прекалено срамежлива да говориш за това.

— Аз съм само срамежлива, но не и безчувствена — пошегува се тя и се притисна към него. — Гейб, харесва ми... Когато това става. Харесва ми да съм жена.

Той пое дълбоко дъх и гърдите му се издуха така, че сякаш щяха да се пръснат.

— По-добре да си кажем лека нощ, преди отново да загубя ума. — Вдигна глава и я погледна в очите. — Извинявай, че те насилих. Искам да се ожения за теб. Макар че, не исках да те притисна до стената.

Маги сложи ръка на ризата му.

— Всъщност не ме притисна до стената, а ме положи на дивана и...

— Млъкни — измърмори Гейб дрезгаво и я ощипа.

— Ти престани — отвърна тя предизвикателно. — Аз съм голямо момиче, ако не желаех, можех да кажа не.

— Глупости — изсумтя той. — Ти почти не беше на себе си. Аз съм този, който трябваше...

— Глупости ли? — погледни го въпросително.

Гейб я погледна.

— Е, трябва да се съобразяваме с Беки — каза той и отмести очи. — Пред нея не мога да използвам обичайния си речник, нали?

Маги се усмихна доволна. Гейб правеше така, че слънцето да изгрее, направи я пълноценна, свободна и много щастлива.

— О, Гейб — прошепна тя, внезапно го прегърна и се притисна към него. — Ти си чудесен.

Той инстинктивно знаеше, че обикновено Маги, също като Беки, избягваше физически контакт. Фактът, че се е отпуснала толкова с него, та да го прегръща по своя воля, го смая. Прегърна я, въпреки болката в тялото си.

— Скъпа, радвам се, че мислиш така — прошепна в ухото ѝ. Докосна го, възхити се на копринената му мекота. Ръцете му леко се свиха и Гейб се усмихна. — Никога не съм си представял, че ще бъде така — каза разсеяно и се погали в бузата ѝ. — Мечтаех си как ще те разсъблека, как ще те докосвам. Дълго след като си замина, те сънувах. Тогава трябваше да осъзная...

— Какво? — сънливо попита Маги.

Той се спря, изненадан от това, което му хрумна. Не му обърна внимание, помъчи се да го забрави. Нямахше да стане, просто не би го разрешил.

— Нищо — отвърна. — Мислех си за миналото.

Тя отмести очи от широките му гърди към прозореца зад него.

— Гейб... Същото ли беше с нея?

Той леко се скова.

— С коя нея?

Бързо пое дъх, колебаеше се. Не желаше да говори за това, не желаше да си спомня.

— Не биваше да питам — каза Маги, когато си даде сметка, че му бе задала твърде личен въпрос, и вдигна глава. — Нямам право да ти задавам такива въпроси.

— Нямах ли? — отвърна Гейб тихо. — След като сме били толкова интимни? — Погали я по лицето. — Маги, никога и с никоя жена не е било така — каза най-накрая. — Дори и с нея... — Тя разцъфна пред очите му, изведнъж лицето ѝ стана лъчезарно, неочаквано красиво. Той се засмя нервно. Не би могъл да си представи, че ще се чувства нервен с Маги. Наведе се и потърка устните си в нейните. — Върви да си легнеш. Сутринта пак ще говорим, на ясна дневна светлина. Вечер си много съблазнителна, а вече извършихме една голяма грешка благодарение на моето внезапно падение.

— Беше много хубаво внезапно падение — прошепна тя.

— И аз така мисля. — Пусна я. — Хайде, върви. Търпението ми съвсем ще се стопи, ако продължаваш да ме гледаш по този начин.

— Все пак човек може да се надява, нали? — въздъхна театрално Маги и го погледна като влюбено кученце. Гейб се загледа в нея и тя се засмя. — Лека нощ — каза весело и го остави, без дори да осъзнае внезапната промяна в държанието си, беше станала закачлива. Ала той я забеляза. Очите му блеснаха с мека светлина, в която прозираше надежда. Усети първата тръпка, че я притежава.

Тя изобщо не беше неприятна.

ОСМА ГЛАВА

На разсъмване Беки скочи в леглото на майка си, прегърнала кученцето.

— Мамо, събуди се! — засмя се тя. — Виж, слънцето изгря!

— Добре, кажи му да се скрие — измърмори Маги и закри главата си с възглавницата.

— Трябва да станеш! — настоя момиченцето.

— Защо? — попита майка ѝ изпод възглавницата.

— Защото ще ходим за риба — се чу дълбок мъжки глас над нея. Изведнъж завивките и възглавницата бяха хвърлени. Маги остана да лежи безпомощна по бледосинята си нощница и се взря в засмяното лице на Гейб.

— За риба ли? — зяпна го със сънени очи. Той беше облечен с джинси и шарена риза, изглеждаше свеж, отпочинал и жизнен. А тя се чувстваше като изстискан парцал.

— Да ловим риба — отвърна Гейб — Беки, мила, слез долу и кажи на Джени, че искаме голяма закуска, след това кажи на баба си, че ще тръгнем, преди да е станала. Разбра ли?

— Да! — Беки скочи, притиснала кученцето към светлосинята си блузка, и изтича с развята опашка.

— Толкова съм уморена — изохка Маги. После се събуди напълно и осъзна, че не само бе уморена, а усещаше болки и знаеше от какво, от което се изчерви.

— Нищо чудно, че си уморена — смънка той с лукава усмивка. Седна на леглото до нея, опря се на ръце и се надвеси над нея. — М-м-м, колко си хубава, когато се събуждаш — каза гласно, любувайки се на разрошената ѝ коса и зачервеното ѝ овално лице.

— Ти също си хубав — отвърна тя, загледана възхитена в него с големите си зелени очи. — Добро утро.

— Добро утро, слънчице — пошегува се Гейб и се наведе над топлите ѝ меки устни. Той проявяваше нова нежност, която се излъчваше от него като пролетно слънце. Маги я усети и зарадвана се

пресегна, за да приближи гърдите му към себе си. — Рисковано е — прошепна Гейб до устните ѝ. — Почти гола си. Усещам те дори през нощницата.

— Аз също те усещам — прошепна тя в отговор и притисна с ръка твърдите му широки гърди. — Иска ми се...

— Какво? — попита той нежно.

— Да отидем на самотен остров само за няколко часа — отвърна Маги. — За да не ни вижда и чува никой и да бъдем както снощи.

— Тук наоколо няма самотни острови — каза Гейб с усмивка и приглади косата ѝ назад. — Аз също го искам. Много е хубаво да се люби човек с теб. — Като чу думата „люби“ тялото ѝ изтръпна и тогава си спомни какво бе казал, че това съвсем не било секс. Наистина не беше. Сексът носи само физическо удовлетворение, кратко удоволствие. Онова, което преживяха, беше някак по-дълбоко. Почти благоговейно... Тя се загледа в светлосините му очи и забеляза дребните бръчици около ъгълчетата им и колко дълги бяха клепките му. Веждите му бяха гъсти и тъмни, импулсивно ги приглади с ръка. Опияняваше се, когато го докосваше така, а на него явно му бе приятно. Беше затворил очи. — Продължавай — тихо каза той. — Щом искаш, изследвай ме. — Тя го направи. Беше вълнуващо да прокара пръсти по слабите му страни, там, където носят му някога е бил счупен и бе леко изкривен, по изрязаните твърди устни, по упоритата брадичка. Не беше красив, но притежаваше вътрешна привлекателност, която го правеше неустоим, а тялото му бе великолепно, помисли си с въздишка. — Харесва ми — измърмори Гейб, докато Маги плъзгаше ръце надолу по гърдите му. — Харесва ми допира на пръстите ти.

— Аз пък обичам да те докосвам — призна тя и това ѝ се стори очарователно. — Никога не съм изпитвала желание да докосвам някого — добави неопределено. — Много странно, че не мога да се спра.

Той отвори очи и се взря в нейните.

— Това звучи сериозно.

— Така ли? — отвърна Маги на критичния му поглед. — Не се тревожи толкова — усмихна се тя. — Няма да се влюбя до полуда и да залепна за теб.

— Слава богу — въздъхна Гейб, без да се замисли, и се усмихна. — Не бих искал влюбена до полуда жена да тича след мен по цял ден.

Маги сведе очи към гърдите му, за да не забележи, че нехайната му забележка я бе обидила. Всъщност защо би трябвало да има значение? Гейб не я интересуваше.

— Е, няма опасност това да се случи — каза му твърдо.

Направи му впечатление, че забележката ѝ го подразни. Искаше ли тя да го обича? Отдръпна се малко смутен.

Маги изглеждаше тъжна. Лицето ѝ бе загубило прекрасния си жизнен цвят и изглеждаше странно напрегнато.

— Хей — каза той меко и вдигна брадичката ѝ нагоре, докато очите ѝ срещнаха неговите. — Какво има?

— Нищо — отвърна тя веднага. — Просто се замислих дали трябва да се женим...

— Харесвам те — каза Гейб неочаквано. — Ти не ме ли харесваш?

— Харесвам те! — възкликни Маги въодушевена и усмихната. — При това много те харесвам!

Той се засмя.

— Физически двамата създаваме нещо красиво и трайно. Защо приятелите да не се женят?

Тя не можа да измисли нито една причина. Винаги съществуваше надежда, че любовта ще дойде, че Гейб ще се научи да я обича, разбира се, че имаше надежда.

Маги въздъхна и си помисли колко бе прекрасен, мъжествен и привлекателен. Щеше да бъде неин. Никоя друга жена нямаше да го познава, както тя. Той щеше да бъде нейният мъж. Изцяло. Маги усети прилив на неустойимо желание да го притежава. Искаше Гейб да носи халка, искаше всички да знаят, че той ѝ принадлежи. Стресна се от собствените си смели мисли.

Зелените ѝ очи се впиха в строгото му лице и тя си помисли: обичам го. Винаги съм го обичала.

Тази мисъл направо я смая. Да, действително го обичаше. Иначе не би могла да му се отдаде, както стана предишната вечер. Особено след като белезите от първия ѝ брак още не ѝ бяха изчезнали. Защо по-рано не го бе осъзнавала? Това, че бяха свършили заедно, не би могло да бъде така дълбоко, ако бе само физическо изживяване.

— Нещо те тревожи — повтори той и се смръщи.

— Не! — Маги седна в леглото, приглади косата си назад и се насили да се усмихне. — Честно, не се тревожа. Само не съм сигурна дали си спомням как се лови риба!

— Ще ти покажа. Това и други неща — обеща Гейб и безгрижно се наведе, за да я целуне по устните.

Тя ахна от нежната целувка. Изведнъж ѝ се стори така хубаво да разбира как се чувства и той да я докосва. Тихо изохка и разтвори устни.

Гейб затаи дъх, когато Маги така неочаквано се предаде. Сърцето му заби като лудо. Вдигна глава и я погледна, почувствал се пълноценен мъж, който изпитва истинско желание.

Слабите му пръсти хванаха презрамката на нощницата ѝ и бавно я смъкнаха надолу, откривайки една напрегната хубава гърда.

Тя разтвори устни. Отпусна глава назад. Наблюдаваше го, харесваше ѝ как я гледаше той, в очите му прочете явното желание.

— Докосни ме там — прошепна Маги дрезгаво.

Сърцето му подскочи и сякаш спря на гърлото му. Тя щеше да се окаже костелив орех. Не го очакваше. Вече не знаеше какво бе очаквал. Ръката му се плъзна по рамото, по ръката ѝ, по ребрата ѝ и малко понагоре, колкото да заблуди с лъжливи надежди. Видя как зърното ѝ се втвърди, докато го пипаше, чу я как учестено диша.

— Ръцете ми ли желаяш, или устните? — прошепна той и леко докосна устните ѝ със своите. Маги безпомощно стисна на раменете му.

— Всичко — прошепна му в отговор с треперещ глас. — Всичко!

— Тогава ще трябва да почакаш — каза Гейб и бавно се наведе. — Не може да предприемем нищо сега.

Но му се искаше. Хвана гърдата ѝ с ръка и се наслади на меката ѝ тежест, когато се наведе напред да я опита нежно с устни, език и зъби. Маги скимтеше. Този звук го възбуди до такава степен, че не можеше да издържа, ала трябваше да запази присъствие на духа, да бъде нежен, трябваше... Господи!

Той я бутна върху възглавниците и легна върху нея. Лицето му бе напрегнато от страстта, държеше я здраво с ръце.

— Направи го — предизвика го тя. Очите ѝ бяха широко отворени и пламенни, дълбоко в тях се четеше първата искра на изгарящото желание да го притежава — Направи го. Рискувай.

Цялото му тяло се разтресе от усилието да се овладее. Маги беше сирена, която лежеше и с очи го предизвикваше, тялото ѝ се поддаваше с много обещания. Беки... Беки можеше да се върне всеки момент.

Гейб пусна китките ѝ.

— Беки — прошепна. — Ще ни види.

Тя примигна, сякаш не бе достатъчно светло. После затаи дъх и го погледна, мисълта бавно проникна в съзнанието ѝ.

— Ох...

— Наистина, ох... — Гейб изправи гръб и я привлече към себе си леко развеселен от израза на лицето ѝ, макар че и той страдеше. — Не само аз се увличам — каза лукаво. — Какво искаш да направя, за бога? Да те взема при широко отворената врата?

Маги се изчерви до корените на косата си. От устата му прозвуча така, сякаш ставаше дума да се изтъркалят в сеното, и заради това го намрази. Не си даде сметка, че той също изпитва желание, което остава незадоволено. Разбра само, че я засегна.

— Извинявай — промълви и се опита гласът ѝ да прозвучи нормално. — Забравих. По-добре да се облека.

Гейб неохотно я пусна и видя как тя вдигна презрамката на нощницата си. Лъчезарното ѝ сияние угасна още преди да стигне до гардероба, откъдето извади джинси и зелена блуза.

Той бавно се изправи на крака, приближи се и застана зад нея, без да я докосва.

— Не се свивай в черупка — каза нежно. — Казах ти. Непохватен съм в тези отношения. Просто се... Изненадах се. Това е.

Маги също бе изненадана, защото току-що откри, че бе влюбена в него. Как би могла да го признае, след като Гейб се женеше за нея заради Беки? Така каза. Физическата магия беше утешителна печалба. Той не я обичаше. Не желаше да обича никого.

Тя направи всичко възможно да се държи както обикновено и се обърна с усмивка.

— Аз също се изненадах — призна с лек, несериозен тон. — Нищо не се е случило.

Гейб я погледна в очите.

— Не исках да те обидя.

— Не си ме обидил — каза Маги бързо. Прекалено бързо. — Ще се облека. Къде ще ходим?

— До езерото — отвърна той. — В него съм развъдил риба.

— Ще трябва да сложиш стръвта на въдицата, ако използваш пролетни гущери — измърмори тя. — Нямам нищо против червеите, но не обичам гущери.

— Добре. — Маги се обърна с дрехите в ръце и го погледна. Гейб схвана намека със закъснение. — Ще отида да приготвя такъмите. — Спря на вратата, обърна се и я изгледа твърдо със сините си очи. — Когато се оженим, няма да излитам от стаята. Според мен женените хора не трябва да чувстват неудобство, когато се събличат пред очите на другия.

— Нито пък аз — съгласи се тя спокойно. — Но още не сме женени.

— В петък ще бъдем — напомни ѝ той и излезе от стаята, без да каже дума повече. Тогава Маги за пръв път чу кога ще бъде сватбата.

След закуска се изненада, когато научи, че няма да ловят риба с въдици, а с тръстикови пръчки.

— Моля? — възкликна и се загледа в старата страшно дълга пръчка, която ѝ подаде Гейб. — Ще ме караш да ловя риба с това? Не е ли опасно? Къде е макарата? Къде е...

— Всичко е на едно място, не виждаш ли? — отвърна той спокойно. — Въдица, тежести, плавей, корда, която издържа тринайсет килограма и половина, и кутия с червеи. Ето.

Тя грабна кутията с червеите и пръчката и го зяпна.

— Това ранчо струва цяло състояние, а ти не може си позволиш въдица със спининг?

— Не го правя за по-евтино — заоправдава се Гейб.

— Велосипедите имат спици — каза важно Беки и вдигна очи към тях. — Учихме за това в училище.

— Не, не, скъпа, става дума за въдица за ловене на риба — обясни ѝ Маги. — Представлява пръчка с макара, която не се измята.

— Градски глезотии... — Той я изгледа намръщено. — Какво, да не би да не може да се лови риба без скъпо оборудване? Сигурно си свикнала с ароматизирана стръв и електронни джаджи, които привличат горките стари риби...

— Не съм! — сопна му се тя. — Мога да улова риба и с бамбукова пръчка!

Гейб скръсти ръце на широките си гърди.

— Докажи го.

— Добре, ще го докажа!

Маги грабна пръчката, излезе от къщата и тръгна към езерото, което се намираше на няколко метра надолу по прашния черен път.

Беки се изкикоти, държеше пръчката си над рамото и заедно с Гейб следваха майка ѝ на почетно разстояние.

— Мама никога не е била толкова смешна — обърна се тя към Гейб. — Май се е променила.

— Да, нали? — ухили се той, докато наблюдаваше изправения гръб на Маги, която крачеше пред тях.

— Тя може ли да лови риба? — попита Беки.

— Не съм сигурен — отвърна Гейб. — Сигурно. Ще разберем, нали, мила?

— Да...

Седяха на брега на езерото повече от два часа. Когато се върнаха в къщата, се оказа, че Беки бе уловила риба. Гейб също бе уловил риба. Маги бе намокрила джинсите си и бе счупила пръчката си.

— Горката мама — въздъхна Беки. — Жалко, че не можа да уловиш нищо.

— Нямахме скъпа въдица с макара — обади се Гейб със сериозно изражение. Маги замахна да го ритне по много мъжествения задник, ала падна на своя, когато той се обърна, предусетил ритника, и отстъпи настрана.

Изразът на лицето ѝ беше смешен. Гейб се засмя и ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да се изправи.

— Следващия път не се пали толкова — измърмори той, доволен от проявата ѝ на смелост. — Ще те боли, като сядаш — добави с невинен поглед.

Лицето ѝ се покри с руменина при този намек и веднага тръгна с Беки, без да му обръща внимание.

— Нали е весело? — каза Беки, понесла на връв рибата, която бе уловила. — Ние сме като истинско семейство. Много се радвам, че мога да остана тук.

Гейб я погледни.

— Аз също се радвам — каза. — Хубаво е да имам своя дъщеря.

Маги се разчувства при тази мисъл. Обаче познаваше Денис и изпитваше страх. Гейб бе невероятен, но какво би могъл да стори човек с мъж като Денис, който не играеше честно?

Този проблем я мъчеше и тя не можеше да му намери разрешение. Помисли си да поговори с Гейб, ала знаеше, че няма да я изслуша. Той дори не взимаше на сериозно делото за попечителство, напълно сигурен беше, че ще спечелят. Маги не беше толкова сигурна. Освен това се боеше. Беки беше целият ѝ живот. Би направила всичко, за да не може Денис да я използва като ключ към тръста на дъщеря си. Всичко!

Гейб определи час да им вземат кръв и на другия ден, след като излязоха от кабинети на лекаря, двамата подадоха молба в общинския съд. Тогава започна чакането.

Джанет помогна с поканите, които бяха направени по телефона, тъй като нямаше време да се отпечатват и изпращат покани.

— Всичко ще бъде наред, мила — увери тя Маги. — Каним едни приятели от Хюстън — Джон Дуранго и жена му Маделин. Женени са от четири години и имат две момченца. Отначало смятаха, че синовете им ще бъдат еднотайчни близнаци, но те са съвсем различни. Изобщо не си приличат.

— Това може да е добър знак — отбеляза Маги.

— Права си. — Джанет я изгледа внимателно. — С Гейбриел ще имате ли деца?

— Да — отвърна Маги усмихната.

Джинет кимна.

— Браво. Много съм доволна. — После продължи да върти телефоните.

— С какво се занимава семейство Дуранго? — попита Маги Гейбриел на следващия ден, преди той да тръгне, за да свърши с дамгосването на говедата.

— С какво се занимават ли? — изгледа я Гейб. — По дяволите, Джон има нефтена компания.

— Извинявай, не чета мислите на хората — изгледа го гневно тя.

— Маделин пише трилъри. Написа „Островърха кула“, която заснеха като минисериал по телевизията.

— Това е една от любимите ми книги! Значи ти познаваш писателката, която е написала романа.

— Да, познавам я — каза той. — Тя е просто жена.

— Обаче е писателка!

— Просто жена — наблегна Гейб, — с чудесен талант, много чувствителна. Просто заниманието ѝ е да пише, когато се запознаеш с нея, ще разбереш какво имам предвид. — Той сви устни. — Маделин захвърли един пай по Джон, заля го със спагети, заряза го на черен път с развалена кола. Боже мой, направо има късмета да оцелее, докато най-после се съгласи да се оженят.

— Звучи като доста грубо ухажване — отбеляза Маги.

— Така си беше. Беше забременяла от него — допълни Гейб тихо. — Опита се да избяга, защото си беше вгълпила, че той иска да се оженят само по задължение.

Тя го погледна в очите.

— Така ли беше?

Гейб се усмихна.

— Той я обичаше от години, обаче дотогава Маделин не знаеше.

— Какъв добър край.

— И те така си мислеха. Братът на Джон, Доналд, я свалеше, ала се отказа благородно от надпреварата, замина за Франция и там се ожени за хубава млада художничка. Сега имат дъщеря. — Той приглади с ръка косата ѝ назад. — Не стой на слънце. Ще изгориш.

Маги се намръщи.

— Виж се ти как си загорял.

Гейб се ухили.

— Кожата ми е станала като животинска — отвърна. — Повече от това не мога да изгоря. — Прииска ѝ се да се вдигне на пръсти и да го целуне, ала после се сети, че той не желае нейната любов. Бракът им нямаше да бъде по любов. Не биваше да го забравя. Гейб разроши косата ѝ с обич. — По-късно ще се видим. — Слезе от верандата и запали цигара, всяка негова стъпка бе уверена, пружинираща. Тя обичаше да го гледа как върви. Беше толкова гъвкав. Толкова мъжествен.

Обърна се и въздъхна дълбоко. Трябваше да престане да го люби с очи. Само той да не забележи. Все пак не желаше това от нея.

През следващите дни Гейб явно не желаше нищо друго от нея, освен компанията ѝ. Вечерта, преди да се състои тихата церемония в близката църква, Маги бе необичайно нервна. Гейб дори не я бе докоснал след онази сутрин, когато ги заведе с Беки за риба. По груб начин проявяваше внимание и любезност, но нищо повече.

— Кога ще пристигне семейство Дуранго? — попита го тя след вечеря, когато Джанет отведе Беки горе, за да прочете приказка, а Джени си тръгна.

— Сутринта — отвърна той. — Ще пристигнат със самолет и още същият ден ще си заминат. В момента Джо урежда някои финансови дела. Цената на нефта стига най-ниското си ниво. Той много бърза да вложи капитал в различни предприятия.

— Много лошо — забеляза Маги. Отпи от кафето си без да обръща внимание на безмълвния му настойчив поглед.

— Представи си, че един ден загубя всичко — внезапно каза Гейб и се облегна на стола. — Какво ще правиш?

Тя вдигна вежди въпросително.

— Ще си намеря работа, разбира се.

Той се изсмя.

— Винаги казваш неочаквани неща. — Поклати глава. — Ще си намери работа. Ще ме напуснеш ли?

— Не, няма да те напусна — отвърна Маги разумно. — Защо да те напускам?

— Не ми обръщай внимание. Май мисля на глас. — Гейб допи кафето си и се изправи. — По-добре иди да си починеш. Утре ще бъде изморителен ден. Взе ли пръстените?

Беше ѝ ги дал предишния ден — пръстен с малък диамант и към него златна халка. Не беше кой знае какво, тя остана леко разочарована, защото ѝ подаде кутийката и излезе, без да си направи труда да ѝ сложи годежния пръстен.

— Да — отвърна Маги глухо. — При мен са.

— Нали няма да се откажеш от мен, Маги? — внезапно попита той и спря до стола ѝ.

— Не. — Тя вдигна очи. — Да не би да си променил решението си?

— Съвсем не. Защо?

— Просто се чудех — каза Маги с очи, вперени в бежовия си панталон. — Като че ли... — Тя се поколеба и вдигна поглед към него. — Не ме желая вече.

— Не те желая ли! — попита я Гейб полуразвеселено полусърдито. — Защо? — Сега Маги се смути, досрамя я от него, докато той я гледаше малко надменно, изразът на строгото му лице бе като на възрастен човек. Какво можеше да му каже? Че тъй като не я закачаше, бе решила, че бе съжалил за решението си? Не можеше да му го каже! — Защо? — повтори въпроса си Гейб.

Лицето ѝ се стегна.

— Не ме докосваш.

— Разбира се, че те докосвам — възрази той внимателно — Непрекъснато те докосвам.

— Да, но не както преди — смънка тя.

— Ти беше някак недостъпна — каза Гейб. — Смятах, че не го желаяш.

Маги простря ръце.

— От кога това те спира? Спомни си, нали ти ме долепи до дървото още като дойдох?

Той вдигна вежди, когато я прихванеха, тя ставаше предизвикателна и пораждаше желаниа. Гейб вдигна глава, сви устни и я изгледа.

— Боже мой, май сме се разубедили.

— Не сме се разубедили. — Маги остави салфетката си настрани и се изправи. — Смятам да отида да си легна.

— Толкова рано? Едва седем часът е — отбеляза той, като погледна часовника си.

— Искам да си почина добре, за да се справя утре — каза тя и се обърна.

— Маги... — Тя спря с гръб към него. Гейб не я докосна, ала с гръба си Маги почувства топлината на тялото му. — Ако искаш да се любим, трябва да ми кажеш. Дори няма нужда от думи. Погледни ме, усмихни ми се, пофлиртувай с мен... Мъжът трябва да бъде окуражен. Не мога да чета мисли.

— Направих всичко, само дето не се съблякох за теб — процеди Маги през зъби.

— Не, не си. Цяла седмица се държиш на разстояние. Аз не те отбягвам, скъпа. Точно обратното.

Тя бавно пое дъх. Беше прав. Не беше го осъзнала, но беше прав.

— Извинявай, Гейб. Имах грижи — за Денис и дали постъпваме правилно, като се женим... Тревожих се за много неща.

— Искаш ли да поговорим? — попита той меко. Маги кимна, без да се обръща. — Хайде тогава. Животните ще преживеят без мен известно време. — Гейб я хвана за ръката, поведе я към кабинета и затвори вратата след тях. — Няма да я заключвам — каза сухо и пусна ръката ѝ. — Така чувстваш ли се по-сигурна?

— Не се страхувам от това — отвърна тя, изненадана, че си го бе помислил. — Ти съвсем не си като Денис. Знам, че няма да ме нараниш.

— Е, това вече е нещо — каза той меко. Изглежда я продължително в очите, усетил с цялото си тяло привличане, което му действаше като електрически ток. Засмя се, защото това го смути, обърна се, облегна се на бюрото и запали цигара. Преди вечеря се беше измил, ала все още беше по джинси и зелената риза. Приличаше на западняк, много мъжествен и ръцете на Маги я засърбяха да го погали по гъстата черна коса. От своя страна Гейб също я наблюдаваше. Както беше облечена, със свободен бежов панталон и къса блузка, имаше много сексапилен вид. С късата си тъмна коса и големи зелени очи, които гледаха меко, беше много хубава. — Все повече приличаш на майка си — неочаквано отбеляза той. — Тя също беше красива.

Маги се изчерви.

— Аз не съм красива.

— За мен си красива — каза Гейб. — Харесвам те.

— Благодаря. — Тя седна на дългия кожен диван и скръсти ръце в скута си.

— Искаше да поговорим — подзе той и направи жест към нея с ръката, с която държеше цигарата. — За какво?

— Ами ако загубим делото за попечителство?

— За бога, няма да го загубим — отвърна Гейб рязко и нетърпеливо. — Няма да му позволя да вземе Беки.

— Ако съдът постанови, ще се наложи.

— Съдът няма да постанови това. — Той вдигна цигарата към устните си.

— Непрекъснато се тревожа — въздъхна Маги. — С Беки сме преживели тежки удари. Тя също се тревожи.

— Добре, аз пък не се тревожа — натърти Гейб. — Всички е под контрол. Няма защо да разсъждаваме по този въпрос.

— Точно така, само това ми казваш. Така казваш и на всички! — Маги се изправи на крака и за пръв път се нахвърли над него. — Ти си Самотния рейнджър, който не се тревожи от нищо, който може да победи света...

— Като нищо — съгласи се той усмихнат. — Ела насам, изкусителна женичке. Просто си ядосана и ще се погрижа за това.

— Така ли? Как? — попита го тя със студен поглед.

Гейб вдигна вежди въпросително.

— Ох — изохка. — Иде ти да хапеш, нали?

— Мразя мъжете — изрече Маги тихо и го изгледа свирепо.

— Представях си, че рано или късно ще се стигне дотук. По-добре, че стана по-скоро. — Той изгаси цигарата си бавно, отлепи се от бюрото и зае поза, от която сърцето ѝ подскочи.

— Не ме докосвай — предизвика го тя и отстъпи назад. — Не съм в настроение да бъда покорена от един самодоволен мъж.

— Напротив, мисля, че си точно в такова настроение — изрече Гейб с бавна лукава усмивка. Тръгна към нея, гледайки я в очите, а Маги отстъпваше, докато стигна дивана, от който беше станала. — Смятам, че точно това желаяш — да ти покажа, че все още те желая.

— Няма да се моля за снизходителното ти внимание!

— Аз също няма да моля за твоето — отвърна той веднага. — Не смятам, че хората трябва да бъдат поставяни в такова положение. — Гейб спря, когато тя стигна до дивана, и започна да разкопчава ризата си с нехайни движения, като я наблюдаваше.

— Какво правиш сега? — попита Маги, затаила дъх.

— Правя така, че да ми е удобно — отвърна той. — Легни, Маги.

— Каза, че няма...

— Няма да го правим — обеща той. — Обаче смятам, че имаш нужда да се увериш. Може би аз се нуждая от същото. Бракът е сериозна стъпка.

— Да, знам.

— Хайде, легни — повтори Гейб. Хвана я за кръста, положи я на широкия диван и свали ризата си. Гърдите му бяха широки и загорели,

покрити с гъсти косми и тя се загледа в тях безпомощно. Спомни си какво бе усещането, когато прокара ръка по тях, спомни си допира им до гърдите си. Бавно разтвори устни, спомнила си какво удоволствие изпитваше от това. Той го забеляза и душата му щеше да избухне от радост. Маги го гледеше страстно. Харесваше му как очите ѝ го поглъщат алчно. Тя искаше да го докосне. Гейб желаше същото. Маги пое дълбоко дъх. — Хайде — прошепна той. — Пипни ме. — Нямаше нужда да я подканва втори път. Тя седна, с напрегнат поглед вплете пръсти в гъстите косми на гърдите му и затаи дъх. Харесваше ѝ как мускулите му под тях мърдаха и забеляза как дишането му се ускори. — Целият изгарям, когато го правиш — прошепна Гейб над главата ѝ. — Нямаш представа колко изразителни са очите ти, когато ме гледаш.

— Имаш много сексапилни гърди — изрече тихо Маги и притисна ръце към тях, за да се наслади на топлата им сила.

— Мога да ти върна комплимента — каза той сухо. — Много е приятно да те гледа човек. — Ръката му се озова между гърдите ѝ. Кокалчетата на ръката му леко се раздвижиха към ключицата ѝ, по рамото ѝ. Гейб ги спусна бавно до меката извивка на гърдата ѝ и понадолу до зърното, което веднага се втвърди от нежното му докосване. — Маги, не искаш ли да легнеш върху мен без блуза? — попита я той на ухото. — И да почувстваш гърдите ми до своите? — Тя потрепери. Начинът, по който го каза, обещаващо, че предстои направо греховно изживяване. Да, разбира се, че го желаше, но защо трябваше да го признае? Гейб се засмя, сякаш четеше мислите ѝ. — Разкопчай се — прошепна и свали ръцете си към кръста ѝ. — По-възбуждащо е, ако те гледам как си сваляш блузата.

Наистина бе така. Тя отново потрепери от погледа му, когато копринената тъкан падна от раменете ѝ. Не носеше нищо под нея и пред очите му се разкриха стегнати гърди с розови зърна, леко надути от възбуда.

— Така ли? — прошепна Маги, имаше нужда той да ѝ вдъхне увереност. Чувстваше се неуверена, след като Денис жестоко ѝ се бе подигравал. Обаче Гейб не ѝ се смееше. Той се пресегна и леко докосна една съвършена гърда, хладна, мека и приятно податлива.

— Не знам защо — промълви Гейб разсеяно, докато я наблюдаваше с чисто мъжко изражение на екстаз, — ала винаги съм харесвал жени с малки гърди като твоите. Не че са толкова малки. Но,

за бога, свършени са! — Думите му я опияниха повече от гордост, отколкото от желание. Тя леко изви гръб, почувствала се безпомощна, като слушаше гласа му, когато я докосваше. — Ще те вдигна към мен — каза той и с две ръце я хвана за кръста. — Искам да те почувствам, да те погълна. — Притисна я към гърдите си, като наблюдаваше къде се допират. Беше вперил очи в розовата плът, която се скри в гъстите тъмни косми на мускулестите му гърди. — Как е?

— Изключително — прошепна му Маги в отговор. Тя изви гърба си като дъга с отметната назад глава и се притисна към нето.

Гейб сплете ръце.

— Това ли желаеш? — прошепна и се наведе към раменете ѝ.

— Да — въздъхна Маги и обхвана главата му. — Само че... По-надолу...

— Къде? — пошегува се той леко. — Кажи...

— Ти знаеш.

— Кажи ми, иначе няма да го направя.

— Ще го направиш — засмя се тя и разбра, че и Гейб се смее.

Почувства топлите му влажни устни върху голата си ръка, над ребрата си, над кръста си и после отново те се върнаха да подравнят връхчетата на гърдите ѝ. Маги дишаше на пресекулки. Изгаряше за него. Изохка.

— Легни, за да го направя както трябва — изрече той и я пусна да легне по гръб. Коленичи до нея, с една ръка повдигна гърба ѝ, а другата обви около главата ѝ. През това време я целуваше, опитваше. С устните си ѝ причиняваше неща, за които само бе чела и чувала, ала никога не бе изпитвала. Накара я да се разтрепери и да пламне, устните му страстно се впибах в топлото ѝ тяло, тя дишаше така учестено, както и той. — Маги — прошепна. Раздвижи се, изправи се, гледайки я в очите, после бавно сниши тялото си върху нейното.

Тя потрепери от допира му, защото бе напълно възбуден.

— Ще го направим ли... — попита безпомощно, защото ако беше казал да, тя бе готова. Не можеше да направи нищо, вече го желаше.

— Не — отвърна Гейб тихо. — Чак когато се оженим. Искам само да те почувствам.

— Ти ме желаеш — прошепна Маги, без да мисли. — Познавам.

— Няма как да не разбереш — съгласи се той шеговито и с болка. Целуна я по носа, по брадичката. — Отвори си устата... — Тя го направи, посрещна целувката му с огромно удоволствие. Надигна се, прегърна го и изви устата си с голяма наслада. Беше неописуемо мъжествен. Беше неин. За нея Гейб бе целият свят. — Това е глупаво — прошепна той до устата ѝ.

— Да.

— Престани да се съгласяваш с мен.

Маги се раздвижи под него.

— Искам да се любим.

— И аз искам. Затова се държах на разстояние — изохка Гейб. — Малко глупаче, не беше от липса на желание, а точно обратното. Цяла седмица не съм спал. Едва издържах от болки.

— Боже мой — каза тя неуверено и се взря в присвитите му сини очи. — Никога не съм си давала сметка... Знаеш ли, всъщност Денис никога не ме е желал. Не и истински. Правеше го насила и затова проявяваше жестокост.

— Не мога да си представя мъж, който не би те желал — каза той нежно и сведе очи към меката ѝ гърда, която държеше в ръцете си. Погали я с палец и Маги подскочи. Гейб отново я погледна. — Приятно ли ти е? — прошепна.

— Страшно... — засмя се разтреперана.

— Утре вечер... — подзе той, като размърда ханша си над нейния и продължи да я гледа в очите. — Ще направя всичко, което желаш. Изобщо няма да заспиш, а после ще заспим заедно, прегърнати и голи.

Тя затаи дъх от страстта, която излъчваха очите му.

— О, Гейбриел — прошепна тихо. — Как ще дочакам...

Той изпъшка и неохотно се изправи на крака, погледна я и тръпки го побиха.

— Облечи си блузата — каза и се извърна, за да не я гледа колко бе красива. — Ще умра за теб, Маги.

— Надявам се, че няма да умреш — промърмори тя, докато закопчаваше блузата си, цялата пламнала и доволна от себе си. — Не може да умреш преди първата ни брачна нощ.

Гейб отново изохка, облече ризата си и я закопча, преди да я напъха в джинсите си, когато бе готов, Маги стоеше до вратата.

— Сега ще се качиш ли да си легнеш? — попита той и се приближи до нея. — Ако желаеш да имаш съпруг...

— Желая те — отвърна тя, примигвайки.

— За бога, Маги! — избухна Гейб безпомощно.

— Знам, млъкни и се качи да си легнеш. Отивам, отивам. Изхвърли на студа бедната фригидна жена... — Маги се шегуваше вече на тази тема! Това се случваше за пръв път.

Той също го разбра. Наведе се и нежно я целуна.

— Не си фригидна — прошепна. — Утре вечер ще ти го докажа, у теб няма да остане и сянка на съмнение. Хайде сега, лека нощ!

Гейб мина покрай нея ухилен, а тя се качи да си легне.

Нещата определено изглеждаха добре.

На другата сутрин Джанет и Беки станаха с изгрева на слънцето и помогнаха на Маги.

Тя облече копринена розово-бяла рокля с широка пола, в косата си сложи момини сълзи и няколко клончета, увити като букет. Церемонията щеше да бъде семпла, но въпреки всичко Маги се вълнуваше.

— Ти как ще се облечеш? — попита тя Гейб в коридора, когато той тръгна да се приготви.

— Ами с джинси и памучен пуловер... — подзе със засмени очи.

— Гейбриел!

— Сигурно със сивия костюм — отвърна той. — Добре ли ще бъде?

— Сиво ти отива — усмихна се Маги. — Много добре изглеждаш и по джинси.

Гейб ѝ намигна. Очите му леко притъмняха, докато гледаха нейните.

— Да не си променила решението си? Страх ли те е?

Тя поклати глава.

— Нищо подобно, а ти?

— Същото е и при мен. — Той хвана ръката ѝ и бавно свали изящния диамантен пръстен от пръста ѝ с непроницаемо изражение.

— Какво правиш? — попита Маги.

— Онова, което трябваше да направя, когато ти го дадох — отвърна Гейб виновно. Това го глождеше — че не ѝ даде пръстена подобаващо. Сега щеше да поправи грешката си. Внимателно пъхна пръстена на пръста ѝ и вдигна ръката ѝ към устните си. Погали я леко и се взря в разширените от учудване очи. — Това трябваше да направя, Маги — прошепна. — Така си го бях намислил, а го направих като сливане на фирми, нали?

— Ами... Нямах нищо против — запъна се тя.

— Сигурно си имала. Аз също. Може да не е брак по най-голяма любов, ала във всеки случай не е уреждане на бизнес. — Отново се наведе и леко докосна устните ѝ със своите. — Хайде, върви и се облечи, мила. Всяка минута тук ще се струпат хора. Довечера ще започнем оттам, където прекъснахме снощи.

Маги се усмихна до устните му.

— До довечера!

Той се засмя и се качи по стълбата, като ѝ намигна набързо. Тя се загледа след него и въздъхна. Съвсем не беше като първата ѝ сватба. Не се боеше от него. Беки го обичаше, Гейб щеше да бъде идеален съпруг и баща. Само едно липсваше.

Ако можеше да я обикне...

ДЕВЕТА ГЛАВА

На Маги не ѝ остана време да се уплаши преди сватбата. Семейство Дуранго пристигнаха рано с близнаците, тя бе заета да прави компания на гостите и с приготовленията за сватбата, така че нямаше кога много да размишлява.

Джон Дуранго беше огромен мъж — висок, широкоплещест с мустаци и гъста черна коса. Очите му бяха стоманеносиви, а Маделин беше точно обратното. Слаба, с дълга златисточервеникава коса и живи светлозелени очи. Момчетата приличаха на баща си, но имаха зелените очи на Маделин и явно родителите им ги обожаваха.

— Това е Едуард Доналд — представи Маделин на Маги пълничкото момченце с моряшко костюмче, — а това е Камерън Майлс — добави, като посочи другия си син по къси панталонки и раирана ризка. — Всъщност са близнаци, но, слава богу, не са еднояйчни.

— Кога намираш време да пишеш? — попита я Маги.

Маделин се засмя.

— Обикновено в един през нощта, когато приближава срокът ми да предам ръкопис. Джон и Хосито ме отменят вечер, идва и гледачка, която викаме при нужда. Така се справям, ала все пак намирам достатъчно време, за да бъда с тях. Сега пиша по-малко и така е по-лесно.

— Сигурно е много хубаво да пишеш романи — забеляза Маги.

— Майчинството е още по-хубаво. — Тя погледна към коридора, където Гейб представяше Беки на очарования Джон Дуранго.

— Страшно се изненадахме и се зарадвахме, че Гейб се жени — отбеляза Маделин, докато наблюдаваше представянето. — Джон беше на неговата възраст, когато се оженихме — добави. — Сега е на четирийсет и три години, а аз съм на трийсет и една. Времето лети, нали?

— Много бързо при това — съгласи се Маги. — Беки го обича.

— Да, явно. — Тя се обърна и изгледа в очите по-младата жена.
— Но ти също го обичаш.

Маги се изчерви и сведе глава.

— Той обаче не знае — изрече тихо. — Мисли, че е заради Беки.

Маделин се смръщи.

— Не трябва ли да му го кажеш? Може би изпитва същото.

Маги поклати глава.

— Гейб вече ми каза, че не търси любов. Приятели сме. Това му стига.

— И аз смятах, че на двама ни с Джон ни стига, че сме приятели — прозвуча сухият отговор. — Докато една бурна нощ не загубих ума и дума и казах да, вместо не. И виж какво стана. — Тя въздъхна доволна, като гледаше синовете си. — Те просто ми напомнят за всичко. — Вдигна очи. — Нещо като символи на любовта, не мислиш ли?

Маги се засмя.

— Така е.

По-възрастната жена я изгледа с любопитство.

— Гейб не ни разказа много за теб, ала разбирам, че с бившия ти съпруг никак не ти е провървяло.

— Наистина беше така — отвърна Маги. — Иска да ми вземе дъщерята, и то само защото има тръст на нейно име.

— Подлец — измърмори Маделин. — Но ти не се тревожи. Гейб ще се справи с него!

Вероятно, помисли си Маги по-късно, докато стоеше до него в малката църква и изричаше брачните клетви. Опита се да не се разплаче, ала ѝ беше трудно. Беки беше шаферка, а Джон Дуранго, който се извисяваше над всички, беше кум. Джанет беше помайчима. Няколко съседни бяха дошли на кратката церемония.

След това в ранчото имаше прием и Маги усети как цялото това вълнение се отразява на нервите ѝ.

— Успокой се сега — каза ѝ Джон Дуранго, когато тя му подаде една пълна чиния. — Всички тези любители на партита скоро ще се разотидат и ще го имаш само за себе си. Едуард, престани да мажеш ризата на брат си с торта — провикна се към сина си.

— Момчета се гледат по-мъчно от момичета — отбеляза весело Маги.

Той я погледна с чаровна усмивка.

— Така ли мислиш? Виж какво прави дъщеря ти.

Тя се обърна и се ужаси, като видя Беки, седнала по средата на пода с голяма зелена жаба върху роклята си от тафта.

— Беки! — ахна и закри уста с ръка.

— Аз ѝ я дадох — подхвърли нехайно Джон Дуранго. — Беше на верандата и ядеше мухи, стори ми се доста самотна. Помислих си, че има нужда от приятелка.

Гейб го изгледа кръвнишки.

— Почакай, докато синовете ти станат на нейната възраст. Знаем каква е фаталната ти слабост, друже, така че внимавай.

— Няма да го направиш — каза Джон.

— Вярваш ли? — ухили се Гейб.

— Иди и вземи жабата — каза Маделин на съпруга си.

— Не мога! Ще бъде жестоко — смънка Джон. — Виж, тя я целува.

— Животно — обвини го Маделин и го сръга.

— Почакай — каза Гейб и дръпна Маделин настрана, докато погледът ѝ се плъзна встрани. — Почакай малко.

— Защо? — попита тя.

— Искам да видя дали жабата няма да се превърне в приказен принц.

Маги го изгледа свирепо, мина покрай тях и отиде до дъщеря си.

— Нали е сладък? — въздъхна Беки. — Господин Дуранго ми го даде. Мислиш ли, че Къдълс ще го хареса?

— Кученцето ти ще го хареса много, особено с кетчуп — отвърна Маги усмихната. — То ще изяде жабата.

— Няма — възрази Беки и я изгледа намусено.

Гейб разреши проблема.

— Имам мухи за жабока — намеси се той, пресегна се и взе жабата от новата си дъщеря. — Ще отидеш да го видиш по-късно.

— Наистина ли ще стоя с баба, докато ти и мама сте на меден месец? — обърна се Беки към Гейб.

Той въздъхна.

— Скъпа, няма да бъде месец. Само един ден, но мисля, че баба ти е приготвила анимационен филм, който да гледаш на видеото.

— За мен? Наистина?

— Иди и я попитай — подкани я Гейб нежно.

Тя скочи и забрави за жабата. Гейб изгледа жабата, след това Маги и ѝ я предложи ухилен.

— Вече си имам един красив принц — прошепна тя, надигна се и го целуна по брадичката. — Все пак благодаря ти.

Той се усмихна и се отдалечи с жабата.

Тази вечер, след като Маделин и Джон и всички гости се разотидоха, двамата отидоха с колата до Ейбилин в луксозен хотел, където Гейб бе запазил младоженския апартамент. Пренесе Маги на ръце през прага и се загледа лукаво в огромното легло.

— Във всеки случай, това легло е по-хубаво от дивана ни във всекидневната — усмихна се на Маги. — Гърбът още ме боли от него.

— Може би има вграден вибратор — предположи тя, макар че я беше срам да го каже.

Той я пусна и отиде да провери.

— Наистина има — засмя се и я изгледа с любопитство. — Искаш ли да опиташ?

Маги стоеше насред стаята, облечена със скромна кремава рокля, и се опита да се престори на изискана, макар и да не се чувстваше така.

— Щом искаш — каза слабовато.

Гейб се обърна намръщен. Тя не спираше да му се възхищава, както беше със сивия костюм с жилетка.

— Какво има? — попита той и се приближи до нея. — Не вярвам да се боиш от мен, нали?

— Не — отвърна тя бързо. Загледа се в жилетката — Просто не сме били по-продължително сами заедно, това е. Сега се чувствам малко странно.

Гейб въздъхна и я прегърна.

— Трябваше да се сетя, но много се страхувах, че ще загубя и ума, и дума покрай теб. Явно съм прекалил.

— Всичко ще бъде наред, нали? — попита Маги наистина тревожно, с разширени очи, които меко се взряха в неговите.

Той се вгледа в тях, усетил силни тръпки от радост.

— Разбира се — отвърна. Привлече я към себе си, обичаше да чувства как тя потреперва. — Предстои ни дълга нощ — прошепна до

устните ѝ. — Може да не ни е за пръв път, ала ще направя така, че все едно за пръв път сме заедно.

Тя се надигна към устните му и усети как неговите бавно се плъзгат по нейните. Миришеха на дъвка и на цигари и леко проникваха в нейните. Маги потрепери, защото този бавен плам беше много повълнуващ от грубост. Гейб я привлече към себе си и тя раздвижи ритмично тялото си до неговото.

Високото му слабо тяло трепна при допира. Дишането му се учести и той се наведе, вдигна я, сините му очи притъмняха, докато гледаха нейните. Отнесе я на леглото, сложи я да легне и се опъна до нея.

Лампите светеха, но Маги не ги забелязваше. Леглото беше достатъчно голямо, за да разполагат с повече пространство, наистина имаха нужда от него. Той не можеше да ѝ се насити, отначало неговото тяло беше върху нейното, после под него, докосваше я с ръце, насочваше я. Тя изучи по нов начин топлиите, остри очертания на силното му тяло, това бе изненадващо смело за нея, то я разсмя и едновременно с това я накара да потрепери.

— Хайде, погали ме — подкани я Гейб, когато Маги се отдръпна. Изви ръцете ѝ назад и я погледна в изумените очи. — Сега сме женени. Може да го правиш.

— Знам, ала е ново за мен — прошепна тя. — Още не съм свикнала.

— Надявам се винаги да бъде така — прошепна той в отговор, докато го казваше, устните му се плъзнаха надолу по тялото ѝ и усети как Маги отново започва да трепери бавно.

Мина цяла вечност, докато тя започна да стене и да се гърчи. Тогава я взе, дори тогава прояви търпение, въпреки че бе обхванат от бурен огън — в бавен ритъм, дълбок и настъпателен.

Маги не се страхуваше дори когато нежността достигна своя връх, едва тогава помисли, че може би щеше да се пръсне. Усети как матракт се разтресе под тях, чу задъханото дишане на Гейб. Впи нокти в гърба му, чувстваше се безпомощна. Прилепи се плътно за ханша му и тялото ѝ се изви като дъга. Сълзи рукнаха по страните ѝ, без да иска, потрепери и извика от изключителната болка и наслада, които изпита едновременно.

Над нея той го усети също така силно. Гласът му секна, силното му тяло тежко се отпусна върху нейното, разтресе се. Хвана я здраво за ханша и тя изпита болка, но това бе сладка болка.

Чу го как дрезгаво произнася името ѝ. След това Гейб се отпусна, както беше потен, с цялата си тежест върху нея, а сърцето му биеше до пръсване.

Маги го погали по косата изтощена, задоволена. Част от нея, помисли си замаяно, го обичаше дори когато ѝ причиняваше болка. Затвори очи, прегърна го и го привлече към себе си.

Той усети това желание да бъде притежаван и отново се възбуди. Беше уморен, страшно уморен, ала тялото ѝ му действаше с изключителната си мекота, с желанието да се предаде. Гейб потрепери, ръцете му под ханша ѝ се раздвижиха и пак го повдигнаха към него.

— Гейб? — прошепна тя изумена.

— Ш-ш-ш — отвърна ѝ той и я целуна нежно. — Ш-ш-ш, всичко е наред. — Раздвижи се и Маги трепна. Гейб вдигна глава и очите му потърсиха нейните. — Нали може да го направим отново? — прошепна. — Няма да те нараня.

Тя се разплака от това, че той мислеше за нея.

— Разбира се, че няма — отвърна. Вдигна ръце към лицето му, а очите ѝ изразяваха толкова силни чувства, че Гейб извърна глава.

Не желаше благодарност. Помисли си, че това изразяват очите ѝ. Той спасяваше Беки, осигуряваше на двете дом и сигурност. Може би Маги го смяташе за привлекателен, но всичко останало беше саможертва. Гейб съвсем не желаше това.

Когато обърна лице към нея, тя забеляза, че светлината в него беше угаснала.

— Какво има? — попита меко. — Какво желаш, което не ти давам? Трябва да ми кажеш. Много малко знам по тези въпроси.

Той вдигна глава, а погледът му беше строг и напрегнат.

— Мисля, че знаеш какво искам — отвърна тихо. — Ала част от теб се страхува да ми го даде.

Маги бавно се вгледа в очите му. Да, знаеше. Гейб искаше страст. Желаше повече от подчинение. Искаше това...

Тя се остави инстинктът да я води и изгони страха от насилие, който от много години се бе вкоренил в нея. Пресегна се и го докосна,

погали го, наслади се на усещането на тялото му, което се тресеше до нейното.

— Мога да бъда всичко, каквото пожелаеш — прошепна. Вдигна ръце, хвана лицето му и го привлече към себе си. — Всичко, Гейбриел. — Разтвори устни, леко пъкна език в устата му и започна да извива тялото си с бързи движения.

— Господи! — извика той.

Само това успя да изрече. Разтрепери се като юноша, причини й болка, без да иска, ала то бе от страстта, която Маги събуди в него. Прегръщаше я, притискаше я към себе си и я взе по най-примитивния начин, за който си бе мечтал, но тя с желание го следваше във всяка стъпка, отговаряше на резките движения на тялото му, отговаряше на пламенния глад на устните му, окуражаваше го и тихо шепнеше неща, които го подлудиха.

Изведнъж всичко избухна в спазми, в цветове и изтощително удоволствие, в конвулсии на радост, от които Гейб извика, ала гласът му бе заглушен от нейния див екстаз. Той не виждаше, не чувстваше, не чуваше, не разбираше нищо, до такава степен бе потънал в забрава. За пръв път в живота си едва не загуби съзнание.

Взираше се в тавана, когато лицето й се появи пред погледа му. Маги го гледаше с истинска гордост и се усмихваше пред изтощеното му лице и изненаданите му светлосини очи.

— Какво стана? — промърмори тя сериозно. — Предполагаше ли, че съм способна на такова нещо?

— Не — отвърна Гейб с равен глас. Все още не бе възстановил дишането си.

— Е, сега вече знаеш, нали? — Маги се наведе и го целуна леко. — Умирам от глад — въздъхна и се протегна бавно, без да осъзнава, че той я гледа и преценява. — Смятам да си поръчам стек. Ти искаш ли нещо?

— Някакво мазило — изпъшка Гейб. — Гърбът ме заболя.

Маги се усмихна, докато ставаше от леглото.

— По-късно ще ти направя масаж — предложи изкусително.

Той седна и я наблюдаваше, докато разтваря куфара и вади нощница и пенъоар, после му махна с ръка и изчезна в банята. Чувстваше се като посечен. Очакваше, че ще прекарат хубава нощ, ще се любят нежно, а се озова в едно легло с дива котка. Каква прекрасна,

неочаквана изненада. Гледаше към вратата леко намръщен, после се усмихна. Този брак май започваше добре. Отпусна се по гръб и запали цигара, съхранявайки силата си. Помисли си, че до сутринта ще му потрябва отново.

В банята тя изпитваше задоволство от самата себе си. Успя да го изненада. Това бе добре. Може би щеше да го накара да се замисли. Обичаше го безусловно и всецяло. Сега ѝ оставаше да му го покаже с действията си. Вероятно с времето Гейб щеше да отвърне на любовта ѝ.

Но след като се върнаха в ранчото, той потъна в работа. Разговори по телефона, пътувания до други градове, многобройни ежедневни грижи, в които не можеше да му помогне или да предотврати. Докато работеше, Гейб пак си оставаше същият непознат — студен, със здрава логика, силна решителност, истински булдозер.

В леглото всичко беше чудесно и с времето ставаше все по-хубаво. Ала като че ли се срещаша само там. А когато дойде времето за делото за попечителство, Маги беше страшно нервна, защото отново се почувства сама.

Беки остана с баба си в ранчото, докато възрастните се срещнаха в съда за пръв път.

— Успокой се — каза тихо Гейб на Маги. — Той няма да я получи. Послушай ме, няма да стане.

Но думите му не я успокоиха. Толкова много обичаше Беки. В ранчото детето разцъфна, то вече беше съвсем различно момиченце и се привърза към новия си баща. Много беше доволна, когато ходеха да пазаруват, хората в града или в Ейбилин да я виждат с него. Бяха като семейство, макар че Маги се чувстваше по-скоро като икономка, а не като съпруга. Гейб нищо не споделяше с нея, даваше ѝ само тялото си. Тялото му беше великолепно, двамата достигаха до върха на удоволствието заедно, ала Маги желаше много повече — той да я обича. А това Гейб като че ли не бе способен да ѝ даде.

Съдийката беше жена — тъмнокожа, много красива и съвсем млада. Сърцето на Маги се сви, би се чувствала по-сигурна, ако съдията беше по-възрастен, който вероятно има свои деца.

Беше толкова лошо, колкото очаквах. Дори още по-лошо. Денис седеше до адвокатата си и с нескрито презрение се усмихна на Маги. Новата му съпруга седеше до него, за нея бе по-важно да лакира ноктите си, отколкото изходът на делото. Денис я сръга, и тя, руса и красива, го изгледа свирепо, престана да се лакира и започна да следи делото с досада.

Адвокатът на Денис обвини Маги, че е имала дълга връзка с Гейбриел Коулман. После изтъкна, че макар и да са се оженили, тя се интересувала повече от чувственото си задоволяване, отколкото от благополучието на дъщеря си. Той дори добави подробности от престоя на Беки в интерната, от които ставало ясно, че Маги не желаела детето да живее с нея.

На Маги ѝ прилоша. Съвсем типично за Денис да извърта истината. Тя седеше, вътрешно умираше и беше благодарна, че не бе необходимо Джанет да присъства, за да слуша такива безобразни лъжи.

— Престани да гледаш така ужасена — прошепна Гейб на ухото ѝ и се усмихна. — Сега е наш ред. Само слушай и ще откриеш какво имаме срещу това усмихнато магаре там.

Маги вдигна очи изненадана. Адвокатът ѝ, приятен възрастен мъж с дълбок и авторитетен глас като на шекспиров актър, вече се бе изправил. В ръката си държеше папка, която разтвори.

— Бихме искали да запознаем съда с неотдавнашната дейност на господин Блейн — започна той и хвърли поглед към Денис, който застана нащрек. Адвокатът започна да чете от папката. — Вечерта на петнадесети март той и неговата съпруга дадоха парти, към което покъсно се присъединиха двама цивилни полицаи. Господин Блейн и съпругата му бяха арестувани за притежание на кокаин — добави адвокатът с усмивка в посока към Денис. — Вечерта на осемнадесети март господин и госпожи Блейн присъстваха на парти на свои съседи. Бяха забелязани да използват кокаин и да участват в... Как да го определя, господин Блейн? — добави и се обърна към Денис. — Оргия?

— Госпожо съдия — прекъсна го другият адвокат и се изправи. — Това чисто и просто е целенасочен опит от страна на ответника да дискредитира моя клиент. Смятам...

— Имам копие от доклада за ареста, госпожо съдия — веднага добави адвокатът на Маги. — Както и подробен доклад за дейността на господин Блейн през целия месец март, подготвен от представител на една от най-уважаваните частни детективски агенции в Тексас. — Направи няколко крачки напред. — Ваша чест, защитата остава на мнение, че господин Блейн не се интересува от дъщеря си, а само от това да поеме контрола на тръста на дъщеря си, оставен ѝ от дядо ѝ, на стойност милион долара. Без никакво съмнение можем да докажем, че той играе хазарт, че чувствената му дейност не се заключава само в пределите на дома му, че използва неразрешени от закона опиати... Накратко, ние смятаме, че да се разреши детето да живее при него би било направо да го осъдим на ежедневен ад!

— Лъжи! — Денис скочи на крака. — Всичко това са лъжи! Нейни измишльотини, опитва се да ме изкара лош.

Истински вбесен, Гейб понечи да се изправи, идваше му да разкъса Денис за онова, което бе сторил на Маги. На неговата Маги. Ала тя го задържа с ръка. Той я погледна и, колкото и да бе чудно, се успокои. Седна, но не пусна ръката ѝ.

— Господин Блейн, ако още път избухнете, ще ви обвиня в неуважение към съда — заяви съдийката с царствено достойнство. — Моля, продължете, господин Пармстър.

Господин Пармстър кимна.

— Благодаря, госпожо съдия. — Той остави папката. — Моята клиентка, госпожа Коулман, неотдавна се омъжи за Гейбриел Коулман, който притежава много успешно развиващото се ранчо „Коулман Санта Гъртрудис“ близо до Ейбилин. Той е много известен по тези места като честен, отговорен и дълбоко уважаван бизнесмен. Господин Коулман и моята клиентка се грижат изключително добре за Ребека и той е готов да я осинови...

— През трупа ми! — разяри се Денис.

— Седнете, господин Блейн! — рязко нареди съдийката.

Денис седна и изгледа кръвнишки Гейб и Маги.

— ... когато нещата се финализират — продължи господин Пармстър. — Госпожо съдия, единствената надежда на малкото момиченце за щастливо бъдеще зависи от вас. Оставяме съдбата му във ваши ръце.

Господин Пармстър седна. Маги стискаше ръката на Гейб и лицето ѝ бе силно пребледняло от ужас.

Съдийката прочете документ, който лежеше на банката пред нея, след което вдигна глава, сплете ръце и разгледа двете части на съдебната зала.

— По принцип не подкрепям развода — започна. — Предпочитам хората да се опитат да изгладят разногласията си, особено ако имат деца. — Маги стисна очи. Ето, сега ще го каже, помисли си. — Обаче — продължи съдийката, изненадващо за Маги, — в този случай много добре разбирам защо е бил необходим развод. Господин Блейн... — Тя изгледа скования мъж, седнал до блондинката с бухнала коса. — След като прегледах документите, предоставени ми от защитата, съм сигурна, че ще бъде извършена грешка, ако Ребека остане под вашите грижи. Целият ви живот е изтъкан от лъжи, прояви на егоизъм и самодоволство. След като получите контрол върху наследството на детето и след като го изхарчите, няма да имате никакъв интерес към благополучието му. Разговарях с Беки — добави тя, изненадвайки всички, с изключение на Гейб и господин Пармстър. — Попитах я къде би живяла по-щастливо. — Погледна Гейбриел и се усмихна. — Тя заяви, че иска да живее с новия си баща, защото след майка ѝ той е най-добрият човек, когото познава. — Смутен, Гейб отмести поглед. Маги се наведе към него и продължаваше да стиска ръката му. — От друга страна — продължи съдийката, — когато ѝ споменах, че може да отиде при истинския си баща, тя пребледня като платно и изпадна в истерия. — Съдийката присви тъмните си очи и погледна пребледнелия Денис. — Детето ми разказа много неща за вас, господин Блейн, включително такива, които не е споделяло дори с майка си. Трябва да се радвате, че не сте обвинен в насилие върху дете. Всъщност, ако семейство Коулман реши да предяви обвинение към вас, има пълното право да го направи.

— По дяволите, така и така не желая детето — изръмжа Денис и се изправи. — Предлагат ми работа в Южна Америка. Ще се преместим да живеем там.

И да пренасяш наркотици, помисли си с горчивина Маги. Точно в неговия стил, винаги бе твърдял, че това е лесен начин за печелене на пари. Обаче тя бе сигурна, че един ден измамите му щяха да му изиграят лоша шега.

— Попечителството се присъжда на семейство Коулман, бог да ги благослови — отсеке съдийката. — Поради обстоятелствата, свиждания не се разрешават. Случаят е приключен.

— Моя е — прошепна Маги и прегърна Гейб. — Моя е.

Той я изгледа продължително. Тя каза, че детето било нейно. Почувства се изолиран, сякаш той нямаше значение, а онзи рус негодник го гледаше през залата. Изведнъж Гейб усети, че отново кипва.

— Извини ме, Маргарет, имам една работа. — Понечи да се изправи и изгледа Денис заканително.

— Недей — помоли го тя. — Моля те, недей.

— Трябва да го направя — заяви той със стиснати зъби. — Искам да счупя врата на проклетия негодник!

Денис забеляза погледа му и сякаш чу думите му, защото грабна русото създание за ръката и почти я извлече от съдебната зала. Получи се малко смешно.

— Сигурно чете по устните — каза сухо господин Пармстър, докато събираше документите си. — Щастливец. Познавам този поглед. Защищавал съм хора, обвинени в убийство — добави той и се втренчи многозначително в Гейб.

— Всъщност нямаше да го убия — измърмори Гейб, загледан след него. — Обаче с удоволствие бих му счупил ръката.

— Добра работа свърши тази детективска агенция — каза господин Пармстър. — Радвам се, че можахме да си го позволим.

— Аз също — каза му Гейб и стисна ръката на по-възрастния мъж. — Благодаря ви.

— Да, много ви благодаря — добави ентусиазирано Маги и го прегърна.

— Направих го с голямо удоволствие, повярвайте ми. Бъдете щастливи — намигна им и излезе от съдебната зала. Тя се загледа след него и се замисли дали той си дава сметка колко трудно ще бъде това. Гейб сякаш беше изсечен от лед и по целия път на връщане не стана по-приветлив. Най-лошото от всичко бе, че Маги дори не разбираше защо.

Джанет и Беки стояха на верандата и ги чакаха нервно възбудени.

— Победихме! — извика Маги с отварянето на вратата. — Спечелихме!

Беки се разплака и се затича право към тях, но първо отиде при Гейб, който я хвана и я подхвърли във въздуха със силните си ръце, засмя се радостно и я прегърна мечешки.

— Как е моето момиче? — Засмя се. — Вече наистина си мое момиче.

— Много съм добре! — засмя се Беки. — О, татко, знаех си, че ще спечелим!

Той я целуна с обич. Джанет се приближи и прегърна Маги, която, странно защо, се чувстваше пренебрегната.

— Да знаете колко съм щастлива — въздъхна Джанет.

— Много се страхувахме.

— Аз също — смънка Маги. — Ала Гейб направи чудо. Беше наел частна детективска агенция — добави тя и го погледна така, сякаш го обвиняваше. — Дори не ми беше казал. Както обикновено.

Той вдигна вежди.

— Не си ме питала.

Маги се извърна.

— Спечелихме, мила моя Беки — каза и прегърна детето.

Беки също я прегърна и от щастие я целуна по бузата.

— Много се радвам, че мога да остана при теб и новия ми татко. — Тя въздъхна до Маги. — Страшно бях уплашена, мамо.

— Знам какво си изпитвала. — Тя целуна тъмнокосата главица. — Какво ще кажете за малко торта? Аз съм гладна, а вие?

— Умирам от глад — заяви Беки, хвана с едната си ръка майка си, а с другата баба си, и ги въведе в къщата.

Тази нощ Маги реши, че бе време да стопи леда между тях с Гейб. Той почти не я поглеждаше, откакто се бяха върнали, и като че с всяка изминала минута се вгълбяваше все повече в себе си. Тя не разбираше, че нехайното ѝ подхвърляне, че сега Беки е нейна, го бе прерязало, накарало го бе да се почувства използван. Старите му съмнения защо се бе омъжила за него отново изплуваха на повърхността, беше сигурен, че Маги не даваше и пукната пара за него. Искаше го само защото той можеше да ѝ помогне да задържи Беки.

След като всички си легнаха, тя облече красива копринена нощница в прасковен цвят и отиде в спалнята, за да го чака. Гейб доста се забави, минаваше полунощ, когато чу стъпките му да приближават.

Той отвори вратата и се закова на място, когато я видя изтегната на леглото в съблазнителна поза.

— Какво става, дойде време за разплащане ли? — попита със студен сарказъм и особена усмивка, която Маги не може да си обясни. После затвори вратата, беше прашен, имаше уморен вид, явно бе работил до изнемога. На лицето и около устата му личаха дълбоки бръчки.

Тя седна и примигна.

— Не те разбирам.

— Осигурих ти Беки — поясни Гейб. — За това ли си намислила да ми се отплатиш? Като жертваш тялото си?

— Гейбриел! — извика Маги ужасена. — Никога не ми е хрумвало подобно нещо! Но сигурно ти знаеш по-добре!

— Така ли? — Той свали шапката и ръкавиците си, хвърли ги на един стол и гневно прокара пръсти през косата си. — Трябва да си взема душ и да си почина. — Изглежда я хладно. — Благодаря ти за предложението, ала няма нужда да се престараваш. Сега Беки е и моя. Няма нужда да ми благодариш.

Гейб влезе в банята и заключи вратата, като остави Маги безмълвна и смаяна. Дълго време тя чуваше само шума на течаща вода. Докато седеше неподвижно върху леглото, ѝ минаваха най-неочаквани мисли. Да не би той наистина да смяташе, че се бе продала само за да си осигури неговата помощ да запази Беки? Нищо чудно. После си спомни думите си в съда „Беки е моя“, когато всъщност Беки беше тяхна...

Маги стана и започна да крачи из стаята; недоумяваше какво да направи, как да го убеди. Тогава си спомни много дребни неща. Как Гейб се ядоса заради нея в съда, колко внимателно винаги слагаше нея на първо място, колко нежен бе в леглото. Може би той не го осъзнаваше, но бе започнал да я обича. Би трябвало да я обича, иначе защо нехайната ѝ забележка би могла да го засегне така? И си е помислил... Че тя само го е използвала! Беше почти смешно, когато всъщност Маги умираше от любов към него.

Ала как да го убеди? Продължи да крачи из стаята. Водата спря да тече. Оставаха ѝ още само няколко секунди. Ако усетеше, че отново се издига онази студена стена между тях, може би никога не би могла да я преодолее. Не бе лесно да се убеди мъж като Гейбриел.

Тогава измисли идеалния начин. Най-добрият. Начин, по който щеше да го убеди, че го обича. С нежна усмивка отиде до кутията си с бижута и извади малка кръгла кутийка. Стисна я в ръка и се обърна се към него, когато той излезе от банята, загърнат с хавлиена кърпа около кръста.

Косата му още беше мокра, разрошена и падаше над челото му. Лицето му беше мрачно и заплашително; когато я изгледа намусено, тя видя едновременния Гейб, застрашителния непознат, когото помнеше от години, студения мъж, който сякаш никога не се усмихваше. Видът му беше суров, обаче тя нямаше да се предаде. Беше си възвърнала духа, след като се освободи от страха. Този път нямаше начин той да спечели.

Маги протегна ръка.

— Знаеш ли какво има тук? — попита тихо.

Гейб наклони леко глава настрани и присви очи.

— Хапчетата ти против забременяване.

— Точно така.

Тя отиде до кофата за боклук, като го гледаше напрегната в очите, и ги хвърли вътре.

Ето, каза си победоносно. Помисли си дали това отговаря на теорията ти, самонадеян тип такъв.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Гейб като че не можа да си поеме дъх нормално, когато Маги изхвърли хапчетата. Стоеше като застинал и я наблюдаваше.

— Какво значи всичко това? — попита с рязък тон. — Да не би да е още един начин, по който да изразиш колко си ми благодарна, като ми покажеш, че искаш да имаш деца от мен? Няма нужда да го правиш. Все пак го оценявам, това достатъчно ли е? — Тя се поколеба и, докато стоеше нерешително, той свали кърпата и се обърна към огледалото, за да изсуши косата си. Забеляза, че Маги го наблюдава, но като че ли това не му направи впечатление. Тя го гледаше с обожание. Толкова обичаше да го гледа. Целият изваян от мускули, страшно мъжествен. Маги се усмихна, защото го притежаваше, а погледът ѝ се плъзна от черната коса, която си сушеше, до мъжествено оформените му крака. — Снимай ме — изсумтя Гейб, тъй като погледът ѝ го дразнеше. Да не беше свалил кърпата. След минута очите ѝ щяха да имат на какво да се порадват.

Всъщност вече се радваха, тя сви устни, искрено развеселена.

— Е — каза Маги и скръсти ръце на гърдите си, — а аз помислих, че не проявяваш интерес.

Той я изгледа намръщено.

— Престани. Жените не бива да забелязват такива неща.

Тя се усмихна.

— Тогава се облечи.

— Приготвям се да си легна. — Гейб остави сешоара и се пресегна към гребена.

— Забелязах — отбеляза Маги сухо.

Той хвърли гребена на тоалетната масичка и рязко извади долнище на пижама от чекмеджето си. Обу го с пестеливи движения и рязко го закопча.

— Превземки — каза тя тихо.

Гейб я изгледа намусено.

— Какво, по дяволите, ти става?

Маги тръгна към него с плавна походка и забеляза как той сведе очи към гърдите ѝ, които вече бяха напрегнати и с втвърдени зърна. Нощницата беше съвсем прозрачна, а тъй като светлината ѝ идваше отзад, Гейб видя силуета ѝ.

— Желая те — каза тя усмихната. — Не си ли личи?

— Добре, аз пък не те желая — отговори той рязко. — Не и така.

Маги вдигна вежди въпросително.

— За мъж, който не проявява интерес, ти явно имаш проблем.

Гейб се изчерви.

— Няма ли да престанеш? — извика. — За бога, Маги!

— Притеснявам ли те? — Цъкна с език. — Жалко. Мислех, че искаш да бъда малко по-агресивна.

— Да, така мислех. — Изгледа я намръщено. Сърцето му се разтуптя. — От теб не желая благодарност. Не и когато знам, че това е единственото, което можеш да ми дадеш.

Гласът му беше дълбок и предизвика тръпки по цялото ѝ тяло.

— По тона ти разбирам, че това не е всичко, което желаяш от мен — каза тихо тя и се усмихна мило.

Той прокара пръсти през гъстата си коса и въздъхна сърдито.

— Вече не знам какво искам — каза. — Всичко беше предсказуемо, нали? Ще се оженим, ще задържим Беки при нас и аз ще се грижа за двете ви. Ще бъдем... Приятели. — Гейб вдигна очи, те гледаха възбудено. — Обаче ние не се любим като приятели, Маги. Какво ще стане с мен, когато те обикна... Това, което правим, не е секс, а и не желая отношенията ни да бъдат само физически. — Бавно пое дъх и я погледна с тревожни сини очи. — Смятах, че един удобен брак ще ни задоволи. До днес, в съда, когато ти се засмя и каза, че Беки била твоя. Почувствах се като наблюдател, като средство за постигане на целта.

— Разбирам, ала чак сега. Не исках да прозвучи по този начин. Извинявай, че те нараних, защото така стана, нали? — попита тя нежно, приближи се до него и спря, усетила топлината и силата, които излъчваше тялото му. — После пак направих същата грешка, когато казах на Джанет, че не си ми казал за детективската агенция, но това беше вярно. Ти не споделяш нищо с мен, даваш ми само тялото си. Не желаяш да ме допуснеш по-близо до себе си.

Той присви очи.

— Нямах представа колко искам да си близо до мен — каза дрезгаво, с дълбоко емоционален глас. — Нямах и най-малка представа.

Маги отвори устни.

— Нямам ли? — Освободи се от пенъора и видя как очите му го проследиха, докато се свлече на пода.

— Но не секс — срязва я Гейб.

— Няма да бъде секс — прошепна тя. — Обещавам. Гледай ме, Гейбриел. — Свали презрамките на нощницата надолу по ръцете си и бавно, съблазнително се съблече пред блесналите му очи. Той се пресегна към нея машинално, ала Маги нежно хвана ръцете му, сложи ги отстрани на тялото му и поклати глава. — Ш-ш-ш — прошепна. — Искам... Искам да ти покажа, че вече съм пълноценна. Смятам, че имаш нужда от това доказателство.

Дъхът му секна, хладните ѝ ръце хванаха копчето на пижамата му, разкопчаха го и то се смъкна по силните му крака с твърди мускули. Тогава тя застана до него и му позволи да почувства мекотата на кожата ѝ, като леко се размърда до него.

— Маги — изпъшка Гейб и затвори очи.

— Желая те целия — прошепна тя и го целуна по гърдите, плъзна ръце по гладката кожа на гърба и ханша му, по плоския му корем и бедрата. Той сподави дрезгав стон и мускулите му се свиха, но не се опита да я спре. — О, Гейбриел — изрече Маги до гърдите му със затворени очи. Ръцете ѝ обожаваша тялото му, радваша се на свободата да го докосват, както винаги бе мечтала, да го възбуждат, да му дават всичко, което страстта и любовта на цялото ѝ същество диктуваха.

— Почакай да легна — прошепна той, — иначе коленете ми ще се подгънат. — Отиде до леглото и се опъна, тялото му остана в чувствено очакване, лежеше с отворени очи. — Хайде — прошепна с блеснали очи, предизвикателно. — Направи го.

Веднъж тя го покани със същите тези думи. Сега обаче Маги получи покана. Всичко, което Гейб бе правил с нея, тя направи с него. Галеше го. С върховете на пръстите си го милваше, докато той започна да издава странни дрезгави звуци.

— Казваш, че аз вдигам шум като любовница — пошегува се Маги до устните му, когато изпъна тялото си върху неговото. — Ти

също си шумен.

Гейб вдигна поглед към меките ѝ, пълни с любов очи и изведнъж не му бяха нужни думи, внезапно разбра. Плъзна ръце по ханша ѝ и леко го притисна към себе си.

— Хапчето... — прошепна. — Днес взе ли го?

— Не. — Усмихна му се. — Ако пропуснеш дори едно — наведе се към разтворените му устни, — може да стане много, много опасно. — Прехапа долната си устна. — Чувствам се съвсем като дивачка. Иде ми да те нахапя целия.

Той се разсмя, но гласът му бе наситен със страст и радост. Държеше я за ханша.

— Седни — прошепна предизвикателно. — Ще ти помогна.

— Не знам как — отвърна тя.

— Ш-ш-ш... — Той седна и се облегна на дъската на леглото и я привлече върху себе си. Положи я върху ханша си, видя я как разтвори устни и пое дъх, докато той проникна в нея. Маги впи нокти в широките му загорели рамене. Погледна го в очите, докато се издигаше и снишаваше, и леко потрепери от новото положение, което споделяха. — Никога не съм го правил нарочно — прошепна Гейб. — Като знам, че от това може да се появи дете, нямам нищо против.

— Нито пък аз — прошепна тя в отговор и дъхът ѝ секна, когато видя дълбокото чувство в очите му. — Беки ще се радва... Ако има бебе в къщата.

Слабите му ръце леко я притиснаха към себе си.

— Може да се наложи да почакаме — каза той. — Понякога отнема месеци. Дори години.

Маги се усмихна, а страстта им растеше.

— Това ми харесва, а на теб?

Той потрепери, когато тя отново се раздвижи, бе впил пръсти в тялото ѝ.

— Недей. Ще те одраскам.

— Нямам нищо против — прошепна Маги до устните му. — Вече не се боя от страстта. С теб.

Гейб дълбоко пое дъх.

— Каж ми, че това не е още един начин да ми покажеш колко си ми благодарна за Беки — промълви той и започна да се движи под нея с по-резки и бързи движения.

— Не е — прошепна тя. Вдигна се по-близо до него и видя как лицето му се напрегна от чувственото докосване. — Това просто е нов начин да ти покажа... Колко много те обичам — промълви Маги, откри устните му и изведнъж се раздвижи бързо. Съзнанието му избухна. Искаше да я попита, да я накара да го изрече отново. Ала тя му го показваше. Тялото ѝ му показваше всичко, което чувстваше Маги. Гейб изохка дрезгаво от пламенното ѝ извиващо се тяло, гърбът му като че ли щеше да се пречупи, когато полудата да бъдат колкото се може по-близо един до друг завърши с разтърсващи спазми. Той извика нещо, което не чу, защото кръвта заглуши ушите му. До него смътно достигна гласът ѝ, после светът сякаш причерня, затопли се и леко потрепери около него, а Гейб зарови лице във врата ѝ. — Обичам те — прошепна тя до рамото му. Целуна го по лицето, по затворените очи, по горещите устни. — Обичам те, обичам те...

— Продължавай да го казваш — прошепна той, а гласът му бе премалял от изтощение. — Казвай ми го, докато умра. Искам да го чувам непрекъснато, цял живот.

Маги се усмихна до устните му.

— Ти също ме обичаш — измърмори самодоволна. — Каза го. Каза го, преди тялото ти да полудее. Чух го.

— Казал ли съм го? Та аз го изкрещях! — Притисна я по-близо до себе си, сплете ръце около нея благоговейно. — Дори не го знаех до днес. Винаги съм те желал, но никога не съм осъзнавал, че това е любов, докато онзи рус негодник не започна да реди лъжи за теб. Тогава ми се прииска да го убия, защото ти си моята Маги, а той те обиждаше.

Тя се усмихна. Сърцето ѝ щеше да се пръсне, беше пламнало от нова радост.

— Осъзнах го вечерта, след като ме люби на дивана — каза Маги. — Тогава разбрах защо съм се съгласила да го направя. Нямах да се съглася, ако не те обичах.

— Дори не ми е минавало през ума. Опитвах се да не мисля за теб, ала тази мисъл ме тревожеше. След това всеки път, когато влизах във всекидневната, виждах как тялото ти лежи изискано върху възглавниците и ме налягаше болка.

Тя се засмя и погледна с любов светлите му очи.

— Аз също — прошепна.

Гейб я погали, очите му обожаваха всяка извивка на тялото ѝ.

— Мислех, че краката ми ще се подгънат, когато хвърли хапчетата в боклука — каза той сухо.

— И моите се подгънаха — призна си Маги. — Почти не можех да стоя на краката си, когато започнах да те събличам, а ти просто стоеше и не възрази. — Тя вдигна глава. — Не мислех, че ще ми позволиш да те любя така.

— Нямаше да те спра, независимо какво правиш с мен — засмя се той. — Беше толкова възбуждащо, че сърцето ми пропусна един-два удара. Смятах, че няма да издържа, докато не престанеш да ме мъчиш, и най-после ме взе.

Очите ѝ се разшириха от радост.

— Наистина ли нямаше нищо против?

— Любима, любовта е взимане и даване — каза Гейб нежно. — За един мъж е толкова вълнуващо да бъде възбуден, колкото и за една жена. Не се чувствам по-малко мъж, защото ти давам свобода да правиш с тялото ми каквото пожелаеш. Всъщност — добави той и палаво се засмя, — чувствам се много повече мъж с моя частен харем, който държи да получа удоволствие. Хареса ми.

— Радвам се. Отсега нататък ще се редуваме.

Гейб я пусна да легне, но все още притискаше тялото си към нейното, движеше се върху него, облегна се на лакти, отпусна се върху нея и се взря в меките ѝ очи.

— Смяташ ли, че би могло да бъде по-добре, отколкото беше сега? — прошепна.

— Не знам — отвърна Маги, а гласът ѝ прозвуча дрезгаво от вълнение.

Той се раздвижи, за да опита какво ще последва, и наведе напред тъмнокосата си глава.

— Хайде да видим.

Тя затвори очи с лека усмивка. Прегърна го. Раят беше толкова близо, усецаше го...

На другия ден, докато Беки си играеше с патиците близо до малкото езерце, Маги реши, че бе време Гейбриел да научи истината за доведения си баща. Джанет кротуваше след сватбата и вече споменаваше, че отново ще замине за Европа. Гейб не възразяваше,

държеше се безучастно към майка си. Това разбиваше сърцето ѝ. На Маги много ѝ се искаше да помогне, за да оправят отношенията си.

— Искам да ти кажа нещо — започна тя меко, легнала в прегръдките му под големия дъб.

— Да не би вече да си бременна? — усмихна ѝ се той.

Маги го плесна.

— Ще бъде истинско чудо, ако не съм след снощи. Ала не това исках да кажа. — Тя докосна устните му с нежните си пръсти. — Искам да ти разкажа нещо. За доведения ти баща.

Лицето му се затвори. Стана твърдо, както преди да се оженят.

— Не искам да чувам нищо за него. — Опита се да я избута настрана, но Маги не се отдели от него.

— Не — каза твърдо. — Ще ме изслушаш, дори и да се наложи да седна върху теб!

Гейб вдигна въпросително вежди.

— Много сме смели днес.

— Ще станем още по-смели след минута, след като се обичаме и сме щастливи — каза тя. — Внимавай, каубой, след малко много ще се настървя. Сега слушай. Твоят доведен баща е бил болен от рак. Умирал е. Майка ти го знаела, затова не се разделила с него, когато флиртувал с твоята малка сметкаджийка.

— Какво? — Той седна, за малко да я обърне. — Ала тя никога не ми го е казвала.

— Ти не си искал да я чуеш, както обикновено — забеляза Маги. — Опитвала се е да ти го обясни.

Гейб бавно пое дъх и издиша.

— По дяволите! През всичките тези години я обвинявах, мразех я, че го защитава. Каза ми, че е умрял от сърце.

— Имал е късмет — поясни тя. — Имал е рак на костите, разбираш ли. Оставало му много малко живот, жената проявила внимание към него, а той се почувствал млад. И слава богу, че станало така — добави твърдо, — защото изобщо не си имал нужда да се обвързваш с такова алчно момиче, чиито очи виждат само долари!

— Амин — каза той с дрезгав глас и я погледна с голяма любов. — Сигурно съм бил сляп.

— Можеш да го кажеш на майка си.

— И направо да я шокирам? — попита Гейб. — Тя не очаква, че мога да се държа добре с нея. Много съм я обиждал.

Маги го изгледа безмълвно.

— Гейбриел...

Той се смръщи.

— Добре. Ще се помирят с нея. Сега мога да си позволя да бъда великодушен, след като имам ново семейство.

— Новото ти семейство те обича безкрайно — прошепна тя и вдигна устни към топлата му уста. — И ако има сили, ще ти го показва непрекъснато.

Гейб се засмя до меките ѝ устни.

— На вечеря ще получиш по две порции от всичко.

— По-добре ти изяж допълнителното — подхвърли Маги усмихната. — Отново се чувствам като дивачка...

Устните му се движеха алчно върху нейните, когато тих, възбуден млад глас развали илюзията, че са сами.

— Татко! Мамо! — провикна се Беки, сложила ръце на хълбоците си възмутено. — Престанете и елате бързо! Патицата снесе едно яйце! Елате да го видите, по-интересно е от това, което правите. Изобщо не мога да разбера защо хората толкова обичат да се целуват. Пфу! — Гейб се изправи със стиснати устни, очите му блестяха и се стараеше да не се разсмее. Маги го последва, захапала устни, за да остане сериозна. — Запомнете, че никога няма да целувам момчета — измърмори Беки и отново се обърна към храстите, където патиците си бяха свили гнездо. — Не, няма да го правя, в никакъв случай. Боже мой, ще си предадете всякакви микроби!

Те не устояха и прихнаха в смях. Гейб хвана ръката на Маги, вдигна я към устните си и се засмя в меката ѝ длан.

— Заразно малко същество — пошегува се той, когато последваха дъщеря си. — Вече ме разболя от тежка болест и се надявам никога вече да не оздравея.

— Гарантирам ти, че ако се опиташ, отново ще бъдеш заразен. — Маги се притисна до него. Никога не бе предполагала, че може да бъде толкова щастлива. Беки беше коленичила до гнездото в храстите и гледаше с широко отворени очи, очарована от двете овални яйца, които лежах в него. Маги се усмихна на дъщеря си. Също като яйцата, щастието като че ли се излюпи за тях. Тя вдигна очи към живото лице

на Гейб и видя, че той я наблюдава, а очите му изразяваха нежна любов.

Маги си спомни едни негови думи, когато погледна към поляните с цветя, ширнали се до хоризонта. Нещо за идващите пионери, които завладяват нови територии с яростна страст. Обърна очи към него и го почувства с цялото си тяло. И се усмихна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.